

גנזי חיים

כוונות הסעודה

ויחודים שונים

מאת תלמידי הרה"ג רבי

מרדכי עטייה

שליט"א

סדר כוונות הסעודה

(כולל ברכת המזון בקיצור/מ"ב

בנוסה עה"מ ו ספרד)

כוונת טבילת הלחם במלח

בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא.
 זכותא הוא זווג השערות שבנוצר ונקח, ש-שער ענינו גבורה - רי"ו,
 ו-ב' פעמים רי"ז ע"ה, עולה זכות.

מזלא הוא בגימטריא ג' הוי"ת, שהוא אור הנמשך ממוחא סתימאה דא"א,
 א. למצח והפנים, ומשם ל-נוצר (מזל ה-ח'),
 ב. לדיקנא דא"א, ומשם ל-ונקה (מזל הי"ג).

ג' הוי"ת של נוצר נקרא לחם ג' הוי"ת של ונקה נקרא מלח

יהוה יהוה יהוה **יהוה יהוה יהוה**

בגי' מזלא

בגי' מזלא

וכשיטבול ה-לחם [נוצר], ב-מלח [ונקה], יכוין לזווגם

מקורות: ספר הליקוטים דף ט"ז אמצע ע"ג, ובדף ט"ז סוף ע"א הזכיר בעיקר מזוני,
 וכן הוא בנה"ש דף מ"ז ע"ב ד"ה לחם.

יש לטבול הלחם במלח ג' פעמים (עי' מעין החכמה דף ב' ע"ב בסוף ש' היחודים, ובא"ח).

(שער המצוות פ' עקב, בניהו דף ט"ו ע"ב, ע"פ הגהות הבא"ל ח"ד דף ג')

יכוין בכללותו להמשיך שפע ומזון מחיצוניות או"א לזו"ן. ולהמשיך שפע ומזון מיצירה לעשיה. ולברר הטוב שבמאכל, ולברר ניצוצי הקדושה המעורבים בו על ידי חטא אדם הראשון. וגם לתקן איזה נשמת חוטא שנתגלגל בו בעונו, לתקנם ולבררם על ידי מחשבה דאבא (חו"ב דאבא).

כוונת ש"ן ול"ב שיניים
 אחריים דבינה - בגי' קס"ו
יוד. יוד. ה. יוד. ה. יוד. ה. ואו.
יוד. ה. ו. יוד. ה.
 קפ"ד וקס"ו גי' ש"ן שעל ידו הברור.
 ויכוין כי א' בצירור יו"י גי' ל"ב שיניים, והם ל"ב נתי' חכמה שעל ידם הברור.

(4 מרכיבים)

כוונת מ"ו (כשרואה הלחם)
 א' בצירור יו"י גי' כ"ו גי' יהודה לחי עליון - כנגד חכמה דאבא
 א' בצירור יו"ד גי' כ' לחי תחתון - כנגד בינה דאבא
 ושניהם גי' מ"ו מילוי דשם ע"ב
 יוד. ה. ו. ה. כי במחשבה נעשה הברור.

כוונת נ"ח (אוכל שאתה מניח בין ב' הלחיים)
 א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 ול"ב וב"ו גי' אל יהודה ע"ה, גי' אוכל הנרמז בלחיים, וע"ה גי' נ"ח.

כוונת התכללות האלפי"ן זה בזה (כמו חילוף המוחין)
 יכוין לכלול חצי התחתון דאל"ף ראשונה בחצי התחתון דאל"ף שניה, גי' כ"ו.
איהיה יהודה הבן בחכמה (יחוד או"א עילאין).
 יכוין לכלול חצי העליון דאל"ף ראשונה בחצי העליון דאל"ף שניה, גי' ל"ב.
יאהיה יהודה חכם בבינה (יחוד ישו"ת).

כוונת לח"ם (עצמות המאכל - לחם)
 (ותכוין באוכל הנזכר שיהיה מתוקן ונגמר - שער המצוות)

א' בצירור יו"י גי' ל"ב
 א' בצירור יו"ד גי' כ"ו
 א' בצירור יו"ד גי' כ'
 נ"ח עם כ' גי' הויו"ת יהודה יהודה יהודה,
 כמספר לח"ם.
 (בינה דמ"ו, כנגד האשה - את הלחם אשר הוא אוכל).
 לכוללם בשורש

כוונת ד"ק (טחינת הלחם)
 יכוין לטחון ולדקדק לחם זה בל"ב שיניים, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.
 ועל ידי כך יתברר האוכל במ"ו ונ"ח שעולים ד"ק.

גי' כ"ו סה"כ גי' מ"ו יוד. ה. ו. ה.
 גי' כ' סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה.
 ד' אלפי"ן דמ"ו ונ"ח גי' ד"ק.
 לח"ם וד"ק גי' יעקב.
 מ"ו נ"ח ד"ק גי' יצחק.

הערות האדמו"ר מקאמנא 33

<p>הערה 4
 מ"ו-נ"ח עולה מנו"ח. ויתעלה בקדושה. מ"ו + נ"ח + ד"ק עולה יצחק, המכניע וכורת הקלי', וממשיך שפע ופרנסה. לטחון דק דק, כדי שיצא הקדושה מהקלי'.</p> | <p>הערה 5
 א. יכוין לבנות קומת השכינה ע"י גי' אלפי"ן אלו שיהיה נקראת לחם ראוי ליחוד הנורא.
 ב. ליתן צורה וכלי אל הניצוץ שיהיה נקרא "לחם".
 ג. ואז עולים האלפי"ן מ"ו + נ"ח + לח"ם כמנין יעקב - ונתן לי לחם (לאכול), כי יעקב הוא הצורה לכל הנשמות.</p> | <p>הערה 2
 יוד הי ואו הה - 58. שם של בת עין, נקודת ציון, שמשם יוצא השפע - אוכל ע"ה. ליתן נייחא לנשמות והניצוצות, ואז נעשים אוכל.</p> | <p>הערה 1
 יוד וו יוד, יוד וו דלת - 518. א. השלך על ה' יהבך - 518. ב. כ"פ עי"ן, ב"פ און, חט"ם פ"ה סה"כ 518, אשר משם השפע יורד. ג. תנ"ה (קס"א קמ"ג קנ"א) ס"ג סה"כ 518.</p> |
|---|---|---|--|

כוונת פ"ד (בליעת המאכל)

(גמר הבירור נעשה באיצטומכא. החלק הטוב נספג בדם, הפסולת יוצא לחוץ)

נ"ח וכ"ו גי' פ"ד, גי' אחה"ע שבגרון שהוא אימא, שלשם נדחה המאכל מאבא (שהוא החיך). וגם פ"ד גי' חנו"ך שהוא מטטרו"ן שביצירה, שבו אל יהודה גי' אוכ"ל, כי אוכל נפש הוא ביצירה (הנותן לעשיה, הנקראת אכילה). גם יכוין יוד הה וו הה אדנ"י (עשיה) גי' בליעה.

גי' ל"ב סה"כ גי' נ"ח אל יהודה ע"ה גי' כ"ו

גי' כ"ו גי' יהודה חכמה דמ"ו, שהוא החיך - אבא, הדוחה את המאכל לגרון).

כוונת ש"ע (כשיורד לאיצטומכא) גם יכוין לחבר את כל הכוונות הנזכרות שהם מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

הם י"ד אלפי"ן, ויכוין שהם כמספר ש"ע¹ נהורין שהם כמספר שני שמות אל מלאים אלף לבמד (יצירה - אל יהודה) אלף לבמד (עשיה - אל אדנ"י)

מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד

בלילה יכוין גי' אל יהודה, שהיא יצירה כדי לכלול מידת יום בלילה.

אוכל

ביום יכוין

גי' אהיה. יוד הא ואו הא גי' אדנ"י ע"ה, שהיא עשיה וגם כדי לכלול מידת לילה ביום.

ביום ובלילה יכוין מאכל גי' יאהד ונ"ה שנכללים זה בזה.

תפילה על האכילה

תפלה לאחר כוונות האכילה

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדנ"הי אלהינו ואלהי אבותינו שבכח סגלת מ"ו נ"ח לח"ם ד"ק פ"ד העולה כמספר ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד אלף למד מלאים שתפעל אכילתי פעלת הקרבן שמקרב הפחות העליונים ממוטה למעלה, פי כן האכילה תמציתה הולך לכבד, ומהכבד ללב, ומהלב למוח ממוטה למעלה, מעשיה ליצירה, ומיצירה לבריאה, ומבריאה לאצילות, מדרגה למעלה ממדרגה עד אין סוף ברוך הוא, ומשם ישתלשל וירד שפע גדול לכל העולמות עד הגיעו עלי וכל איבר מאיברי יחזיק איבר שכנגדו בעליון:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדנ"הי אלהינו ואלהי אבותינו שכל ניצוצי הקדשה שבמאכל הזה, וכל רוחות המגלגלים שבו, שיתבררו ויתקנו פראוי, ומה שלא יתברר ויתקן פראוי אתה האל עשה חסד ברחמיך הרבים תשלים לבררם ולתקנם, ועשה למען שמך הגדול שלא יחטיאוני ולא יזיקוני, ותשמרני ותצילני מאכילת דבר אסור ולא תבוא תקלה על ידי ותחבר כל ניצוצי הקדשה שנתפזרו על ידי בקלי ותחזירם אל הקדשה פמושפט הראשון מנקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר, והיה יהוה יאהדנ"הי למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהוה יאהדנ"הי אחד ושמו אחד.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשיה ידינו כוננה עלינו ומעשיה ידינו כוננהו.

הערות האדמו"ר מקארנא 35

הערה 1

- 1. תכוין "לחמכם לשבע", ב"פ ש"ע נהורין. להמשיך הברכה והפרנסה מאת הארת הפנים ולא מן האחרונים "מאור פני מלך חיים".
 - 2. ואז מרגיש הארה ושמחה מעליית הניצוצין והנשמות. "ופסח נאכל על השובע" (רמזו לב"פ ש"ע).
- בכוונת "פותח את ירך" י"ד אלפי"ן, "ומשביע" (שבע) לכל חי רצון".

סדר כוונות האכילה של אברהם אבינו ע"ה - הקדמות

מעט הגילוי של ה-ד בחוטם דא"ק

ע"י אוצ"ח דף ב' ע"ג שער העקודים, אש"ל אות ו'. דב"ש דף כ"ח ע"ב שער ו' פ"ב.

אורן שמאל

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

חיצוניות הכלי

פנימיות הכלי

אורן ימין

דה = ספירות

חוטם שמאל

חוטם ימין

אור פנימי

אור מקיף

לפני החילוף

ע"פ אוצרות

אורן שמאל

חיצוניות הכלי

מ-אזן, חוטם - ימין, שמאל - נמשכת בחינת: או"מ, או"פ, חיצ' הכלי, פנימי הכלי - ויוצא דרך הפה

אורן ימין

אור מקיף

אחרי החילוף (עדיין בתוך או"א)

חוטם שמאל

חוטם ימין

פנימיות הכלי

אור פנימי

חוטם ימין

חוטם שמאל

אור פנימי

אור מקיף

חילוף

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

חיצוניות הכלי

דיבור

הבל

אור מקיף

חילוף

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

פנימיות הכלי

דיבור

הבל

אור פנימי

חילוף

לחי עליון (הבל ודיבור עליונים)

חיצוניות הכלי

דיבור

הבל

אור מקיף

חילוף

לחי תחתון (הבל ודיבור תחתונים)

פנימיות הכלי

דיבור

הבל

אור פנימי

פה

שמאל ימין

הבל = אור

דיבור = כלי

ע"פ הסיודור - כוונות האכילה

דיבור	שמאל הפה	הבל	דיבור	ימין הפה	הבל	לחי עליון בלבד
שמאל	לחי עליון	ימין	שמאל	דימין	ימין	
ב' דיבורים	שמאל הפה	ב' הבלים	ב' דיבורים	ימין הפה	הבל	לחי עליון
דיבור	לחי עליון	הבל	דיבור	לחי עליון	ימין	
דיבור	לחי תחתון	הבל	דיבור	לחי תחתון	ימין	לחי תחתון
שמאל	דשמאל	ימין	שמאל	דימין	ימין	

מקורות

שער המצות פרשת עקב. ע"ה שער טנת"א.
 סידור בניהו בן יהודע, חלק כוונות פרטיות דף י"ז. סידור היר"א ה"ב, עמוד 304.
 פת"ע דף ע"ג. באתי לגני ח"ד דף נ"ג ע"א. סידור נקודות הכסף ח"ג דף 599 ובעיקר דף 612.

סדר השתלשלות השפע מעתיק עד זו"ן - כוונות האכילה של אאע"ה

אכלו רעים (או"א), שתו ושכרו דודים (זו"ן)

שתייה ב' (מזון זו"ן)		שתייה א' (מזון זו"ן)	אכילה ב' (מזון או"א)	אכילה א' (מזון או"א)			
בהוץ	בפנים	בפנים	בפנים	בהוץ	בפנים		
			<p>(כתר או"א)</p>	<p>לחוץ הבל</p>		<p>חסד דעתיק</p> <p>שבכתר דא"א</p> <p>מו"ס דא"א</p> <p>פה דא"א</p> <p>גרון דא"א</p> <p>דיקנא דא"א</p>	<p>א"א</p>
	<p>מג"ר דאימא</p> <p>לחוץ</p>		<p>מאכילה ב' דאימא (בכיפור)</p> <p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>ה' קולות</p>	<p>אוי"מ לבפנים</p> <p>מזון לג"ר דא"א</p> <p>שאיפה (ולא אכילה)</p>		<p>ג"ר דאוי"א</p> <p>פה דאוי"א</p> <p>גרון דאוי"א</p> <p>וי"ק דאוי"א</p>	<p>או"א</p>
		<p>מזון לג"ר דזו"ן</p> <p>וגם ה' קולות דיום כיפור</p>	<p>מזון לוי"ק דא"א</p> <p>תוך ה"ק דאימא (בכיפור - מזון לנוק תוך ה"ק דאימא)</p>			<p>ג"ר דזו"ן</p>	<p>זו"ן</p>
	<p>מזון לוי"ק דזו"ן</p> <p>ה' דברים עם ברכותיהם (כנגד הגשמיות)</p>					<p>וי"ק דזו"ן</p>	

כוונת האכילה (ושתייה)
 (רחיצה, סיכה, נעילת ות"ה)

כוונת האכילה העליונה דאלפי"ן דא"ק

בסוד והוא עומד עליהם תחת העץ.

מאוזן וחוטם דא"ק עד פה דא"ק

איהיה
איהיה

יכוין להמשיך היו"ד העליונה דאל"ף ראשונה מי"ם דאזון ימין דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' שמספרם י' (והם או"מ), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם ימין (והוא או"פ), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאזון שמאל (והוא חיצוניות הכלי).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף השניה מי"ם דאזון שמאל דא"ק שבחינתה ה' בציור ד' (והוא חיצוניות הכלי), והוא"ו דאל"ף מו"ק דחוטם שמאל (והוא פנימיות הכלי), והיו"ד התחתונה דאל"ף מי"ם דאזון ימין (והוא בחי' או"מ).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף ראשונה דב' אלפי"ן השניים מי"ם דאזון ימין (או"מ), וו"ד מי"ם דחוטם ימין (או"פ).

איהיה
איהיה

והיו"ד העליונה דאל"ף הב' מי"ם דאזון שמאל (חיצוניות הכלי), וו"ד מי"ם דחוטם שמאל (פנימיות הכלי).

בפה דא"ק

שמאל הפה - לחי עליון בלבד		ימין הפה - לחי עליון בלבד		ויכוין להעבירם דרך פנימיות א"ק עד הפה, שני אלפי"ן ראשונים דשני מיני האלפי"ן בימין הפה הבל ודיבור, ושני אלפי"ן שניים דשני מיני האלפי"ן בשמאל הפה הבל ודיבור.
שמאל דשמאל	ימין דשמאל	שמאל דימין	ימין דימין	
דיבור	הבל	דיבור	הבל	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	

שמאל הפה - לחי עליון		ימין הפה - לחי עליון		ואז נחלקים הווי"ן דאלפי"ן לאורכם, ארבע חצאים בלחי העליון, וארבע חצאים בלחי התחתון, ונעשים ארבע הבלים וארבע דיבורים.
ב' דיבורים	ב' הבלים	ב' דיבורים	ב' הבלים	
א	א	א	א	
יוד	יוי	יוד	יוי	
שמאל הפה - לחי תחתון		ימין הפה - לחי תחתון		

והנה ארבע פעמים הבל גי' קמ"ח. ויכוין לטחון הארבעה הבלים ע"י ל"ב שינים, ונגמרה פעולתו.

מפה דא"ק עד או"א

ומשם ימשיך השפע ממדריגה למדריגה,
עד חסד דעתיק.
ומשם לגולגלתא דא"א,
שמשם נמשכים י"ג חיורתי
שהם שלשה הוי"ו"ת, כמספר לח"ם

ימשיך השפע עד חסד
דעתיק, ומשם לגולגלתא
דא"א, שמשם נמשכים
י"ג חיורתי

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג חיורתי

ומשם לי"ג נימין

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

י"ג נימין

ומשם למזל הח', הכולל
כל י"ב תיקוני דיקנא

יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'
יוד ה' וי' ה'

מזל העליון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
העליון,
בסוד י' תתאה

ומשם למזל העליון

שבו אל"ף בציור יו"י כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שבמזלא הם כלולים.
והוא משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם
משפיעים בו בסוד יו"ד תתאה

ואז יכוין לזווג שני המזלות, שלשה ע"ב דמזל עליון, בשלשה קס"א דמזל התחתון

מזל הי"ג,

אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'
אלף ה' וי' ה'

מזל התחתון
משפיע בי"ב
תיקוני דיקנא,
בסוד י' עילאה

ב' ווי"ן דאל"ף
הם י"ב ת"ד

י"ב ת"ד
משפיעים במזל
התחתון,
בסוד דל"ת

שבו (המזל התחתון) אלף בציור יו"ד כזה א
והוא"ו חלוקה לשנים, שהם כמספר
י"ב תיקוני דיקנא, שגם בו הם נכללים. והוא
משפיע בהם בסוד יו"ד עליונה, והם משפיעים
בו בסוד דל"ת, כי הנוק' נקראת דל"ת

זיווג נוצר ונקח

יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'
יוד אלף ה' וי' ה' יוד ה' וי' ה'

וימשיך משם השפע לאו"א

מזל ה':
מזל י"ג:

כוונת אכלו רעים

דא או"א שתי אכילות

אכילה ראשונה

יכוין להמשיך שפע מחסד דעתיק שבכתר דא"א, ולהמשיכו דרך מוחא סתימאה עד פה דא"א, ולהמשיכו ולהוציאו מהפה לחוץ בסוד הבל פה. ודרך הדיקנא ימשיכו עד פה דאו"א מבחוץ, ומשם שואבים וניזונים הג"ר שלהם, שהם או"א עילאין.

אכילה שניה

עוד יכוין להמשיך שפע ממוחא סתימאה דא"א, ולהמשיכו דרך פיו לפנימיות גרונו, ומשם לכח"ב דאו"א, ודרך פנימיות גרונו מתפשט למזון לו"ק שלהם, שהם ישסו"ת.

כוונת שתו ושכרו דודים

דא זו"ן שתי שתיות

שתיה ראשונה

שתיה ראשונה פנימית נמשכת מאכילה שניה דאימא, הנמשכת לה ממוחא סתימאה דא"א למזון הו"ק שלה, ומשם נמשך לג"ר דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים (שהם ו"ק דמ"ה וו"ק דב"ן, הנקראים חב"ד דזו"ן בערך יעקב ורחל, שהם מלכיות דמ"ה ודב"ן, הנקראים ו"ק דזו"ן), דרך פנימיות גופא דאימא יורד ומתפשט למוחין דזו"ן דאימא. ומחג"ת נו"ה דמוחין דזו"ן דאימא נמשכים חמשה דברים: אכילה ובכללה שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, מזון לחב"ד דזו"ן, שהם זו"ן הגדולים.

שתיה שניה

שתיה שניה חיצונית ע"י הברכות שאנחנו מברכים על אכילתינו ושתיתנו, נמשך ממוחין דאימא עצמה חמשה דברים הנ"ל: אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, ויורד עד פיה (דאימא), ודרך חוץ יורד ומתפשט לו"ק דזו"ן, שהם יעקב ורחל.

כוונת האכילה של אברהם אבינו ע"ה

זה סדר כוונת המשכת חמשה דברים אלו:
אכילה (ובכללה) שתיה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, דשתיה זו השנית

אכילה

מע"ב דחסד דאבא
יוד הי ויו הי
לאימא

יכוין להמשיך שפע משם ע"ב דחסד
דאבא לאימא.

מבינה דאימא
אלף הי יוד הי

ויכוין להמשיך קס"א מבינה דאימא

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי

ולהלבישו בע"ב הנז"ל

קס"א דאמא מלובש בע"ב דאבא
יוד הה וו הה אלף הה יוד הה
בחסד דאימא, שבו שם אבג"ת
כמספר שארה

ויכוין להמשיך שניהם להתלבש בב' שמות
ב"ן וקנ"א שבחסד דאימא,
שבו שם אבגית"ן בגימ' שארה

אלף למד הי יוד מם
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
אלהים

שאות ש הוא מספר אלהים דיודי"ן
ואות א הוא אלהים פשוט
ואות ר היא רבוע אלהים
ואות ה כללות ה' אותיות אלהים

יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי
ט' יודי"ן
בגי' מ"ן דמנצפ"ך

ויכוין כי עיקר המזון נמשך מע"ב קס"א,
שבהם ז' יודי"ן,
ועם שני יודי"ן דאות א' דקס"א,
עולים למספר מ"ן דמנצפ"ך

אל"ף דקס"א,
שהוא פה דאימא,
הכלול מל' שיניים

אלף הי יוד הי

אח"כ יכוין להעביר המו"ן הנ"ל, דרך הפה
והשיניים דאימא, שנעשו מן בחינת

אל"ף דאהי"ה בציור יו"ד (א),

ומבחינת ו"ד דיו"ד דאבא (א)
שמהם נעשית אימא,

וכולם רמוזים בציור האל"ף בצורת הפה

והוא בגי' שלושים, מספר שלושים שיניים.

ולפי שהמזון יורד מהסד דאבא

מלמטה מחו"ב,

לפיכך אין כל הל"ב שיניים רמוזים בציור
האל"ף הנ"ל.

ועם כל זה, צריך לכוין לעשות הב' שיניים
מכללות ב' אותיות אה שבציור האל"ף הנ"ל,
כי אותיות יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא,

הוא ציור אות א

ושתי אותיות ו"ד דאבא הם צורת ה

ועוד ב' שיניים,
מכללות האל"ף דקס"א (יו"ד ו"ד)

אה

יו"ד דאבא יו"ד דאל"ף דאימא

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי

פירוש ראשון

אח"כ יכוין לעשות המזון הנ"ל בחינת
אכילה כמספר אדנ"י ע"ה.

לעשות שם אדנ"י מציור האל"ף הנ"ל.

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא

אדנ"י. ואותיות ו"ד דיו"ד דאבא, הנה

הד' (דיו"ד דאבא) היא ד' דאדנ"י, והו' (דיו"ד

דאבא) בגי' ששים, כי ו"פ י' עולה שישים, כי

הו' מחוברת וסמוכה ליו"ד עילאה דאבא,

והוא מספר נ"י דאדנ"י.

א נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא

ד נעשה מאות ד' דיו"ד דאבא

נ דיו"ד דאבא, י' פעמים ו' בגי' נ"י

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

פירוש שני

אל"ף דקס"א דפה דאימא, הכלול מיו"ד דאל"ף דקס"א דאימא, ומו"ד דיו"ד שאבא

אלף הי יוד הי דאימא

והוא כי יו"ד דאל"ף דאהי"ה דאימא היא א דאדנ"י.

נעשה מיו"ד דאל"ף דקס"א דפה דאימא וד נעשה מאות ד' הנוספת דאל"ף דקס"א דאימא, והיא מו"ד דאבא

אות ד' הנוספת באל"ף (דקס"א דאימא), היא ד' דשם אדנ"י.

א י פעמים ו' בגי' נ"י

והו' העליונה דאל"ף, לפי שהיא מחוברת לי' העליונה דאל"ף, היא בגי' שישים כמספר נ"י דאדנ"י.

עם אות ו' תתאה דאל"ף והיא מו"ד דאבא, גי' ס"ו כמספר אדנ"י והכולל

ועם אות ו' תתאה דאל"ף גי' ס"ו, כמספר אדנ"י והכולל.

ונעשה שם אדני ע"ה גי' אכילה

אח"כ יכוין לעשות מאל"ף דקס"א דפה דאימא אותיות מו"ן שהם בחי' האכילה

ב' דלתי"ן דאל"ף דאהי"ה מו"ן דמנצפ"ך שהם בחי' האכילה
ג' דמנצפ"ך
ב' הווי"ן דאל"ף דאהי"ה ג' דמנצפ"ך

יכוין לחבר את הב' דלתי"ן הנ"ל, זו ע"ג זו, הם צורת דמנצפ"ך.

וב' הווי"ן זה ע"ג זה - הם דמנצפ"ך. והם המו"ן שהוא האכילה הנ"ל

ל"ב שיניים דפה דאימא

חניך עליון - י"ו שיניים הרמוזים ביו"ד דאל"ף

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

אח"כ יכוין לשחון ולמתק המו"ן שהוא האכילה הנ"ל, בל"ב שיניים הרמוזים בצירוף האל"ף שבחתיכים דאימא, וכל חניך הוא ריבוע אלהים. ויכוין כי י"ו עליונים שבאל"ף הם י"ו שיניים שבחניך העליון, שהוא ריבוע אלהים שהוא בגי' ר', הרי רי"ו.

חניך התחתון - ו' תחתון וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה

א, אל, אלה, אלהי, אלהים עם ריבוע אלהים גי' רי"ו

והו' התחתונה וב' דלתי"ן, עם ב' אותיות א"ה הנעשים מצירוף האל"ף, הם י"ו שיניים שבחניך התחתון שהוא ר', הרי רי"ו שני.

ש גי' **אלף למד הי יוד מס**
שבחכמה.

והוא כמנין רי"ו שבחניך העליון

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

ועם **אזהה** ע"ה הנמשך לגרון שהוא בינה, גי' ש'

ויכוין כי כל זה רמוז בתיבת שארה, כי:
ש' דשאר"ה, שהוא מספר אלהים דיודי"ן,
והוא בחניך העליון שהוא חכמה.
והוא כמספר רי"ו שבו ועם מספר אותיות
אחה"ע (חיד) גי' פ"ד, הנמשכים לגרון
שהוא בינה.

ר בהניך התחתון, שהוא בגי'
א אל אלה אלהי אלהים
עם הי"ו שיניים **א אה**
בגי' רי"ו שהוא חניך התחתון

והר' דשאר"ה הוא בחניך התחתון,
ועם הי"ו שיניים, הם מספר רי"ו שבו.

א נכללים ונרמזים **א** חניכים דאימא
ה

והאל"ף וה"א דשאר"ה הם א"ה
הנכללים ונעשים מצויר האל"ף הנרמז
בחניכים דאימא.

שתייה

(שפע הבא מבינה דאימא לפה שלה, ושם נמתק בשפתיים ובחיד)

גי' מי"ם **יוד ה' ו' ה' ה'** ע"ב
אלף ה' ה' יוד ה' ה' קס"א
גי' יי"ן **יוד ה' ו' ה' ה'** ע"ב
אלף ה' ה' יוד ה' ה' קס"א

אח"כ יכוין להמשיך לזו"ן בחינת מים מהז'
יודי"ן דע"ב קס"א, ומשני היודי"ן דאל"ף
דקס"א, שהם ט' יודי"ן גי' מי"ם.

ובחינת יין מן הז' יודי"ן דע"ב קס"א

יוד ה' ו' ה' ה' **יוד ה' ו' ה' ה'**
יוד ה' ו' ה' ה' **יוד ה' ו' ה' ה'**
ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גי' רל"ב

ויכוין להמשיך המים והיין הנו', דרך חיד
דאימא, ואז נמעם בחיד (מיתוק בחיד),
ונעשה שתייה כמספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן,
כמספר רל"ב,

אלף ה' יוד ה' ה' **אלף ה' יוד ה' ה'**
אלף ה' ה' יוד ה' ה'
קס"א קמ"ג קנ"א גי' תנ"ה

עם קס"א קמ"ג קנ"א,

כמספר תנ"ה,

סה"כ (רל"ב תנ"ה) תרפ"ז, ועם ח"ך גי' שתי"ה

עם עם ח"ך. סה"כ גי' שתי"ה

עוד יכוין למתקם במילוי עסמ"ב
 (מיתוק בשפתיים)
יוד ה"י ו"ו ה"י מ"ו
יוד ה"י ו"א ה"י ל"ז
יוד ה"א ו"א ה"א י"ט
יוד ה"ה ו"ו ה"ה כ"ו
 מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ג' בומ"ף (128)

יוד ה"י ו"ו ה"י ע"ב
 חיד העליון
יוד ה"י ו"א ה"י ס"ג
 חכמה, שבו
 עסמ"ב
יוד ה"א ו"א ה"א מ"ה
יוד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן
 ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע העולים קס"ח
 סה"כ ת' דשתי"ה

יוד ה"י ו"ו ה"י ט' יודי"ן
יוד ה"י ו"א ה"י ג' מי"ם, עם
 י' דשתי"ה
יוד ה"א ו"א ה"א ג' ימי"ם,
 מ"ד דחו"ב
יוד ה"ה ו"ו ה"ה דז"א
 ג' מי"ם, ועם י' דשתי"ה
 ג' ימי"ם
 שהם מ"ד דחו"ב דז"א

חיד תחתון - בינה
 שבה ג' שמות קס"א קמ"ג קנ"א (ג' תנ"ה),
 כמספר ש' וקנ"ה.
 וקנ"ה הנשארים יורדים לבחינת קנ"ה,
 לשאוב המשקין

אלף ה"י יוד ה"י
אלף ה"א יוד ה"א
אלף ה"ה יוד ה"ה
 ויש בג' שמות אלה חמשה יודי"ן,
 ועם חמשה יודי"ן הרמוזים בה' דשתי"ה
 ג' ימי"ם
 שהם מ"ן דחו"ב דנק'

ת
 ויכוין באותיות שתיה:
 כי אותיות ת"י דשתי"ה הם בחיד העליון
 חכמה, שיש בו כללות עסמ"ב

ועם ב"פ אחה"ע אחה"ע,
 א' דחכמה, והב' הנמשך ממנו לבניה,
 יעלה כמספר ת' דשתי"ה

י
 ויש בהם ט' יודי"ן כמספר מי"ם
 ועם י' דשתי"ה הם ימי"ם,
 שהם מ"ד דחו"ב דז"א

ש
 ואות ש' דשתי"ה היא בחיד התחתון,
 בינה שבה ג' אהי"ה
 דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן
 כמספר ש' דשתי"ה ועוד קנ"ה

ה
 והקנ"ה אורות הנשארים, יורדים ונמשכים
 לבחי' קנ"ה, לשאוב המשקים
 ויש בהם (ג' אהי"ה) ה' יודי"ן, ועם ה' יודי"ן
 הרמוזים באות ה' דשתי"ה, גימ' ימי"ם,
 שהם מ"ן דחו"ב דנק'

(ואלו הב"פ ימי"ם הם מ"ד - חיד עליון, חכמה,
 ומ"ן - חיד תחתון, בינה. והלשון הוא הרקיע
 המבדיל, וכ"ז בסוד זיווג בפה דאימא, ששם דו"ן).

רחיצה

ע"ה גי' רחיצ"ה (313)	אלף הי' יוד הי' אלף הה' יוד הה' לזו"ן	יכוין להמשיך לזו"ן רחיצה העולה בגי' קס"א קנ"א והכולל
	להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא אלף הי' יוד הי'	ויכוין להמשיך המים מקס"א דבינה דאימא
שד"י גי' רחיצ"ה ע"ה (314)	למקוה שהוא קנ"א, שבו שם שד"י אלף הה' יוד הה' שד"י ומשם (מיסוד דאימא) לזו"ן	למקוה שהוא קנ"א שביסוד דאימא, שבו שם שד"י העולה כמס' רחיצ"ה ע"ה

סיכה

	ש	יכוין להמשיך שמ"ן לסוד את זו"ן באופן זה: ש' דשמ"ן משם מצפ"ן גי' ש'
מצפ"ן		
לוד ה"ל ו"ו ה"ל	מ	מ' דשמ"ן מארבע יודי"ן דע"ב דחסד דאבא
אלף ה"י יוד ה"ל	י	ן' דשמ"ן מה' יודי"ן דקס"א: ב' יודי"ן מאות א וג' יודי"ן שבמלוי קס"א והם מ"ן דמנצפ"ך
		להמשיכו (השמן) לזו"ן

נעילת הסנדל

מקנ"א דיסוד דאימא יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל:
נעל משם קנ"א דיסוד דאימא נעל ע"ה גי' קנ"א (151) **אלף הה יוד הה**
 העולה מספר נע"ל ע"ה

מהוד דאימא יכוין להמשיך לזו"ן נע"ל וסנד"ל משם קמ"ג דהוד דאימא
וסנדל סנדל גי' קמ"ג ע"ה (144) **אלף הא יוד הא**
 העולה ע"ה מספר סנד"ל

ענתה

מקס"א דבינה דאימא מע"ב דחסד דאבא יכוין להמשיך בחי' ענת"ה לזו"ן,
 ד' יודי"ן מע"ב דחסד דאבא,
 וג' יודי"ן מקס"א דבינה דאימא,
 והם ז' יודי"ן כמספר ע' דענת"ה
ע' יוד ה' ו' ה' אלף ה' יוד ה' ע'

לנה"י דאימא, שהם קס"א קמ"ג קנ"א ויכוין להמשיך הז' יודי"ן הנז'
 לקס"א קמ"ג קנ"א (גי' תנ"ה)
 שבנה"י דאימא,
 העולים כמספר נת"ה דענת"ה, **נתה אלף ה' יוד ה' אלף הא יוד הא**
אלף הה יוד הה
 ומשם לזו"ן ומשם לזו"ן

גם יכוין כי ענת"ה גי' **ענתה**
 הוי"ה צבאות (525),
 שבנה"י [דאימא]

גי' יהוה צבאות
 שבנה"י [דאימא]

סדר הכוונות של ברכת המזון - בקיצור

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול	שבת	יר"ט	
ומילוי מילואו (ד"ל אותיות) אלה למד פא דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו] גון ואו גון, יוד ואו דלת.	ושם ע"צ יהו"ה כ"ו יוד הי ויו הי	ושם ס"ג וי אות' יוד הי ואו הי ס"ג יוד הי ואו הי אות' גי יוס עוצ - ע"ג	
ס"ה עס ד"ל ע"ה צגי מאכ צרכות.	כ"ו עס ע"ב וכלל ב' השמות צגי מאכ צרכות	כ"ו עס ס"ג עס י' אות' ע"ה צגי מאכ צרכות.	

טבלת ד' ברכות בחול:

ברכה א'	ברכה ב'	ברכה ג'	ברכה ד'
להאיר למוח החכמה דנוק' אלה למד פא	להאיר למוח הבינה דנוק' דלת למד תו [צרכ"ס תי"ו]	להאיר למוח החסדים דדעת דנוק' גון ואו גון	להאיר למוח הגבורות דדעת דנוק' יוד ואו דלת
הזן	הארץ	בונה ירושלים	הטוב והמטיב
מילת ה' שבסיום הברכה יהוה הזן את הכל	אלהים על הארץ ועל המזון	צג' ימים א' ישאיר תוס' שבת, וצג' ימים אחרונים יקבל תוס' שבת יוס א' ויוס ג' מ"ה יוד הא ואו הא קמ"ג אלה הי יוד הא אל שדי שצריאכ	האל אבינו ...

טבלת ד' ברכות בשבת ויר"ט: (בכללי הברכה ובמילת ה' שבסיום הברכה. ובברכה רביעית בכללי הברכה בלבד)

ברכה	המשכה למוח דז"א	המשכה למוח דנוק'	המשכה למוח דס"ג
ברכה א' הזן	למוח חכמה דז"א יוד הי ויו הי	למוח חכמה דנוק' יוד הי ויו דלת	למוח חכמה דנוק' יוד ואו דלת
ברכה ב' הארץ	למוח צינכ דז"א יוד הי ואו הי	למוח צינכ דנוק' הי יוד	למוח צינכ דנוק' הי יוד דס"ג
ברכה ג' בונה ירושלים	למוח חסדים דדעת יוד הא ואו הא	למוח חסדים דדעת ויו יוד ויו	למוח חסדים דדעת ואו אלה ואו
ברכה ד' הטוב והמטיב	למוח גבורות דדעת יוד הא וו הא	למוח גבורות דדעת הי יוד	למוח גבורות דדעת הי יוד דס"ג

כוונות מזיגת הכוס:

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא ייך דף, כמספר ג' וויין דשס ז"ן, ועס ז"ן עלמו זגרי ייין כזה: ווו יוד הוה וו הוה. גם יכוין לחמישה ידות דשס ז"ן, שזגרי ייין כזה:

יִּמְנַצֵּךְ | מְנַצֵּךְ | מְנַצֵּךְ | מְנַצֵּךְ | מְנַצֵּךְ ;

וימזגנו זתשעכ יודין דעסמ"ז כמספר מז"ם: יוד ה' ו'ו ה' - יוד ה' ו'א ה' - יוד ה' ו'א ה' - יוד ה' ו'א ה' - יוד ה' ו'א ה'.

בשבת: רַצְיָה וְהַחֲלִיצָנוּ יכוין להחפיל שיהלילנו ה' מכנהגת ושליעת מטטרו"ן, ושתיכס כנהגס ע"י ז"א דאצילות או ע"י עולם הבריאה.

בראש חודש: ... ב'יום

ר	יכוין זגרי ריזוע חלכ"ס פשוט	א אל אלה אלהי אלהים.
א	רמו זר"ת חלכ"ס פשוט	אלהים.
ש	יכוין זגרי חלכ"ס דיוודין	אלה לבמד ה' יוד ז"ם.
חודש	יכוין זגרי קס"א קנ"א	אלה ה' יוד ה' - אלה ה' יוד ה'.
ראש הַחֹדֶשׁ	ע"כ זגרי	שֵׁן דַּלֶּת יוֹד זגרי תפי"ד הו"ה (ניקוד קמז רומז לא"ח).

ברכת הטוב והמטיב:

הַטוֹב הַחֲסִידִים וְהַמְטִיבִים הַמְמַתִּיקִים לַגְבוּרָה בְּרַדְתָּם לְכֹל שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכֹל יוֹם וַיּוֹם ,

מיתוק באו"י

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד ההוד	הוא חסד ההוד
הוא חסד הנצח	הוא חסד הנצח
הוא חסד הב"ש ת"ת	הוא חסד הב"ש ת"ת

מיתוק באו"ח

הגבורות הנמתקות	החסדים הממתקים
הוא חסד הב"ש ת"ת	הוא חסד הב"ש ת"ת
הוא חסד ההוד	הוא חסד ההוד
הוא חסד הנצח	הוא חסד הנצח

ע"י מחברת הקודש שער השבת, שער ר"ח, טעמי המצוות פרשת עקב. שעה"כ דרושי קדושת ליל שבת דרוש ה', ענין סעודת שהרית דשבת, דף ע"ד ע"ג.

יבין עצמו לקיים מצוות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ואהבה ובכוונה עצומה ובשמחה רבה ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון לנוק' קדישא דז"א דאצילות. וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים.

ויעצום עיניו ויאסור ידיו זו על גב זו, ימנית על שמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכות קדישא דז"א דאצילות.

קודם מים אחרונים יאמר לשם יחוד זה (בן איש חי פרשת חקת ב')

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂבִינְתֵיהּ

יְאֵהֲדוּנָהּ

וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ
אֵיֵהֲיֵוּהָ

בְּדְחִילוּ וּרְחִימוּ
יְאֵהֲדוּנָהּ

לְיַחְדָּא שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה (או"א) בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה (זו"ן)

בְּיַחְדָּא שְׁלִים

יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

[על ידי שפע א"ס ב"ה המוּשְׁפֵיעַ בָּהֶם וּמְיַחְדָּם]

בְּשֵׁם כָּל־יִשְׂרָאֵל

הַרְי אֲנִינֵנוּ בְּאִים לְקִיִּים מְצֻוֹת עֲשִׂיהַ דְּאוּרֵיִתָּא, לְבָרַךְ בְּרַפְתַּת הַמְזוֹן

כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה, וְאֶכְלָת וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַת אֶת־יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ

אֱלֹהֵיךָ, עַל־הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לְתַקַּן שִׁרְשׁ מְצֻוָּה זוֹ

בְּמִקּוּם עֲלִיוֹן. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָהֵי יְאֵהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהֵי

אֲבוֹתֵינוּ שְׁתֵּהֵא חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה רַאשׁוֹנָה

וּבְרַכָּה שְׁנִיָּה וּבְרַכָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל־הַמְזוֹן, [וְתַתֵּן־

לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַּת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיִּין נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַת הַמּוֹחִין

לְיִשְׂרָאֵל וְרַחֵל (הַגְּדוּלָּה). וְגַם תִּהְיֶה חַיְשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָהּ לְפָנֶיךָ בְּרַכָּה

רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה, וְתַתֵּן לָנוּ כֶּזֶח וּיְקַלַּת וְעֵזֶר וְסִיעוּעַ לְהַעֲלוֹת מִיִּין

נְיֻקְבִין וְלְהַמְשִׁיךְ אַרְבַּעַת מוֹחִין לְיַעֲקֹב וְרַחֵל. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ כּוֹנְנֵנוּ

בְּכָל־הַכּוֹנְנוֹת הַרְאוּיֹת לְכוּן בְּאַרְבַּע בְּרַכּוֹת אֵלוֹ שֶׁל הַמְזוֹן.

וְיֵהִי | נַעֲם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ וְעֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ,

וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

כוונות מים אחרונים

יכוין להרחיק מעליו קטרוג אסמון וליילית ע"י מימי החסד.

וכשיטול מים אחרונים יכוין בר"ת מ"א, ובר"ת וס"ת דתיבת אחרונים.

והם מ"א אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דאהי"ה דיודי"ן, ומ"א אותיות דאהי"ה דאלפי"ן:

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד שמאל
לפשוט ומלא דאהי"ה דאלפי"ן

אהי"ה : אלף הא יוד הא

יכוין בנטילת י"ד פרקי יד ימין
לפשוט ומלא דאהי"ה דיודי"ן

אהי"ה : אלף הי יוד הי

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

הי"ה : אלף הא יו

אצבע א'

ד הא : אלף למד פ

אצבע ב'

א, הא אלף, יוד ו

אצבע ג'

או דלת, הא אלף

אצבע ד'

והמ"א אותיות יחלק
אות ראשונה בגודל, ועשרה בכל אצבע.

א

גודל

הי"ה : אלף הי יו

אצבע א'

ד הי : אלף למד פ

אצבע ב'

א, הי יוד, יוד ו

אצבע ג'

יו דלת, הי יוד

אצבע ד'

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הא יוד הא

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הא אלף

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ואו דלת הא אלף

עוד יחלק את המ"א הנ"ל באופן כזה:
ד' אותיות הפשוט בגודל, וד' דמלא בד' אצבעות

גודל

אהי"ה

אצבע א' אצבע ב' אצבע ג' אצבע ד'
אלף הי יוד הי

עוד יחלק ד' אותיות דמלא דמלא בד' אצבעות

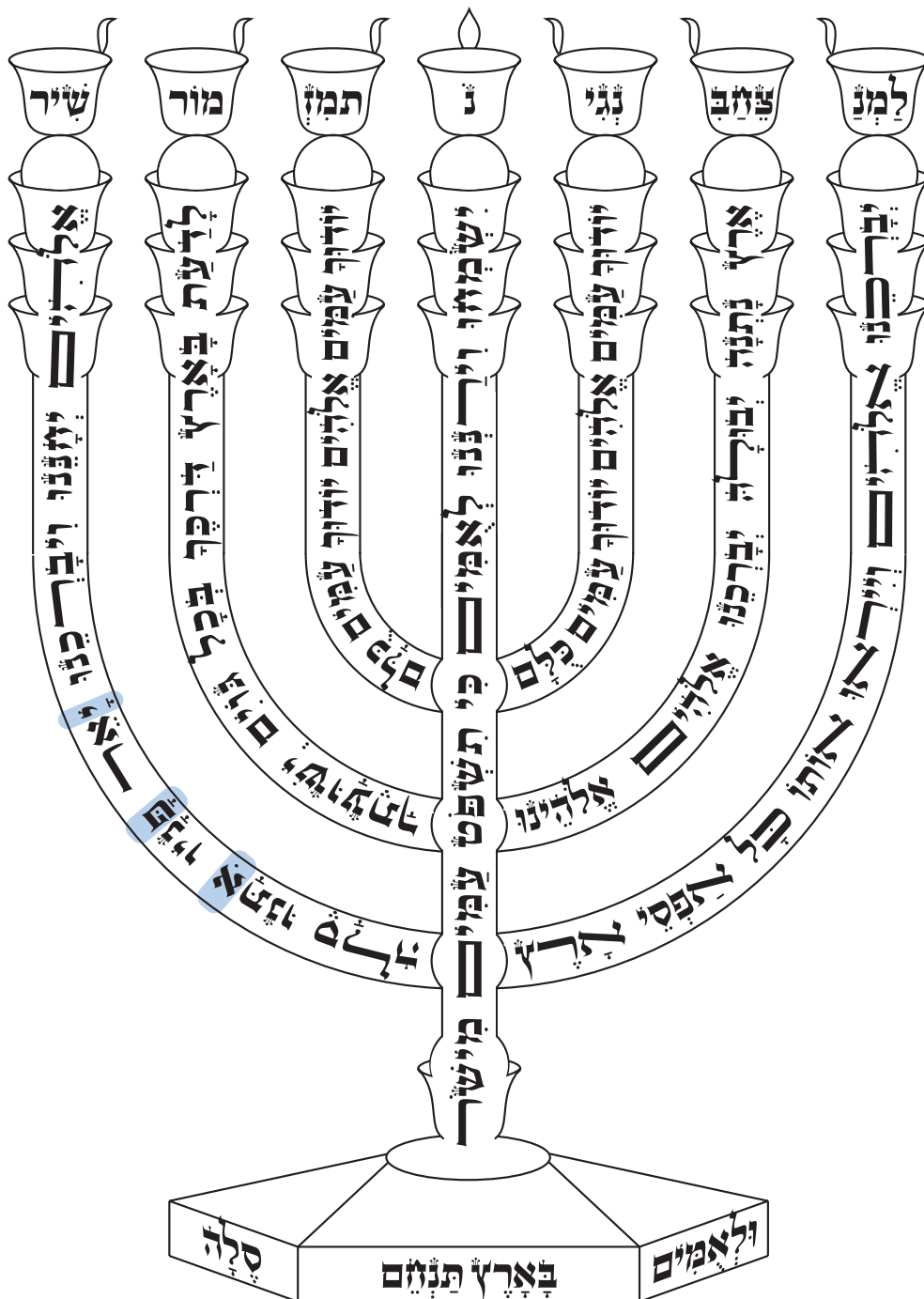
אצבע א' אצבע ב'
אלף למד פא הי יוד

אצבע ג' אצבע ד'
יוד ויו דלת הי יוד

אח"כ יאמר למנצח בנגינות וגו', וטוב לצייר במחשבתו בצורת המנורה:

שְׁוִיתִי לְהוֹאֵדֵנִי יְאִהְדוּנָהי לְנִגְדֵי
אִי־דֵה־נְוִיָה תְבַמִּיד יְאִהְדוּנָהי

בשבת וביום טוב וביום שאין אומרים בו תחנון, אומרים זה:

**שִׁיר הַמַּעֲלוֹת. בְּשׁוּב יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂיֵבַת צִיּוֹן הַיְיָנוּ כְּחֻלְמִים: אֵיזָה
יִמְלֵא שְׂחֻק פִּינּוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה. אֵיזָה יֵאָמְרוּ בְּגוֹיִם הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ
לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי הַגִּדִּיל יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ. הַיְיָנוּ שְׂמֹחִים: שׁוּבָה
יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֶת שְׂבִיתָנוּ כְּאֶפְיָקִים בְּנִיבָב: הַזְרְעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ:
הַלֹּחַף יִלֶּף וּבָכָה נִשְׂא מִשְׁךָ הַזְרַע. בֵּא יִבֵּא בְּרִנָּה. נִשְׂא אֲלֻמֹּתַי:**

בחול קודם ברכת המזות אומרים מזמור זה, במקום שיר המעלות:

עַל
נְהָרוֹת בְּבַל שָׁם יִשְׁבְּנוּ גַם בְּכִינּוּ בְּזָכְרָנוּ אֶת צִיּוֹן: עַל עַרְבִים בְּתוֹכָהּ
תִּלְיָנוּ כְּעֹרֹתֵינוּ: כִּי שָׁם שְׂאֵלֵנוּ שׁוּבֵינוּ אֵיךְ נִשְׁרֵי « אֶת שִׁי תִדְבֵּק
לְשׁוֹנֵי לְחֵפֵי אִם לֹא אֲזַכְּרֵי אִם לֹא אֶעֱלֶה אֶת יְרוּשָׁלַם עַל רֹאשׁ שְׂמֹחֹתַי:
זָכַר יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ לְבִנְיָ אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאֲמָרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיָּסוּד
בָּהּ: בֵּת בְּבַל הַשְּׂדוּדָה אֲשֶׁרִי שִׁישְׁלֵם לָךְ אֶת גְּמוּלָךְ שִׁגְמַלְתָּ לָנוּ: אֲשֶׁרִי
שִׁיאֲחֹז וְנִפֵּץ אֶת עַלְלֵיךְ אֶל הַסֶּלַע:

**הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם » מַצֹּת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמַּזֶּן שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ
וּבְרַכְתָּ אֶת יְהוָה יֵאָדְוֵנוּ אֱלֹהֵיךְ ^{מִן הַשָּׁמַיִם}, עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

אחר אכילתו בימות החול יתעצב על חורבן ביהמ"ק:

אחר שאכל ושתה והתענג באותם המאכלים על שולחנו, צריך לזכור חרבן בית המקדש, ויצטער וידאג ויתעצב על היכלא דמלכא דאתחרב. ובשביל אותו הצער והעצבות שמצטער ומתעצב על שולחנו באותה שמחה של המאכל ומשתה, הקב"ה מחשב עליו כאלו בנה ביתו והיכלו ובנה כל אותם חורבות של ביהמ"ק, אשרי חלקו. (זוה"ק תרומה דף קנ"ז ע"ב)

יסיר הסכין מעל השולחן:

קודם ברהמ"ז יסיר הסכין מעל השולחן בין בחול ובין בשבת ויו"ט. ענין הסרת הסכין מהשולחן קודם ברהמ"ז מקורו בשער רוה"ק דף ט' ע"ב, ובשער הגלגולים הקדמה ל"ה, והוא נאמר למי שהוא משורש קין. ובשער הגלגולים הקדמה ל' כתב שאחר חטא אדה"ר נתערבו השורשים, ולכן צריך כל אדם להזהר בזה. וכתב הבא"ח פר' חקת (שנה ראשונה) וכף החיים ח"ב סימן ק"פ אות ט"ו, שהיות ושורש הנפש של האדם לא משתנה בשבת ויו"ט, לכן יש להזהר בזה גם בשבת ויו"ט.

ואח"כ יאמר פסוקים אלו:

אֲבָרְכָה אֶת־יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה בְּכָל עֵת » תְּמִיד תְּהִלָּתוֹ בְּפִי: סוּף דְּבַר הַכֹּל
נְשַׁמְעֵ אֶת הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר פִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
תְּהִלָּת יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה יְדַבֵּר פִּי וַיְבָרֵךְ » כָּל־בְּשָׂר שִׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאֲנַחְנוּ
נְבָרֵךְ יְהִ מִעַתָּה וְעַד־עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

(כשיש לו כוס, יקח הכוס בידו),

ויאמר:

וַיְדַבֵּר » אֵלֵי זֶה הַשְּׁלֹחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה.

סדר כוונת גירוש הסט"א מהשולחן

יכוין לגרש הסט"א העומדת על השולחן, ובפרט כשאין לו זימון,
בכח השמות קס"א קמ"ג שמספרם ש"ד.

קמ"ג

אלף הא יוד הא

קס"א

אלף הי יוד הי

גי ש"ד

ועם ח' אותיות שורשיהם וב' כוללים (בגי"י), שמספרם שד"י,

אה"ה

אה"ה

הרי שד"י,

להשרות השכינה על השולחן.

כוונת מאה ברכות - קודם שיתחיל ברכת המזון

חול

יכוין לשם אדנ"י העולה ס"ה,

ומילוי מילואו

אלף למד פא

דלת למד תו [בר"ח תי"ו]

נון ואו נון

יוד ואו דלת

ד"ל אותיות.

ס"ה עם ד"ל ע"ה בגי' מאה ברכות.

שבת

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ע"ב **יוד ה' ויו ה'.**

כ"ו עם ע"ב בגי' צ"ח, עם כללות ב' השמות בגי' מאה ברכות.

יו"ט

יכוין לשם יהו"ה העולה כ"ו,

ושם ס"ג **יוד ה' ואו ה'.**

ועשר אותיותיו **יוד ה' ואו ה'.** (בגי' ע"ג, שהוא יו"ם טו"ב).

כ"ו עם ע"ג, ע"ה בגי' מאה ברכות.

הקדמה כללית לשבת / יו"ט

יכוין בארבע ברכות דברכת המזון

1. התכללות עולמות אבי"ע דאצילות.
2. להמשיך ארבעה מוחין חו"ב חו"ג לו"א (עסמ"ב).
3. להמשיך לחו"ב חו"ג דנוקבא ד' אותיות דע"ב במילוי המילוי, שהם כ"ה אותיות. (ביו"ט, ד' אותיות דס"ג במילוי המילוי.)

סדר ברכת המזון בקיצור

בנוסח **עה"מ** ו **ספרד**

למהדורה המלאה של ברכת המזון
(כולל מטבע ברכה), עבור לעמוד מד

כוונות בכללות ברכה א' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח חכמה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות אל"ף דאדנ"י, כזה
אלף למד פא

1. שבת התכללות העולמות אצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חכמה לז"א, 'יוד הי' ויו הי'.
 3. להמשיך מוח חכמה לנוקבא, 'יוד ויו דלת' (דע"ב). [יו"ט יכוין 'יוד ואו דלת' דס"ג.]
- ברכת הזן היא בזו"ן הגדולים דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות דבריאה.

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל
הַזֵּן אוֹתָנוּ וְאֶת הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִיה יְהו"ה, בְּזוֹן
גִּי מִלּוּי דַרְבּוּעַ מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּזוֹן
גִּי י"ה י"ה י"ה הוּה וּבְרַחֲמִים רַבִּים. נוֹתָן גִּי אב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
לְכָל-בָּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים. כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ². וּבְטוֹבוֹ
הַגָּדוֹל תְּמִיד לֹא חָסַר לָנוּ וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם
וְעַד³. כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל זון שהוא בגי
אל י"הוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכָל וְשֶׁלֹּחֲנוּ עֲרוּךְ לְכָל. וְהִתְקִין מִזִּיה
וּמִזּוֹן לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֲסֵדָיו. כְּאָמֹר:

בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַזֵּן
אֶת-הָעוֹלָם כְּלוּ¹ בְּטוֹבוֹ גִּי עִיה יְהו"ה, בְּזוֹן
מִ"ה יוֹד. יוֹד הָא. יוֹד הָא וְאוּ. יוֹד הָא וְאוּ הָא בְּזוֹן
גִּי י"ה י"ה י"ה הוּה וּבְרַחֲמִים, הוּא נוֹתָן גִּי אב"ג ית"ץ לָחֶם לְכֹל-
בָּשָׂר ר"ת גִּי יב"ק יאהלוההים, כִּי לְעוֹלָם חֲסֵדוֹ², וּבְטוֹבוֹ הַגָּדוֹל,
תְּמִיד לֹא-חָסַר לָנוּ, וְאֵל יַחְסֹר לָנוּ מִזּוֹן לְעוֹלָם וְעַד³, בְּעֵבֹר
שִׁמּוֹ הַגָּדוֹל, כִּי הוּא אֵל יכוין כי אל זה הוא אל שדי שבבריאה והוא משפיע אל
זון שהוא בגי אל י"הוה שביצירה ומפְרָנְס־לְכָל וּמִטֵּיב לְכָל, וּמִכִּין מִזּוֹן
לְכָל-בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא, כְּאָמֹר:

1 ללא קשר למי אני, איזה עיסוק יש לי, איזה השתדלות אני עושה.
2 בגלל שהוא טוב ורוצה להיטיב, ואוהב אותי אהבה אינסופית, ונותן לי הכי טוב בשבילי, מאוצר מתנות חנם.
3 בתנאי שאני מאמין שהוא נותן ולא מוגבל בכלום, ולא חוסם אותנו, ללא קשר לעיסוק שלי ולהשתדלות שלי.

<p>פּוֹתֵנוּ אֶת-יְיָ ב' יוֹדִי"ן</p> <p style="text-align: center;">ר"ת פא"י</p> <p>גי' לאהדוניה חיבור זו"ן</p> <p>חכמה דז"א ו"ק יסוד דנוק'</p>	<p>פּוֹתֵנוּ גי' שע"ח, מ"ה, ס"ה</p> <p>יֹדֵהּ הִי וְיֹדֵהּ הִי ח' חיוורת</p> <p>אֵלֶּף לַמֶּדֶד אֵלֶּף לַמֶּדֶד ש"ע</p> <p>יֹדֵהּ הִיא וְאֵהּ הִיא לז"א (מ"ה)</p> <p>אֵדֵנִי ולנוק' (ס"ה)</p>
---	--

ס"ת **זתך**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לנוק', לחכמה דלאה

יֹדֵהּ הִיא וְיֹדֵהּ הִיא : **יֹדֵהּ וְיֹדֵהּ דַּלֶּת**. **הִיא יֹדֵהּ**. **וְיֹדֵהּ וְיֹדֵהּ הִיא יֹדֵהּ**

ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך 400 = 10 x י' x 4

ס"ת **זתך**, באתב"ש **סא"ל**, גי' **לאהדוניה**

וּמְשִׁיבֵי עַל זַתְךָ

ס"ת **זתך**. יכוין להמשיך שפע ומזון מחכמה דז"א, לשם חת"ך דיעקב ורחל

יֹדֵהּ הִיא וְיֹדֵהּ הִיא : **יֹדֵהּ וְיֹדֵהּ דַּלֶּת**. **הִיא יֹדֵהּ**. **וְיֹדֵהּ וְיֹדֵהּ הִיא יֹדֵהּ**

ועוד כ"ח אותיות (מלא דמלא) = חת"ך 400 = 10 x י' x 4

[יכוין ר"ת רח"ל] **כָּל זֵי רַצוֹן** רצו"ן בגי' קפ"ד קס"א

יֹדֵהּ יֹדֵהּ הִיא. **יֹדֵהּ הִיא וְיֹדֵהּ הִיא יֹדֵהּ הִיא וְיֹדֵהּ הִיא** יסוד דאבא (קפ"ד)

אֵלֶּף הִיא יֹדֵהּ הִיא יסוד דאימא (קס"א)

רחל להמתיק רחל

מזנצפך להמתיק ב' דמעין (מעכבים פרנסה)

דִּינְךָ דִּינְךָ דִּינְךָ דִּינְךָ דִּינְךָ (פ"ד)

(ש"ך)

גם יכוין להמשיך מהרצון הנז' שפע ומזון וברכה רבה לכל העולמות

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

לאהדוניה
היה חות ומת
אדון הכל

חול יכוין **יהוה**

- שבת
1. המשכה למוח חכמה דז"א, **יֹדֵהּ הִיא וְיֹדֵהּ הִיא**.
 2. המשכה למוח חכמה דנוק' **יֹדֵהּ וְיֹדֵהּ דַּלֶּת** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **יֹדֵהּ וְאֵהּ דַּלֶּת** דס"ג.]
 3. התכללות העולמות אצילות דאצילות.

הִזְיָן אֶת הַכֹּל.

כוונות בכללות ברכה ב' ("מתחילה ועד סוף")

- חול יכוין להאיר מוח בינה דנוק' מוח' אורות דח' אותיות דאות דל"ת דאדנ"י, כזה **דַּלֶּת לַמֶּדֶד תו** [בר"ה ת"י"ו].
- שבת
1. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח בינה לז"א, **יֹדֵהּ הִיא וְאֵהּ הִיא**.
 3. להמשיך מוח בינה לנוקבא, **הִיא יֹדֵהּ** (דע"ב). [ביו"ש יכוין **הִיא יֹדֵהּ** דס"ג.]

נֹודָה לְךָ יְהוָהנִי יֵאֱהֹדנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָאֲבוֹתֵינוּ**

אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה בְּרִית וְתוֹרָה חַיִּים וּמִזוֹן.
עַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים. וְעַל
בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׁרָנוּ. וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ. וְעַל חֻקֵּי
רְצוֹנְךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ. וְעַל חַיִּים (י"מ: שֶׁחֻזַּנְתָּנוּ) וּמִזוֹן שֶׁאַתָּה זָן
וּמִפְרִיָס אוֹתָנוּ.

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמוֹת. שֶׁעָשִׂיתָ
לְאֲבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזִמְנָן הַזֶּה.

לחנוכה

בַּיָּמִי מִתְתִּיָּה בֶן יוֹחָנָן כֹּהֵן גָּדוֹל חֹשֵׁמוֹנָאִי וּבְנָיו. כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ
יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁכָּתַם תּוֹרַתְךָ וְלֹהַעֲבִירָם מִחֻקֵּי רְצוֹנְךָ. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים עָמַדְתָּ לָהֶם
בְּעֵת צָרָתָם. רִבַּת אֶת רִיבָם. דָּגַת אֶת דִּיגָם. נָקַמְתָּ אֶת נְקָמָתָם. מִסַּרְתָּ גְבוּרִים בְּיַד חֻלְשִׁים.
וְרַבִּים בְּיַד מַעֲטִים. וְרַשָּׁעִים בְּיַד צַדִּיקִים. וְטַמְאִים בְּיַד טְהוֹרִים. וְזָדִים בְּיַד עוֹסְקֵי תוֹרַתְךָ:
כִּי עָשִׂיתָ שָׁם גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ. וְלַעֲמֻךְ יִשְׂרָאֵל עָשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקָן כִּהְיִים הַזֶּה.
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ בְּנֵיךָ לְדַבֵּיר בֵּיתְךָ וּכְפָנוּ אֶת יְהִיכָנֵךְ. וְטַהְרוּ אֶת מִקְדָּשְׁךָ. וְהִדְלִיקוּ נְרוֹת בְּחֻצְרוֹת
קֹדֶשְׁךָ. וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בַּהֲלֵל וּבַהוֹדָאָה. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה
לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

לפורים

בַּיָּמִי מִרְדְּכָי וְאַסְתֵּר בְּשׁוֹשַׁן הַבִּירָה. כְּשֶׁעָמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּזֶן הַרְשָׁעִי. בְּקֶשׁ לְהַשְׂמִיד לְהַרְגַּ
וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַיְּהוּדִים. מִנְּעֵר וְעַד זָקֵן טָף וְנָשִׁים בָּיוֹם אֶחָד בְּשִׁלְשֵׁה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
שְׁנַיִם עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אָדָר וּשְׁלָלָם לְבוֹז. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הִפְרַת אֶת עֲצָתוֹ וְקַלְקַלְתָּ
אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ. וְהִשְׁבֹּת לֹו גְּמוּלוֹ בְּרֵאשׁוֹ. וְתִלְוֵ אוֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו עַל הַעֵץ. וְעָשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים
וּנְפִלְאוֹת וְנֹודָה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סְלָה.

עַל הַכֹּל יְהוָהנִי יֵאֱהֹדנָהי אֱלֹהֵינוּ היה ענין הסיקת המדות סלים **אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ וּמִבְּרָכִים**

אֶת שִׁמְךָ. כְּאִמּוֹר וְאֶכְלֵת וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכָתְךָ

את

נֹדֶה לְךָ יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ, עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לָּאֲבוֹתֵינוּ,
אֶרֶץ חַמְדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה, וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ
יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ, מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבַּיִת עֲבָדִים,
וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁנִּתְמַת בְּבִשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמִדְתָּנוּ, וְעַל
חֻקֶיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחִוַּנְתָּנוּ, וְעַל אֲכִילַת
מִזֵּון שְׂאֵתָה זֶן וּמִפְרֵס אוֹתָנוּ תַמִּיד, בְּכָל־יוֹם וּבְכָל־עֵת
וּבְכָל־שָׁעָה:

על הנסים

בחנוכה ובפורים אומרים כאן על הנסים. ואם לא אמר ונזכר קודם תיבת ה' של ברכת על הארץ [היינו שאמר ברוך אתה, וטרם אמר ה'], חוזר לאמרו. ואם נזכר אחר תיבת ה', יאמר אותו בהרחמן, ויאמר הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו'.
על הנסים ועל הפרקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנצמות, שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה.

להנוכה

בְּיָמֵינוּ מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו, כשעמדה מלכות יון הרשעה על-עמך ישראל, להשכיחם תורתך ולהעבירם מזקני רצונך, ואתה ברומיך הרבים, עמדת להם בעת צרתם, רבת את-ריבם, דגת את-דיבם, נקמת את-נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים, ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים, ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי תורתך, וקר עשית שם גדול וקדוש בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקן פהיום הזה, ואחר כך באו בניך לדביר ביתך, ופגו את-היכלך, וטהרו את-מקדשך, והדליקו נרות בנצרות קדשך, וקבעו שמונת (מים אלו בהלל ובהודאה ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה) ימי חנכה אלו, להודות ולהלל לשמך הגדול:

לפורים

בְּיָמֵינוּ מרדכי ואסתר בשושן הבירה, כשעמד עליהם המן הרשע, בקש להשמיד להרוג ולאבד את-כל-היהודים, מנער ועד-זקן, טף ונשים, ביום אחד, בשלשה עשר לחודש שנים-עשר הוא חודש אדר, ושיללם לבו, ואתה ברומיך הרבים הפרת את-עצתו, וקקרת את-מחשבתו, והשבות לו גמולו בראשו, ותלו אותו ואת-בניו על-העץ, (ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה):

וְעַל הַכֹּל יְהוָה יֵאֱהֹוֶנָה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ, יִתְבָּרַךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל־חַי תַמִּיד
לְעוֹלָם וָעֶד: כַּכְּתוּב, וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבֵרַכְתָּ
אֶת

כונות מזיגת הכוס

קודם שימזוג הכוס, יכוין כי הוא **י"ן ז"ל**, כמספר ג' ווי"ן דשם ב"ן, ועם ב"ן עצמו בגי' יי"ן כזה
ו ו ו י ו ד ה ה ו ו ה ה

גם יכוין לחמישה ידות דשם ב"ן, שבגי' **י"ן ז"ל** כזה

ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל ו ו מ נ צ פ ר ל

וימזגנו בתשעה יודין דעסמ"ב כמספר **מ"י"ם**

ל ו ד ה ל ו ל ו ה ל
ל ו ד ה ל ו א ו ה ל
ל ו ד ה א ו א ו ה א
ל ו ד ה ה ו ו ה ה

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵהְיֶה אֱלֹהֵינוּ ^{תק"ף בעל הטובות והמזות ט"ס} **עַל הָאָרֶץ הַטְּבֵּה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ:**

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ ^{י"א דיונה ר"ח ת"ח וי"ח אדור הכל}

חול יכוין **אלהים**

1. **שבת** המשכה למוח בינה דו"א, **יוד ה"י ואו ה"י**.
2. המשכה למוח בינה דנוק' **ה"י יוד** (דע"ב). [י"ט יכוין **ה"י יוד** דס"ג].
3. התכללות העולמות בריאה דאצילות באצילות דאצילות, כנז'.

עַל-הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוּן.

כוונות בכללות ברכה ג' ("מתחילה ועד סוף")

חול יכוין להאיר מוח החסדים דדעת דנוק' מט' אורות דט' אותיות דאות נו"ן דאדנ"י, כזה

נו"ן ואו נו"ן

- שבת
1. התכללות העולמות יצירה דאצילות בכריאה ואצילות דאצילות.
 2. להמשיך מוח חסדים דדעת לז"א, יו"ד הא ואו הא.
 3. להמשיך מוח חסדים דדעת לנוקבא, ו"ו יו"ד ו"ו (דע"ב). [ביו"ט ואו אלף ואו דס"ג].

רָצוּם יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמָּךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל הַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ,
 וְעַל הַיְכָלְךָ, וְעַל מְעוֹנֶךָ, וְעַל דְבִירָךְ, וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל
 וְהַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו, אָבִינוּ רַעֲנוּ זִנְנוּ פָרַנְסָנוּ כִּלְכַלְנוּ
 הַרְוִיעַנוּ, הַרְוִיעַ לָנוּ מִהֲרָה מִכְּל־צָרוֹתֵינוּ, וְנָא אֵל תִּצְרִיכֵנוּ
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ לִיָּדֵי מַתָּנוֹת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדֵי
 הַלְוָאָתָם, אֲלֵא לִיָּדֶךָ הַמְּלֵאָה וְהַרְחֵבָה הַעֲשִׂיָּה וְהַפְתּוּחָה.
 יְהִי רָצוֹן שְׁלֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא נִפְלָם לְעוֹלָם הַבָּא,
 וּבְמִלְכוּת בַּיִת דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחֲזִירָנָה לְמִקוּמָהּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ:

בשבת יאמר רצה:

רְצָה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְכוּיִן לְהַתְּפַלֵּל שִׁיחֲלִיעֵנוּ ה' מִהֲנַחֲגַת וּשְׁלִיטַת מַטְטְרוֹן וְשִׁתְּהִיָּה הַנְּהַגָּה עַל יָדֵי ז"א דִּאֲצִילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, הַשְּׁבִיבַת
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, כִּי יוֹם גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא מִלְּפָנֶיךָ, נִשְׁבַּת בּוֹ וְנִזְנוּחַ בּוֹ וְנִתְעַנֶּנֶה בּוֹ כְּמִצְוֹת
 חֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאֵל־תְּהִי צָרָה וְיָגוֹן בְּיוֹם מְנוּחֹתֵנוּ, וְהִרְאֵנוּ בְּנִזְמוֹת צִיּוֹן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, כִּי
 אַתָּה הוּא בְּעַל הַנְּחִמּוֹת, וְהַגֵּם שְׂאֵכְלָנוּ וְשִׁתֵּינוּ חֲרַבֵּן בַּיִתְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לֹא שְׂכַחְנוּ, אֵל
 תִּשְׁכַּחְנוּ לְנִצָּח וְאֵל תִּזְנַחְנוּ לְעַד כִּי אֵל מִלְּךָ גְּדוֹל וְקְדוֹשׁ אַתָּה.

בראש־חדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע וַיִּפְקֹד וַיִּזְכֹּר זְכוּרֵינוּ
 וְזָכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, זְכוּרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְזָכְרוֹן מְשִׁיחֶךָ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ, וְזָכְרוֹן כָּל־עַמָּךְ
 בַּיִת יִשְׂרָאֵל לְפָלִיטָה לְטוֹבָה, לְחַן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם

בראש חדש:

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
א ללהים. רמז בר"ת אלה"ם פשוט
א אלף למד הי יוד ממם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

חדש

אלף הי יוד הי - אלף הה יוד הה יכוין בגי' קס"א קנ"א
 שִׁינְךָ דָּלַת יוֹד בגי' תתי"ד (קמץ רומז לא"א) הַזֶּה ע"ה בגי'

בפסח: חַג המִצּוֹת הַזֶּה בְּיוֹם (ביו"ט מוסיפים טוֹב) מִקְרָא קוֹדֵשׁ הַזֶּה
 בשבועות: חַג הַשְּׁבוּעוֹת הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מִקְרָא קוֹדֵשׁ הַזֶּה
 בסכות: חַג הַסֻּכּוֹת הַזֶּה בְּיוֹם (ביו"ט מוסיפים טוֹב) מִקְרָא קוֹדֵשׁ הַזֶּה
 בשמ"ע: שְׁמִינִי חַג עֲצַרְת הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מִקְרָא קוֹדֵשׁ הַזֶּה
 בראש השנה: הַזְּכוּרוֹן הַזֶּה בְּיוֹם טוֹב מִקְרָא קוֹדֵשׁ הַזֶּה

רָצָה זָא יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים} עַל-יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ, וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדָךְ, וְעַל
 מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֲךָ, וְעַל-הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
 שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ: אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים}, אָבֵינוּ, רַעֲנוּ זִוְנָנוּ פְּרַנְסָנוּ
 וְכַפְלָנוּ וְהַרְוִיחָנוּ, וְהַרְוִיחָנוּ לָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים} מִהֲרָה
 מִכָּל-צָרוֹתֵינוּ, וְזָא אֲרִי-תְצַרִיכָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים}
 לֹא לִיָּדֵי מַתְנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לִיָּדֵי הַלְוָאָתָם, כִּי אִם לִיָּדֶךָ
 הַמִּרְאָה, הַפְתוּחָה, הַקְּדוּשָׁה וְהַרְחֵבָה, שֶׁלֹּא נִבּוּשׁ וְלֹא נִפְלָם
 לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת יאמר רצה:

רָצָה וְהִחְלִיצָנוּ כּוּיִן לַהֲתַפְלֵל שִׁיחְלִיצֵנוּ ה' מִהֲנַגְתָּ וּשְׁלִיטַת מִטְטְרוֹיִן וּשְׁתַּחֲוִיָּה הִנְהַגָּה עַל יָדֵי ז"א דֹּאֲצִילוֹת
 או על ידי עולם הבריאה יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים} בְּמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשִּׁבְתָּ
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשִׁבְתֵּי-בּוֹ וְלָנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת
 רְצוֹנָךְ וּבְרָצוֹנְךָ הַנֵּיחַ לָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים} שֶׁלֹּא תִהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאַנְחָה בְּיוֹם מְנוּחָתָנוּ
 וְהִרְאָנוּ יְהוָהּ יֵאֱהֲדוֹנָהּי אֱלֹהֵינוּ ^{הקדו} ^{בעל הטובות} ^{והמחיות סלים} בְּנִחְמַת צִיּוֹן עִירָךְ וּבְבִנְיַן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדֻשְׁךָ כִּי אַתָּה
 הוּא בַעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל הַנְּחִמּוֹת.

בראש-יחדש, ביום טוב ובחול המועד, אומר יעלה ויבוא:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וַיָּבֵא וַיִּגְמַעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַעַ וַיִּפְקַדַ וַיִּזְכֹּר זְכוֹרֵינוּ
 וּפְקוּדוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן-דָּוִד עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדֻשְׁךָ
 וְזִכְרוֹן כָּל-עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפַלְיטָה לְטוֹבָה לְחַן וְלַחֲסֵד וּלְרַחֲמִים רַחֲמִים (טוֹבִים)
 וְלְשָׁלוֹם בְּיוֹם

בראש חדש:

**ר
א
ש**

א אל אלה אלהי אלהים. יכוין בגי' ריבוע אלה"ם פשוט
 אלהים. רמו בר"ת אלה"ם פשוט
 אלף למד הי' יוד מם. יכוין בגי' אלה"ם דיודי"ן

החדש

יכוין בגי' קס"א קנ"א

אלף הי' יוד הי' - אלף הה יוד הה
 שִׁינְ דָּלֶת יוֹד בגי' תתי"ד (קמין רומז לא"א) הַחֵה

ראש חודש ע"ה בגי'

בפסח: חג המצות הַחֵה
 בשבועות: חג השבועות הַחֵה
 בסכות: חג הסוכות הַחֵה
 בשמ"ע: השמיני, חג העצרת הַחֵה
 בראש השנה: הזכרון הַחֵה

לְרַחֵם בּוֹ עַלֵינוּ וְלְהוֹשִׁיעֵנוּ. זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה, וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה, וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים, חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עַלֵינוּ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָ.

וּתְבַנֶּה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

זְכַרְנוּ יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה וּפְקַדְנוּ בּוֹ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים, וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמְלָן וְרַחֵם עַלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ כִּי אֱלֹהֵי עֵינֵינוּ כִּי אֵל מְלַךְ חַנּוּן וְרַחֵם אֶתְּהָ:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְיָ אֱלֹהֵינוּ

חול תוספת שבת (מקדושת שבת לימות החול) יכוין בג' ימים ראשונים של השבוע להשאיר תוספת שבת. ובג' ימים אחרונים של השבוע, יכוין לקבל תוספת שבת (התוספת יקבל בשבת, בזכות כוונה זו).

יום ג' ויום ד'	יום ב' ויום ה'	יום א' ויום ו'
יֹוד הַהּ וּוּ הַהּ	יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ	יֹוד הַיּ וְאוּ הַיּ
ב"ן	מ"ה	ס"ג
אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַהּ יֹוד הַהּ	אֵלֶף הַיּ יֹוד הַיּ
קנ"א	קמ"ג	קס"א
אֵל אֲדָנִי	אֵל יְהוָה	אֵל שְׂדֵי
שבעשיה	שביצירה	שבבריאה

יכוין להאיר מתוספת סעודות שבת לימי החול

שבת המשכה למוח החסדים דדעת דז"א, 'יֹוד הַהּ וְאוּ הַהּ'. המשכה למוח החסדים דדעת דנוק' ו'יֹוד ו'יֹוד (דע"ב). [י"ט יכוין וְאוּ אֵלֶף וְאוּ דס"ג]. התכללות העולמות יצירה דאצילות בבריאה ואצילות דאצילות, כנו'.

בְּנֵה בְּרַחֲמֵינוּ יְרוּשָׁלַיִם. (ואומר בלחש אָמֵן).

כוונות בכללות ברכה ד' ('מתחילה ועד סוף')

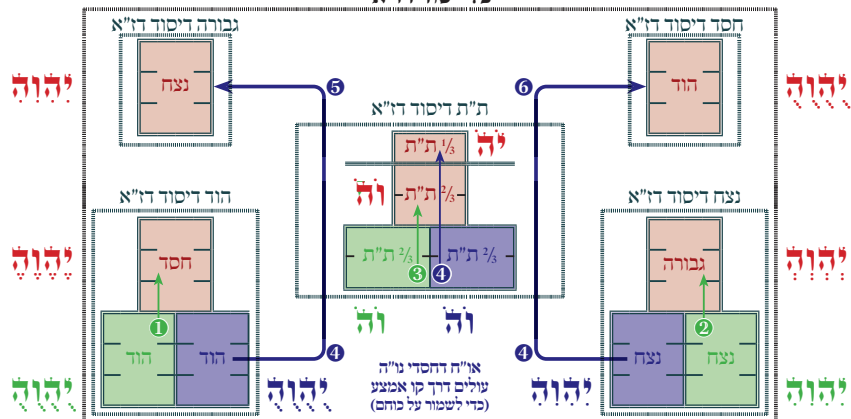
חול יכוין להאיר מוח גבורות דדעת דנוק' דז"א מט' אורות דט' אותיות דאות יו"ד דאדנ"י, כזה יֹוד וְאוּ דֶלֶת

1. התכללות העולמות עשיה דאצילות באצילות ובריאה ויצירה דאצילות.
2. להמשיך מוח גבורות דדעת לז"א, יוד הה וו הה.
3. להמשיך מוח גבורות דדעת לנוקבא, ה"י יוד (דע"ב). [יו"ט יכוין ה"י יוד דס"ג].

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָהי אֱלֹהֵינוּ מִלְּפָנֶיךָ הַעֲלֵם, לְעֵד הָאֵל אֲבֵינוּ, מִלְּפָנֶיךָ, אֲדִירָנוּ, בּוֹרְאָנוּ, גּוֹאֲלָנוּ, יּוֹצֵרָנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל, הַמְּלִךְ הַטּוֹב הַחֲסִדִים, וְהַמְּטִיב לְכָל הַמְּמַתִּיקִים לְגִבּוֹרָה בְּרַדְתָּם שֶׁהוּא הַיְסוּד שֶׁבְּכָל־יּוֹם וַיּוֹם,

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"י	החסדים הממתקים
יְהוָה	1 ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה הַטֵּיב
גבורה דחסד שבהוד דיסוד		חסד ההוד
יְהוָה	2 ממתיק [לָנוּ]	יְהוָה מְטִיב
גבורה דגבורה שבנצח דיסוד		חסד הנצח
וה	3 ממתיק לָנוּ	וה יִיטֵיב
ב"ש גבורה דת"ת שבכ"ש ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת

הגבורות הנמתקות	מיתוק באו"ח	החסדים הממתקים
יְהוָה	4 ממתיק	וה גְּמַלְנוּ
ש"ע דגבורה דת"ת שבש"ע ת"ת דיסוד		חסד הב"ש ת"ת
יְהוָה	5 ממתיק	יְהוָה גּוֹמְלָנוּ
גבורה דנצח שבגבורה דיסוד		חסד ההוד
יְהוָה	6 ממתיק	יְהוָה יְגַמְלָנוּ
גבורה דהוד שבחסד דיסוד	מלי יסוד דז"א	חסד הנצח

לְעֵד

הזן וזחסד ורחמים ורוח והצללה וכל טוב, יענו אמן.

- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׂמִים וּבְאָרֶץ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ לְדוֹר דּוֹרִים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא קָרָן לְעַמּוֹ יְרִים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִתְפָּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחֹת נִצְחֵים.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְרֹסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא בְּבִזּוּי. (יש מוסיפים בְּהֵתֵר וְלֹא בְּאִסּוּר), בְּנִחַת וְלֹא בְּצַעֲר.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיַדֵּינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְוָחָה וְהַצְלָחָה בְּכָל־מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַצְלִיחַ אֶת־דַּרְכֵינוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁבֵּר עַל גְּלוֹת מְהֵרָה מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יוֹלִיכֵנוּ מְהֵרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִרְפְּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה, רְפוּאֵת הַנְּפֶשׁ וְרְפוּאֵת הַגּוּף.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֶת־יָדוֹ הַרְחֵבָה.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ « כָּל־אֲחִיד וְאֲחִיד מִמֵּנוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב » בְּכָל מִכָּל כֹּף, כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן יִהְיֶה רְצוֹן וְנֵאמַר » אָמֵן.
- הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִפְרֹשׂ עָלֵינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמוֹ.

לְחֹן וּלְחֹסֶד וּלְרַחֲמִים וּלְרוּחַ, הַצֵּלָה וְהַצְלָחָה, בְּרַכָּה וּשְׂשׂוּעָה,
נְחֻמָּה, פְּרִנָּסָה וְכִלְכֵּלָה, וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם וְכָל-טוֹב,
וּמְכַל-טוֹב לְעוֹלָם אֵל יִצְחָקֵנוּ. יַעֲנוּ אַמֵּן.

הַרְחַמֵּן הוא יְמַלֵּךְ עָלֵינוּ לְעוֹלָם וָעֶד:

הַרְחַמֵּן הוא יִתְבַּרֵךְ בְּשֵׁמִים וּבְאֲרָץ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁתַּבַּח לְדוֹר דוֹרִים, וְיִתְפָּאֵר בְּנוֹ
לְעֵד וּלְנִצְחָה נְצֻחִים, וְיִתְהַדָּר בְּנוֹ לְעֵד
וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים:

הַרְחַמֵּן הוא יַפְרִינֵנוּ בְּכָבוֹד:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁבֵּר עָלֵנוּ מֵעַל צְוֹאֲרֵנוּ וְהוּא יוֹלִיכֵנוּ
קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ בְּרַכָּה מְרַבָּה בְּבֵית הַזֶּה וְעַל שְׁלֹחַן זֶה
שֶׁאֲכִלֵנוּ עָלָיו:

הַרְחַמֵּן הוא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת-אֱלֹהֵינוּ הַנְּבִיא זְכוֹר לְטוֹב וְיִבְשֵׁר
לָנוּ בְּשׂוֹרֹת טוֹבוֹת יְשׁוּעוֹת וְנַחֲמוֹת:

אם הוא אוכל על שלחן אחרים יברך לבעה"ב:

יהי רַצוֹן שֶׁלֹּא יָבוֹשׂ בְּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא, וְיִצְלַח מְאֹד בְּכָל נְכֻסָיו,
וְיִהְיוּ נְכֻסָיו מוֹצְלֵחוֹ וְקָרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל יִשְׁלוֹט שִׁטְוֹן לֹא בְּמַעֲשֵׂי יָדָיו וְלֹא
בְּמַעֲשֵׂי יָדֵינוּ, וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוֹר חֲטָא וְעִבְרָה וְעוֹן מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם:

הַרְחַמֵּן הוא יְבָרֵךְ אֶת (אָבִי מוֹרִי) בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וְאֶת

(אִמִּי מוֹרְתִי) בְּעֵלְת הַבַּיִת הַזֶּה, אוֹתָם וְאֶת בֵּיתָם

וְאֶת זְרַעָם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם.

<p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ עוֹלָם שְׁכָלוּ שִׁבְתָּ וּבִמְנוּחָה לְחַיֵּי הַעוֹלָמִים.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵשׁ עָלֵינוּ אֶת הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה.</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכְּנוּ לִישׁוּבֵי בְּסִפְתָּ עוֹרוּ שְׁלֵי קְוִיָּתָן. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִשְׁפִיעַ עָלֵינוּ שִׁפְעַ קְדֻשָּׁה וְטְהָרָה מִשְׁבַּעֲהָ אֲשֶׁר־יִזְיֵן עֲלֵאֵין קְדִישִׁין. וְכֹתֵם תְּהֵא מִגֵּן וְצָנָה עָלֵינוּ. הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקִּים לָנוּ אֶת־סִפְתָּ דְּוִיד הַנְּפֹלֵת:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִגְיַעֵנוּ לְמוֹעֲדִים אֲחֻרִים הַבָּאִים לְקִרְאָתְנוּ לְשָׁלוֹם:</p> <p>הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵלְנוּ לַיּוֹם שְׁכָלוּ טוֹב:</p>	<p>בשבת:</p> <p>בראש חדש:</p> <p>בראש השנה:</p> <p>בסוכות:</p> <p>במועדים:</p> <p>ביום טוב:</p>
--	---

בחנוכה ובפורים, אם שכח לומר על הנסים בברכה שניה יאמר כאן, הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי וכו', ויאמר כל הנוסח של על הנסים

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִטַּע תּוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִבֵּנוּ, וְתִהְיֶה יְרָאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבִלְתִּי נִזְחָטָא, וַיְהִיו כָּל־מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם.

ברכת האורח

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אֶת הַשְּׁלֵחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וַיְסַדֵּר בּוֹ כָּל־מַעֲדָנֵי עוֹלָם, וַיְהִי כְּשֶׁלְחָנוּ שֶׁל אַבְרָהָם אַבְיָנוּ כָּל־רֵעֵב מִמֵּנוּ יֹאכַל וְכָל־צָמְא מִמֵּנוּ יִשְׁתֶּה, וְאֵל־יִחָסֵר מִמֵּנוּ כָּל־טוֹב לְעַד וְלַעוֹלָמֵי עוֹלָמִים, אָמֵן: הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ בְּעַל הַבַּיִת הַזֶּה וּבְעַל הַסְּעוּדָה הַזֹּאת, הוּא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל־אֲשֶׁר לוֹ, בְּבָנִים שִׂיחָיו וּבְנָכְסִים שִׂירְבוּ, בָּרַךְ יְהוָה יֵאָדָוּנָהי חֲלִילוּ וּפְעֵל יָדָיו תִּרְצָה: וַיְהִיו נְכֹסָיו וְנְכֹסֵינוּ מְצֻלָּחִים וְקָרוֹבִים לְעִיר, וְאֵל־יִזְדַּקֵּק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְהִרְהוֹר עוֹן, שֵׁשׁ וְשִׁמּוֹן כָּל־הַיָּמִים בְּעֶשֶׂר וּכְבוֹד, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: לֹא יָבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִכְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא, אָמֵן כִּן יְהִי רָצוֹן.

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִנְחֵנוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לַיְמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלִבְנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,

מִגְדִּיל (ביום שמתפללים בו מוסף וכן במוצ"ש וכן בסעודת מילה ובסעודת פורים - בא"ח חוקת י"ט - אומרים: מִגְדִּיל) יִשְׁוֹעוֹת מִלְכוּ, וְעִשְׂה־חֶסֶד לְמִשְׁיחֹו לְדוֹד וְלְזָרְעוֹ עַד־עוֹלָם: כְּפִירִים רָשׁוּ וְרָעִבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוָה יֵאָדָוּנָהי לֹא־יִחָסְרוּ כָּל־טוֹב: נֶעַר הַיִּיתִי גַם־זָקְנָתִי וְלֹא־רָאִיתִי צָדִיק

ואם סמוך על שלחן עצמו יאמר:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְבָרֵךְ אוֹתֵינוּ (וְאֲבֵינוּ וְאֵמֵינוּ) וְאֵת אֲשֶׁתֵינוּ וְאֵת
זְרַעֵינוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לֵינוּ, אוֹתֵנוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר לָנוּ,
כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אֲבוֹתֵינוּ אֲבֹרָהֵם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּכָל מָקוֹם, כָּל,
כֵּן יְבָרֵךְ אוֹתֵנוּ כְּלָנוּ יַחַד בְּבִרְכָה שְׁלֵמָה, וְנֹאמַר «אֲמֵנוּ»:

בְּמָרוֹם יִלְמְדוּ עָלֵינוּ וְעַלֵינוּ זְכוֹת שֶׁתִּהְיֶה לְמִשְׁמֶרֶת
שָׁלוֹם, וְנִשְׂאָ בִרְכָה מֵאֵת יְהוָה יֵאָדוֹנָהּ, וְצַדִּיקָהּ
מֵאֵלֵהֶּיּוֹם יִשְׁעֵנוּ, וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָל טוֹב בְּעֵינֵי
אֱלֹהִים וְאָדָם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֶת וּבְמִנוּחָהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים: לשבת:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש חודש:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יְנַחֵלְנוּ יוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב: ליום טוב:

בליל ראשון של פסח מוסיפים:

הַרְחֵמֵנוּ, הוּא יְנַחֵלְנוּ לְיוֹם שְׁכָלוֹ טוֹב, לְיוֹם שְׁכָלוֹ אַרוֹךְ לְיוֹם
שֶׁצַדִּיקִים יוֹשְׁבֵינָם וְעַטְרוֹתֵיהֶם בְּרִאשֵׁיהֶם וְנִהְיֶינָם מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה
וְיֵהִי חֶזְקֵנוּ עִמָּהֶם:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יַחַדְשֵׁנוּ עָלֵינוּ אֶת-הַשָּׁנָה הַזֹּאת לְטוֹבָה וְלְבִרְכָה: לראש השנה:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִקְיֵם לָנוּ אֶת-סִפְת דָּוִד הַנּוֹפֵלֶת: לסוכות:

הַרְחֵמֵנוּ הוּא יִזְכֵּנוּ לְיָמֹת הַמְּשִׁיחָה וְלְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא,
מִגְּדִיל (ביום שיש בו מוסף, וגם בסעודת מלוה מלכה, אומר מִגְּדִיל)
יְשׁוּעוֹת מִלְּכּוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד לְמִשְׁיחָנוּ לְדָוִד וּלְזַרְעוֹ עַד-עוֹלָם:
עֲשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל
וְאֲמָרוּ אֲמֵנוּ:

נֶעֱזָב, וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי-לֶחֶם: כָּל-הַיּוֹם חֹזְנִין וּמְלוֹה, וְזָרְעוּ
 לְבָרְכָה: מִה שֶׁאֲכָלְנוּ יְהִי לְשִׁבְעָה, וּמִה שֶׁשִּׁיתִינוּ
 יְהִי לְרִפּוּאָה, וּמִה שֶׁהוֹתַרְנוּ יְהִי לְבָרְכָה, כְּדַכְתִּיב
 וַיִּתֵּן לַפְּנִיָּהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּוֹתְרוּ כְּדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:
 בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: בָּרוּךְ
 הַגִּבּוֹר אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 מִבְּטָחוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרִחְמָיו
 יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אַמֵּן.

יִרְאוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי קְדוֹשָׁיו כִּי אֵין מִזְחָסוֹר לִירְאוֹ:
 כְּפִיקָרִים רָשׁוּ וְרָעִיבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֹא-
 יִזְחָסְרוּ כָּל-טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לְעוֹלָם
 חֹסְדוֹ: כּוֹתֵץ אֶת-יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל-חַי רָצוֹן: בָּרוּךְ הַגִּבּוֹר
 אֲשֶׁר יִבְטַח בִּיהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטָחוֹ:
 נֶעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי, וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נֶעֱזָב וְזָרְעוּ מִבִּקְשֵׁי
 לֶחֶם: יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶת-
 עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

יחוד הזכירה

מקורות:

שער רוח הקודש דף ל' ע"א.

חסדי דוד אות קי"ח, קי"ט.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש דף ל"ה ע"ב.

מבוא שערים שער ג' ח"ב פי"ז, דף ל' ע"ב.

שער מאמרי דף ט' ע"א, דף י"ז ע"א. שער מאמרי רז"ל מסכת נידה דף ז' ע"ב.

ע"ח ח"א דף ע"ח ע"א פרק ו'. ע"ח ח"א דף ע"ב ע"ד, שורה 9 מלמטה, ונחזור לעניין.

ספר הליקוטים פרשת תרומה סימן כ"ו, ואת המשכן תעשה עשר יריעות.

ספר בניהו בן יהוידע, זיכוך הנפש, דף ל"ה ע"ב

תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא והיא **אלהים דהיי"ן** בריבוע, המלובשת במוחא **סתימאה חכמה דא"א**. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין. וימשיך הכתף **ימין לאבא**, והכתף **שמאל לאימא**. וכל אחד מהם הם ב' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן, בהכאה.

והכתר הוא ג' י"ה דיודי"ן ודההיי"ן ודאלפי"ן, בהכאה, ג' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות, ואו"א הם **ע"ב קס"א**, ומשם ימשיך לזו"ן.

וזה היחוד יועיל לכוין בו בכל יום בעת עלות השחר, וגם ביום הכיפורים במוסף ונעילה, בזמן שאומר שליח צבור תיבת אי"ה

תכוין גבורה דעתיק שבמוחא סתימאה דא"א.

אלף,

אלף למד,

אלף למד הה,

אלף למד הה יוד,

אלף למד הה יוד מם

גימ' אלף ואחד

ימשיך חו"ג דדעת דמו"ס בין תרין כתפין דיליה (דא"א),

והוא סוד ב' כתפות חוברות

יוד הי יוד הה גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"י גי' ש',
 ויו"ד פעמים ה"ה גי' ר',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בימין לאבא

כתף ימין

יוד הי יוד הה גי' אדני

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאבא

יוד הי ויו הי

אח"כ ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דיודי"ן גובר בימין

י ו ו ד ד ה ה י ה

נקודות ימין גי' ע'

אח"כ ישלבם עם שם ע"ב, והוא לאבא

י ו ו ד ד ו ה ד י
 ד ו ה י ה ו ה ה י

יוד הה יוד הי גי' אדני
 ובהכאה יו"ד פ' ה"ה גי' ר',
 ויו"ד פעמים ה"י גי' ש',
 ושניהם גי' כת"ף והוא בשמאל לאימא

כתף שמאל

יוד הה יוד הי גי' אדני

הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 הה הה הה הה הה
 גי' ר'

הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 הי הי הי הי הי
 גי' ש'

ושניהם גי' כת"ף והוא לאימא

אלף הי יוד הי

ישלבם וינקדם כזה,

ויכוין י"ה דההי"ן גובר בשמאל

י ו ו ד ד ה ה ה י

נקודות שמאל גי' ק"ל, כמס' ה' היוו"ת
 ה ה ה ה ה ה ה ה ה

אח"כ ישלבם עם שם קס"א, והוא לאימא

י א ל ו ה ד י
 ד י ה ו ה ה ה י

ויכוין נקודות ימין ושמאל שהם קל"ע גי' ר', כמספר ריבוע אלהי"ם,
 וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנז"ל

א, אל, אלה, אלהי, אלהים גי' ר' יוד הה בהכאה גי' ר'

וכן ימשיך לאו"א הארה מנו"ה דעתיק, המלוכשים בחג"ת דא"א,
 צבאות ע"ה גי' כת"ף

מהוד דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאימא אלף הי יוד הי

מנצח דע"י צבאות ע"ה גי' כתף,

לאבא יוד הי ויו הי

שילוב ע"ב קס"א יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי גי' זכור

ומשם יכוין להמשיך הזכירה, והוא אותיות זכר י"ה, שהם או"א, ומשם לזו"ן

שער רוח"ק דף כ"ד ע"ב.
סידור חול דף צ"א ע"א.

כוונת מאה ברכות
(כוונה זו צריך האדם לכוונה קודם תפלת ערבית)

הריני מוכן ומזומן בכ"ד שעות של היום הזה לברך מאה ברכות, כדי להמשיך לז"א מאה ברכאן שהם ס"ג ומילואו. וגם להמשיך למלכות שהיא אדנ"ת, מאה ברכאן, כדי שתושלם בשם אדנ"ת פשוט ומלא דמלא (מעיל אליהו).

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין [דרך] (מ)הבריכה העליונה לז"א. והיינו, שיכוין להמשיך המוחין המתלבשים בנה"י דאימא ומתפשטים בו' ספירות דז"א כחב"ד ח"ג. ועוד מתפשט עמרת היסוד דאימא בשליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה כלולה מו', שעולה בני' ס"ג

יוד הי ואו הי

ועד כאן האורות הם סתומים.

ועוד יכוין להמשיך האורות (המוחין) בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג

יוד הי ואו הי

וס"ג ול"ז גי' מאה.

אח"כ יכוין להמשיך כללות המאה ברכות מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאלף בציוור יו"י, וי"ד שעל הנז"ן הרי ל"ו, וס"ד, מספרם מאה, כמספר אדנ"י וד"ל אותיות מילוי מילואו

אדנ"י

אלף למד פא. דלת למד תו (בר"ח תיו).

נון ואו נוך. יוד ואו דלת

ע"ה כמספר ק' אדנים.

סדר יחוד התשובה
(ויכוין בו קודם חתימת ברכת "השיבנו", בתפילת י"ח)

יְהִי רַצוֹן מִלְפָנֶיךָ יְהוָה וְאֵלֵינוּ וְאֵלֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׂמֵחַתוֹר וְזִתְרָה מִתְנַחֵת כְּסָא כְבוֹדְךָ וְתִקְבַּל בְּתִשְׁבָּה אֶת (פכ"פ) כִּי יִמְיָנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

לקשר החסד הנקרא ימין	עם הבינה הנקראת תשובה
חסד דבינה	בינה דבינה
יְהוָה	יְהוָה
חיבור חסד עם בינה	
יְהוָה	יְהוָה

ותפשוט הבינה את יד ימינה לקבלו בתשובה הנקראת בינה

יְהוָה	יְהוָה
---------------	---------------

יְקַהְרֵעָה יְשַׁהַטְוֶנָה להגנה

רַחֵם תַּמָּךְ אַבְגֵי יתֶךָ קַרַע שִׁטְוֶן קיבול תפילות

יחוד להתחבר לנשמת הצדיק

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
תפארת	
(כנגד ת"ת הצדיק-רוח)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-גפש)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נפש של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָה	
יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם ויה יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

יְהוָה	יְהוָה
ליחד י"ה בו"ה	
יְהוָה	יְהוָה
חכמה	
(כנגד חכמת הצדיק-היה)	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה	
יכוין לבך (שיהיה כלי) בסוד אדנ"י מלכות	
(כנגד מלכות הצדיק-נשמה)	
אדנ"י מלא זה לבו של האדם	
אלף דלת נוך יוד	
רוח של הצדיק מ"ד	נשמה של הצדיק מ"ן
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה
יְאֵהֲדוֹנָה	
יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי	
רוא דברית עם הטפה, להוריד טפה עם השרביט יו	
אח"כ נשלם ויה יחודא תתאה	
והם עולין בגימטריא	
ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	
ויחוד זה מקובל מרב ייבי סבא למרון האר"ז ז"ל והבעש"ט זלה"ה	
שומר מוחשבתו (לצייר פני אימו)	
אל שדי	ביט
לפתיחת הלב	להנצל מהרהורים (בני משה)
יהו	אל שדי

(א) ליל א'

(יחוד לליל א' וד': "נבוב לחת עשה אותו")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק נ"ח ע"ב יחוד ח', יר"א ח"א 779, רחובות הנהר קל"ז.
 ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: יחוד קודם קשע"ה, כי עד חצות עומדים זו"ן אב"א ובחצות ננסרים ועולים לחיק או"א ששם מזדווגים ונותן לה כלי ורוחא ואח"כ נותן לה מוחין חדשים (פנים).
 "נבוב" מורה על הנסירה והפרדה שהרי פרושו חלול, גם רמוז בו שם ב"ן וט' אותיותיו שהם פנים דט"ס ופנים דמלכות דחכמה של פרצופי לאה ורחל (כמו בסוף היחוד לליש"ק) המקבלים מוחין אלו. כלומר עושים נסירה וממשיכים מוחין דפנים לנוק'. המוחין עצמם נרמזו באתב"ש של נבוב שהוא "טשפש" שהגמט' שלו עסמ"ב ותנ"ה שהם מוחין דאו"א, או מוחין ולבושיהם.

(ב) מיוסד על הפסוק **נְבוּב לְחַת עֲשֵׂה אֹתוֹ** (שמות ל"ח ז')

נְבוּב

נְבוּב גי' ס', והם סוד

ששים גיבורים סביב לה,

וסוד ששים המה מלכות ובו נרמז הוי"ה דב"ן

ונשאר עוד אותיות "בו" עם הכולל
 שלהם הם ט' כמספר ט' אותיות דב"ן.
 וניקודו מתיבת **לְחַת**. (ג)

יוד הה וו הה מספר
יוד הה וו הה אותיות

טשפש

ויכוין נבוב בחילוף א"ת ב"ש שהוא טשפש.

והשם הזה כמספר עסמ"ב העולים עם הכולל
 רג"ל. ועוד שלשה אחי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן
 ודההי"ן ע"ה שעולין תנ"ו, ויחבר תנ"ו ורל"ג יחד
 גי' תרפ"ט כמנין השם טשפש.

יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי
יוד הי ואו הי אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה
יוד הה וו הה ע"ה גימ' תנ"ו
 ע"ה גימ' רג"ל
 רג"ל ותנ"ו גימ' טשפש

א. דע דקודם קשעה"ט צריך לכוין ביחודים אלו, ובליל א' וד' יכוין ביחוד נבוב לוחות וכו', ובליל ב' וה' יכוין ביחוד ה' יספור בכתוב עמים, ובליל ג' ו-ו יכוין ביחוד שמש ירח עמד זבולה, ובליל ז' יכוין ביחוד האל המאזרני חיל וכו', וכל יחודים אלו הובאו בשערות"ק כמסומן מקומם, וסידרם היר"א זלה"ה קודם קשעהמ"ט, וכאן סידרנו אותם לפי סדר כל יום בפנ"ע, וכנראה שהם הכנה ליחוד דחצות לילה, וע"כ יש לכוונם קודם קשעהמ"ט, ואח"כ יכוין ביחודים לתיקון עוון הקרי הנתקן ע"י הק"ש שעהמ"ט וכנודע, וכמסודר לקמן. ואח"כ יתחיל לומר הקשעהמ"ט, והיע"א.

ב. שערות"ק נ"ח ע"ב - דפו"י דס"ה ע"א יחוד ח'. סידור היר"א זלה"ה ח"א עמ' 779:
 זמן יחוד זה קודם קריאת שמע שעל המטה שאז זו"ן הם אב"א וע"י החסדים ננסרים. וע"כ צריכים אנו לייחוד זה לצורך הנסירה דזו"ן [הכוללים דכ"ד שעות הנעשה בחצות לילה] כי אז עולים לאו"א ומזדווגים ונותן לה כלי ורוחא אלא דא"כ לא מובן למה לא נעשה זה בכל לילה, וצ"ע והיע"א.

ג. כי השווא היא כנגד אות אחרונה ת' הנחטפת ולעולם כל אות אחרונה שאין בה ניקוד כתוב היא שוא.

ליל שבת קודש

(יחוד לליל שבת: "האל המאזרני חיל ויתן תמים דרכי")

תקציר היחוד

א. מקורות: שערות"ק ס"ב ע"ב יחוד י"ט, יר"א ח"א 781, רחובות הנהר קמ"ז, אור החיים קפ"ה, שעהכ"ו ס' ע"א, סדור קל"ו רע"ב (חת"ך), ק"כ ע"א (ויעבור).

ב. מהלך היחוד ע"פ היום"ד: זמן היחוד ליל ש"ק אחר הסעודה. קודם חצות זמן יחוד יעקב ולאחריה מלאו קומת ז"א כמו בלילי החול אחר חצות אך עם מיתוק ובעילוי והארה עצומה יותר מלילי החול. בניתיים רחל עלתה לחיק אימא להגדילה. אחר חצות יורדת רחל ועולה לאה לאימא. בזמן זה הזיווג יעקב ורחל מלאו קומת ז"א שהוא לזיווג ז"ן יחשב (אם כי זיווג ז"ן במוסף בלבד). לכן יעקב נקרא בלשון הרב ז"א". בזמן שקודם חצות אנו מכוונים גם ליחוד הנוכחי שהוא יעקב ולאחריה גם לזה שיחול בנקודת חצות והוא יעקב ורחל. ביחוד נמשיך מוחין דאבא לז"א אך הם לצורך יעקב. ההמשכה מתחילה ממ"ס דא"א דרך המדרגות הנאות לאבא לחכמה שבו (מס' ת' של הד' יודין דע"ב) ועד הבינה שבו (כ"ח אותיות הם ט"ס דבינה) כי בינה דאבא מתייחסת בחכמה דאימא, משם לחכמה דאימא (קס"א עם י' אותיותיה) שבתוך ז"א. משם מתחילים לתקן אל לאה ואח"כ את רחל בבנין האח' שבהם (שבת עצמה נחשבת פנים כלפי ימות החול, אם כך התיקון יחשב לאח' דפנים). כעת מתחילים לבנות את לאה ע"י ז"א ע"י המשכת הארות החכמות דאו"א הנ"ל לט"ס דכח"ב שלה (הפשוט, המלא והמלא דמלא דב"ן, ל"ו אותיות. אח"כ יש לעורר ע"ב רי"ו וכ"ו (בחג"ת ז"א כמו בכונת "ויעבור" אלא ששם ללא ההוי"ה הפשוטה) ולהאיר מהם ללאה שהיא ד' של "שד"י" והיא ד' של קשר של תש"ר. אח"כ מאירים לרחל לצורך זיווג אחר חצות, שני שלישי החסד דת"ת ע"י ז"א. עכשיו נכוון להמשיך מוחין חדשים שתחילת המשכתם מחכמה דז"א כמו בכונת שים שלום (סדור ק"ט ע"א - ק"י ע"א) עד יסוד יעקב (מהם המוחין החדשים? אולי כוונתו למוחין דפנים, אך לפי הדוגמא של "שים שלום", כוונתו וודאי להמשכת הטיפה עד יסוד יעקב לצורך זיווג עם רחל אחר חצות). ההמשכה היא י"פ מ"ו מז"א ליעקב (למרות שכתוב כאן שהמשכה לז"א, יעקב נקרא עתה ז"א כי קומתו כקומת ז"א). גם נמשיך לו את השליש החסד העליון דת"ת כי זיווג קודם חצות בחול (מחזה ומעלה) ע"י היסוד העליון שבחזה דז"א לכן עתה יקבלו ואז גדלה קומתו ומתארך כשיעור קומת ז"א ונקרא

"תמים". עכשיו יוכל להאיר ללאה הנקראת "תם" ולרחל הנקראת "ים" והיא מ"ב דע"ב. אח"כ מדווגים או"א וממשיכים מוחין חדשים לז"ן לצורך זיווג לאה ורחל הנקראות "אני".

(א) מיוסד על הפסוק **הָאֵל הַמְאֲזִרְנִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִימִים דְּרַכָּי:** (תהלים ח"י ל"ג)

חת"ך וקע"א: השפעה ממו"ס דא"א לחכמה דז"א שבה אהי-ה ממוח חכמה דאימא.

הָאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכֵּי

ר"ת גי' חת"ך, שהם ד' יודי"ן דהוי"ה
 דע"ב דא"א, כ"א כלולה מעשר הרי ת',
 וכ"ח אותיות מלא דמלא דע"ב, ס"ה גימ' חת"ך,
 מחכמה דא"א וז"א.

והוא סוד פסוק פותח את ידיך.

(א) ר"ל להמשיך מחכמה דא"א לחכמה דז"א

ר"ת גי' חת"ך

יִוֹד הֵי וְיִוֹד הֵי

ד' יודי"ן דע"ב כל אחד כלולה מעשר

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֹד וְיִוֹד דַּלְתַּת. הֵי יוֹד. וְיִוֹד יוֹד וְיִוֹד. הֵי יוֹד

ס"ה חת"ך

והוא סוד פותח את ידיך ס"ת חת"ך

הָאֵל הַמְאֲזִינִי חֵיל וַיִּתֵּן תְּמִים דְּרַכֵּי

ס"ת עם הכולל עולה קע"א,
 גי' אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו.

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי

להוריד ד' יודי"ן דע"ב כ"א כלולה מעשר

יִוֹד הֵי וְיִוֹד הֵי

מספר אותיות

הרי ת'

עם כ"ח אותיות דמלא דמלא

יִוֹד וְיִוֹד דַּלְתַּת. הֵי יוֹד. וְיִוֹד יוֹד וְיִוֹד. הֵי יוֹד

ס"ה חת"ך

אל הס"ת שהוא אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו

מספר אותיות
אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי

אותיות **אֵלֶּף הֵי יוֹד הֵי** ס"ה גימ' קע"א

ותכוין להוריד הר"ת שהוא היודי"ן דהוי"ה
 דיודי"ן וכ"ח אותיותיו כנז', אל ס"ת שהיא
 אהי"ה דיודי"ן ועשר אותיותיו (ר"ל מחכמה
 דא"א לז"א שבו אהי"ה ממוחין דאימא),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל.

א. יחוד זה אינו נוסח היר"א והוא לקוח מספר אור הלבנה, הלשון של היחוד הוא מהשד"ה. הביאורים בסוגריים הם מהגר"י קצין זצוק"ל [באור הלבנה עמ"ו קפ"ה-קפ"ז יעו"ש, שהסביר את השד"ה] וכתב שם שכ' היום"ד ז"ל בביאורו (בשערוה"ק) שיחוד זה הנשגב והנורא מאוד שייך לליל שבת קודש אחר הסעודה כנודע יעו"ש בביאורו וירוח לך.

ל"ו אותיות דב"ן: השפעת חת"ך וקע"א ללאה.

האל אח"כ תכוין להוריד הב' שמות הנז' (דר"ת וס"ת)
 (ר"ל משם ע"ב ד' יודי"ן וכ"ח אותיותיו ושם השני קס"א ועשר אותיותיו),
 ללאה הרמוזה בתיבת האל,
 והיא גי' ל"ו אותיות שבהוי"ה דב"ן,
 פשוט ומלא ומלא דמלא.

ל"ו אותיות גימ' לאה,
 ותמשיך הנז' לפרצוף לאה הרמוזה בתיבת האל
יהוה
יוד הוה
יוד ואו דלת. הוה. ואו ואו. הוה הוה

שד-י: המשכה מחג"ת דז"א ללאה שהיא ד' של "שד-י" והיא ד' של קשר תש"ר.

המאזרני ע"ה גי' שד"י
 שהוא ע"ב רי"ו הוי"ה כנודע.
 ויכוין להמשיך כל זה בלאה שהיא ד' דשד"י
 שהיא קשר דתש"ר (א).

יוד הוה ע"ב דע"ב
יוד הוה ע"ב דס"ג
יהוה ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' רי"ו בגבורה

יוד הוה ע"ב דמ"ה
 סה"כ גימ' שד"י
 להמשיך כל זה ללאה
 שהיא ד' דשד"י
 שהוא קשר דתפילין של ראש

חיל: המשכה לרחל.

חיל גי' כ"ד כ"ד

שהוא ב' שלישים תחתונים דת"ת דז"א מן החסד המתפשט בו, כי [בכל ספירה מחג"ת נו"ה דז"א יש בה חסד אחד ו] חסד גי' ע"ב ובי' שלישים שבו גי' חיל ויכוין להמשיכם לרחל (ב).

א. דוגמה לכך, בזמן היניקה, כמ"ש בע"ח שכ"ח פ"ב כי ז"א יונק משדי אימא הנקראים שד"י ועי"ז יהיה פרצוף יניקה דז"א שהוא חג"ת שיש בו מספר שד"י כי בחסד הוא הוי"ה דע"ב שכן חסד גי' ע"ב ובגבורה רי"ו שהם ג' ע"ב שנתקבצו בשמאל ע"ד ויעבו"ד ובת"ת הוא הוי"ה פשוט כי בת"ת שם הוי"ה עצמה ושלתתם כ"ו רי"ו ע"ב גי' שדי יעו"ש.

ב. וכמ"ש בע"ח שכ"א פ"ב כי ז"ס ושמתו כדכ"ד שמושותיך כי כתר הנוק' נעשה מב"ש ת"ת דז"א מבחינת החסד שבת"ת שהוא ע"ב וכל שלישי הוא כ"ד גם ז"ס וישראל עושה חיל כי ז"א הנקרא ישראל עושה חיל לנוק' ר"ל שנותן לה ב"פ כ"ד שמספרם חיל"ל וכן ז"ס הפסוק באלהים נעשה חיל ועי"ז והוא יבוס צרינו יעו"ש ב.

10 שמות מ"ו: המשכה מוחין חדשים מחכמה דז"א ליעקב.

<p>יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל</p>	<p>וַיִּתֵּן גִּי' תס"ו כמס' עשר מלואי ע"ב, עם שש אותיות המילוי.</p>
---	---

עם ו' אותיות המילוי יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל, גימ' ויתן
 להמשיכם לז"א (עפ"י הדע"ה,
 צ"ל מז"א ליעקב הנקרא ז"א)

י-ה: המשכת ש"ע דחסד שבת"ת מז"א ליעקב. עכשיו הוא נקרא "תמים"

<p>אור ש"ע דת"ת שהוא כ"ד יְוָדָהּ לז"א (שהוא יעקב)</p>	<p>תָּמִים גימ' ת"ץ. יכוין כי כבר המשיך לז"א (שהוא יעקב, כמו ב"וַיִּתֵּן") מספר תס"ו הנז', ועתה ימשיך לו גם אור שלישי עליון דחסד שבתפארת שהוא כ"ד כנ"ל, הרי נשלם לת"ץ כמספר תמי"ם.</p>
---	--

תם ים: המשכה ללאה ורחל.

<p>ז"א (שהוא יעקב) מאיר ללאה אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף אֵלֶּף הנקראת תם</p>	<p>ועתה כבר יכול להאיר ללאה ולרחל הנקראים תמים. כי לאה נקראת תם, כמספר ד' אלפי"ן דד' שמות אהי"ה כנודע. (א)</p>
---	--

<p>ז"א (שהוא יעקב) מאיר לרחל הנקראת ים יְהוָה יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל יְוָדָהּ הֵל וְיָלֵן הֵל ועוד שלישי תחתון ח' הרי י"ם</p>	<p>ורחל נקראת י"ם, שהוא המ"ב אותיות דהוי"ה דיודי"ן, שהוא חסד, שהיא לוקחת [אור שלישי אמצעי] מז"א. ועוד השלישי האחר [התחתון] שלוקחת, שהוא [שלישי הוי"ה פשוטה מספרן] ח', הרי הכל גימ' י"ם. (רחל קבלה שני שלישים של חסד שבת"ת, במילת "חיל").</p>
---	---

א. מכוונת תורה לשמה שלוקחת לאה ד' אלפי"ן דארבע אהי"ה דאימא שהם לבושי חו"ב חו"ג דז"א, והם
 גי' מד"ת כמבואר בע"ח שער ל"ח פ"א. וכתוב בשער הפסוקים פר' שמות בביאור שורה האמצעית, כי
 שרשם, שהוא בחינת כללות הארבע אלפי"ן, נשאר בז"א, ולאה לוקחת ת"ם. וז"ס ויעקב איש ת"ם ר"ל
 בעלה דלאה הנק' תם ע"ש.

ע"ב קס"א: זיווג פנים דאו"א לצורך המשכת מוחין חדשים לזו"ן.

ותחילה יכוין למסור עצמו על קידוש השם, ולקבל עליו ד' מיתות בית דין

ע"ב	יוד הי ויו הי	א	ולייחדם ע"י	א	י	ע"י	סקילה
ס"ג	יוד הי ואו הי	ה	ולייחדם ע"י	ד	ה	ע"י	שריפה
מ"ה	יוד הא ואו הא	י	ולייחדם ע"י	נ	ו	ע"י	הרג
ב"ן	יוד הה וו הה	ה	ולייחדם ע"י	י	ה	ע"י	חנק

דְרָכָי גִּימ' הו"ה דע"ב ואהי"ה דיודי"ן קס"א, פנים דאו"א.
 ושניהם גימ' רג"ל, וע"ה גימ' דרכ"י,

יוד הי ויו הי ע"ב - פנים דאבא
אלף הי יוד הי קס"א - פנים דאימא
 גימ' רג"ל

יכוין לזווג או"א
איהיהיה
 להמשיך מהם המוחין לזו"ן

אני: המשכת מוחין לכח"ב דלאה ורחל לצורך זיווגם.

יכוין בשם קדוש שביחוד זה מוצאו מתיבת
תמים בחילוף א"ת ב"ש אימי, וניקודו כניקוד
ר"ת האל המאזרני חיל ויתן.

יכוין בשם **אימ"י** הנז' שמספרו **ס"א** גימ' **אני**,
 שהוא כינוי ללאה ולרחל,
 כי **אני** גימ' הו"ה דב"ן
 ותשע אותיותיו שהוא בנוק'.
 וזהו שכתוב **"ראו עתה כי אני אני הוא"**.

יכוין **אימ"י** גימ' **אני** כינוי ללאה ורחל
 והוא גימ'
 שם ב"ן **יוד הה וו הה**
 וט' אותיותיו **יוד הה וו הה**

(א) סגולה להעלות נשמתו למעלה בלילה

מי שרוצה להעלות נשמתו בלילה בסוד פקדון צריך שיהיה בו א' מחמשה דברים אלו:
 (משערה"ק דף ט' ע"ד - דפו"י י"ב ע"א)

- א. שיכוין באותו יום בתפלתו כונה שלימה באופן שגרם בעת נפילת אפים דשחרית זווג עליון.
- ב. שיתן באותו יום צדקה כתקנה שלא ידע למי נותנה, וגם המקבל לא ידע ממני נטלה וליתן צדקה לאדם ראוי והגון.
- ג. שיהיה באותו יום כל היום בתפילין בלי היסח הדעת ולכוין בהם הכונה קצרה כמ"ש במקומו.
- ד. להחזיר בני אדם בתשובה, או שימנע לאיזה אדם שמבקש לעשות עבירה ולהחזירו בתשובה מעוון ההוא.
- ה. לזכור בעת שישן כל החטאים שעשה באותו יום ואפי' דקדוק קטן וישוב בתשובה ויתודה עליהם. (ובפע"ח שם כתב אין צריך בפרטות, אמנם צריך שיטרח ויזכור כל מה שיוכל מהחטאים שעשה ביום ההוא).

כאשר מזדווג ב) א"א בנות' ומוריד חו"ג חדשים או לזרז א"א או לזרז ז"ן ג"כ או אוחס החו"ג אינם עומדים בסדר הנו' שעולים למעלה אמנם הם יורדים במרוצה למטה במקומם רק שאלו החו"ג הא' הם המיד מקבלים הארה מן החדשות הבאות אח"כ תמיד כנודע בזווג דאריך ודא"א דלא פסיק לעלמין ופירט מה שהוא לריך לחיות העולמות כנודע ותמיד נמשכים חו"ג חדשות ג) ד) ואז החו"ג הראשונים אשר הם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשות דרך מסך היסוד קס"א) בסיחוס גמור והחו"ג אשר הם למטה הם מקבלים הארה מן החדשות בגילוי גמור קס"ב) וסיבה זו קס"ג) היא מה שגורם אל התחלקות קס"ד) ד' פרטופים והיות שינוי והבדל בין התחנות אל העליונות, וגמלא עשה כי או"א מלבישים את אריך מן הגרון שבו עד היום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד היום שליט העליון של הת' דאריך והוא עד החזה שלו ואבא מלביש הימין ואימא מלבישת השמאל: (ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' ומלבישים גם את אריך מן החזה

הנו' עד הציבור של אריך שהוא יותר למטה מעט מן חלי הת"ה שלו יס"ס בימין ותבונה בשמאל ואלו הד' פרטופי"ם הם המלבישים את אריך מן הגרון ועד הציבור כנו' ו) מכל לדדיו וסביבותיו שמאל וימין אחר ופנים, וכבר נודע מה שביארנו בענין לאה ורחל בהיותם עומדות באחורי ז"א שאז העקביים של הגלי לאה נכנסים בתוך ראש רחל העומדת תחתיה וכן ג"כ בכאן ו) שהעקביים של רגלי בינה העליונה נכנסות תוך ראש התבונה העומדת תחתיה משא"כ באבא עם יס"ס העומדת תחתיו וטעם הדבר הוא לפי שהגבו' ילאו תחילה מן היסוד ותגלו ואח"כ ילאו החסדים ואז היה הגילוי בשיה לכל הגבורו' ולכן נתקשרו הגבורות בקשר חמין עליונות עם התחנות ולכן אעפ"י שאח"כ נתחלקו לב' פרטופים נשאר ביניהם קשר חמין ע"י העקביים הנו' אשר על ידם מתקשרת הבינה עם התבונה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך והוא בחי' מקום ההפסק וההבדל והחיתוך שיש בין רגלי הבינה אל

איפה שלימה

הדבר הזה רק בחו"ג הראשונים וכו' עכ"ל והא דהולך השמ"ס ז"ל להביא גירסת שער הקדמות ולא ינחא ליה גירסת שבכאן לפי שכתב רז"ל בפרקין וז"ל למה נקראת הבינה אשה חיל עטרת בעלה, והטעם הוא כי היא נעשית מבחי' גבורות אשר הם מגולות כולם בגילוי יותר מן החסדים כנ"ל, אבל אבא שהוא מן החסדים שאינם כ"כ בגלוי אמרו עליו בזוהר וע"ד אבא עמיר וגניו יתיר עכ"ל משמע דהרב בפרקין חייבי ע"פ שמועה שניה ולא בגירסת ע"ה ואולי"ה שבכאן דחייבי בשמועה ראשונה לפיכך הביא השמ"ס גירסת שער ההקדמות דחייבי כפי שמועה שניה וכבר ביארתי למעלה שאינם שתי שמועות רק שמועה שנית ביאור לשמועה הראשונה שאמר לו האר"י ז"ל בתחי' ולא כמ"ס מוהרנ"ש אות קס"ב והשפת אמת אזה ב' שבכאן מדבר כפי שמועה הראשונה וק"ל:

(ב) **א"א** בנות' ומוריד חו"ג וכו' בע"ה כ"ב הגהות השמ"ס וז"ל לריך לומר עתיק ומוק' כדמשמע מדבריו אח"כ וכמבואר במב"ש שער א"א ש"ג ח"ב פ"ב עכ"ל:

(ג) **ואז** חו"ג הראשונים שהם למעלה הם מקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס וכו' עיין יס"ס אזה ב' שהקשה ממ"ש הרב בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק כמו צתה שנאללו זו"ן ונעשו אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד וכו' ונעשין האורות כולם בגילוי וא"כ אריך כתב רז"ל בכאן שכשווג לזרז זו"ן יס הפרש בין החו"ג בין סיחוס לגלוי וכו' עכ"ל בקינור יעו"ש שהניח בקושי"א, והנלע"ד שמ"ס הרב ז"ל לזרז זו"ן ר"ל לתת חיות לזו"ן או לזרז מוחין דיניקה שאין לריך עלייה מ"ן ואז אין ריבוי אור כדי שיבקע יסוד דעתיק לפי שלזרז חיות או לזרז מוחין דיניקה נעשה זיווג או"א מאליו בלתי העלאת מ"ן כידוע, וכן מדוייק מדבריו רז"ל שכתב שזווגיהו לא פסיק ובפרט לזרז חיות העולמות משמע שאינו מדבר בזווג שהוא לתת מוחין גדלות לזו"ן, אבל מ"ש רז"ל בשער ז"ן פ"ב שבכל פעם שמזדווגים או"א לתת מוחין לזו"ן נבקע יסוד דעתיק וכו' במוחין גדלות חייבי שבכל מקום שכתב הרב לתת מוחין סתם הוא על מוחין גדלות כידוע, ומה שכתבתי שצתה מוחין דיניקה לזו"ן אינם נכללין או"א ביחד ואינו נבקע יסוד דעתיק זה מפורש בהדיא בעו"ת דף והביאו הרש"ס בס' נה"ש דף ל"ה ע"ד אות מ"ו וז"ל אבל זיווג התחנות דיסו"ת לבדם למטה אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאל"י ומוחין דיניקה לאבא וכו' עכ"ל יעו"ש, משמע שלזרז מוחין דיניקה אין מהחברין אבא ויש"ס להיות פרטוף אחד ואימא ותבונה להיות פרטוף אחד ולפי מ"ש שאלו חו"ג החדשים הנו' בפרקין הם לזרז חיות העולמות או לזרז מוחין דיניקה שבדאי' הארתם מועפת הרבה ואין בהם כח לדחות השני חסדים וחלי הראשונים אשר הם בתוך יסוד דעתיק וכיון שכ"כ הארתם מועפת יכולין לעבור דרך יסוד דעתיק החו"ג החדשים ג"כ דרך שם וללאה לחוץ ויש מקום ביסוד דעתיק להכיל החסדים או הגבורות החדשים עם השני החסדים וחלי אשר הם תוך היסוד, וזוה יתישב מ"ש מוהרנ"ש באות קס"ד יעו"ש וכן סידר הרש"ס בסידורו בחיבת שמע לזווג יסו"ת לבד ולא יש בקיעה וכ"כ בנה"ש דף כ"ה ע"ב בסופו, אבל בחיבת אחד כתב לזווג או"א ויסו"ת ונבקע יסוד דעתיק ונעשים אבא ויש"ס פרטוף אחד ואימא ותבונה פרטוף אחד ומזדווגים הרי כי אין בקיעה ליסוד דעתיק אלא דוקא כשמזדווגים להמשך מוחין גדלות אבל לזרז מוחין דיניקה אין נעשין פרטוף אחד ועיין ע"ה שער כ"ג פ"ו וצנה"ש בהקדמת קינור הברכה דף ע"ז ע"ה דפוס ירושת' ומשם בחרה דמוחין דיניקה אע"פ שנמשכין מעתיק אין בקיעה דיסוד דעתיק כדי שיהיו או"א ויסו"ת נכללין ביחד ודו"ק:

(ד) **יש** ואז חו"ג הראשונים שהם למעלה וכו'. מ"ש חו"ג הראשונים שהם למעלה ר"ל שנים חסדים וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה בתוך יסוד דעתיק ושני גבורות וחלי העליונים העומדים מחזה ולמעלה מלד שמאל דא"א, ולא כמ"ס הרמ"ז אות קס"ה כמו שהשיב על דבריו הרב שפת אמת אות ב' יעו"ש, ומ"ש הרב ז"ל שמקבלים הארה מן החדשים דרך מסך היסוד בסיחוס גמור ר"ל שהגבורות העליונות מן חו"ג החדשים דרך מסך וסיחוס גמור אבל חסדים ראשונים העליונים אשר הם תוך יסוד דעתיק מקבלים הארה מן חו"ג החדשים דרך סיחוס לבד בלתי מסך ר"ל לפי שעדיין לא נתגלית הארתן של חו"ג החדשים שהארתן סתומה בתוך יסוד דעתיק לא כן בחו"ג הראשונים התחנות אשר הם מחזה ולמעלה שמקבלים הארה חו"ג החדשים אחר לאתם מן יסוד דעתיק בגילוי שנגדלת ונכפלת הארתם כידוע בענין החסדים של ז"א המגולים אשר הארתם יותר גדולה מן החסדים הסהומים למעלה כמבואר בשער כ"ה דרוש ג', א"כ מ"ש דרך סיחוס חוזר גם על החסדים ולא כמ"ס היפ"ש אות ב' מ"ש הרב דרך סיחוס חוזר על הגבורות לבד ועפ"י נתהרלה קושיה הרמ"ז ג"כ שבאות קס"ה ומ"ש השפת אמת שם על קושיה הרמ"ז שרז"ל מדבר כאן על שמועה הראשונה כבר הוכחנו לעיל באות א' דלא כדבריו יעו"ש, אחר כתבי זאת ראיתי בס' אהבת ה' להיוס"ד ז"ל שהאריך בזה הענין שכתבתי יעו"ש בהרכבה מדף כ"ג ע"ה עד דף כ"ד ע"ה בסופו ושכח לאל שזכיתי לרעת קדוש:

(ה) **ואח"כ** באים יסו"ת וכו' בע"ה כ"ב הגהות השמ"ס וז"ל ומ"ש לעיל פ' ע"ו משער א"א כי יסו"ת הם כללות אימא שהיא בינה דאל"י המלבישת לגבורה דא"א, עי"ש מה שכתבנו עכ"ל:

(ו) **מבר** לדדיו וסביבותיו שמאל וימין וכו' בע"ה כ"ב הגהות השמ"ס וז"ל עיין בסוף פ"ג ששם נראה שכל בחי' פרטופי או"א פנים ואחור כחונים בפני הא"א זה בימינו וזה בשמאלו, וז"ל אופן זוגם ואופן הכנסת המוחין בז"א מלוכשים צנה"י שלהם, ובמה שכתב כאן יובן הכל וק"ל עכ"ל ועיין מ"ש השמ"ס בהנה לקמן בשער זה פ"ג ובמה שנכתוב שם בע"ה:

(ז) **שהעקביים** של רגלי בינה העליונה וכו' עיין שפת אמת בריש פירקין מ"ש לתרץ על מה שהקשה הר"מ משער אח"פ פ"ג ועיין ש"ש שכתב לתרץ כי מ"ש כאן שעקביים של בינה נכנסים בראש התבונה הוא בזמן שהבינה ותבונה אינם נכללים בפרטוף אחד אבל מ"ש רז"ל במ"א שהתבונה מלבישת את הבינה מחזה ולמעלה הוא בזמן שבקע יסוד דעתיק ונעשין אימא ותבונה פרטוף אחד כגון בעיבור ראשון של ז"א שעולה התבונה ומלבישת את הבינה מחזה ולמעלה:

(ח) **וזהו** מ"ש בגמרא לא נלרכה אלא למקום החתך וכו' עירובין דף י"ח ע"ה ברכות דף ס"ה ע"ה וכ"כ בשער ההקדמות דכ"ז ע"ב: אבא

בפי"ח שער טו"ז פ"ג כתב דכשנכרה ארבי"ר וחטא גרם לכפיל מחלצ' הספירות והנשמות ועולמות ודחשך ומשם ובלאכ בכל יום מחזכרים מחלקים המגיעים לאותו יום הספירות והנשמות וכמלאכים יטרי"ש ולא הזכיר מחיקון בעולמות ח"כ מכו בחינת נשמות ועולמות כנז' כאן ?

תשובה כתוב בסב"ק "עולת תמיד" (ד"ו ע"א) וז"ל בעניין חילוי

ופני' שביארנו במ"א דע כי יש שני מיני חילוי ופנימיות א"י הוא כי החילוי הם בעולמות והפנימיות הם הנשמות, והשני כי בחילוי עלמו יש ג' כלים וכו' כלים התחתונים עם המוחין שבהם נקראים חילוי שבהם אלהים ונקראים אחוי' והפנימיות הוא כלי הראשון עם מוחין גדלות שבו ונקרא פנים, וכן בפנימיות שבהם הנשמות הוא כך, כי החילוי הם עיצור ויניקה ופני' הם מוחין גדלות ע"כ וצ"ע שער פו"ח פ"א כי וז"ל הקדמה אחת נכונה ואמיתית שיש לנו בעניין י"ם כי יש בהם שתי בחינות א"י בחינת בעולמות עלמן ונקראים חילוי הספירות, כי בחינת הנשמות עלמן ונקראים פנימיות הספירות ע"כ ועי"ש בדרום צ' :

נמצא לפי"ז מ"ש הרש"ש ז"ל יפנה לכמשוך פנימי ומקוף דנשמות ר"ל חב"ד דנכ"י דעשיב שנקראים נשמות זמ"ש צנטי"י פנימי ומקוף דעולמות ר"ל חילוי נכ"י דעשיב שנקראים עולמות, אבל הלך בשום ששייכה בחילוי בגמור דעשיב שהנכ"י הם חילוי ונתקן ע"י המנשה דיפנה ויטול וברכותיכם זכיע"א .

כד) שאלה כתוב בסידור הרש"ש זע"א בכקדמת יפנה (ד"ז ע"א) וז"ל יכוין להפריד הקלוי מנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב ויכוין לצרר מצירורי כלים ואורות דרפ"ח דנכ"י דפרלוף פנימי דז"א דעשיב דאל"י ודעשיב התחתונה דכלים חילוניים דמלכים הנחונים בעשיב וכו' ע"כ וז"ל מה היא הצטיינה כמלוכשת בעשיב והיא מכלים חילוניים דאל"י אש הוא מדבר על צירורים שנתקנו ציוס א"י אחי וציוס ב' פנים וצליל שלישי ירדו לצ"ע לסוי"ע בצירור חדש ועולים בחלקי החפילות ועי"ז קאמר הנחונים בעשיב זה ח"א כי בחינה דיוס א"י שירדו צליל ג' כבר נתקנו ציוס א"י

מהרגלים למה לא יתחייב ליפנה דגליו ג"כ וראיתי להרב יפה שעה על שהבין אות ג' שהרגיש כזה הירץ וז"ל ואין אנו רוחצין הרגלים כי אין בנו כח לדחותם מעל הרגלים כי כל נה"י הוא לבד מגופא ושם תיקף אחיותם לבד הבהנים בזכות העבודה והסקד"ש כתיב כחו ורחצו אהרן ובניו סמנו את ידיהם ואת רגליהם וכוה הבין דחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו כי זכות השבת יכולה היא שתגן עכ"ד וכ"כ הגאון הרי"ח בסה"ק, בן איש חי פרשת תולדות אות א' והביא מ"ש היפ"ש יע"ש והיע"א :

כב) שאלה עוד יש לדקדק בשנוי כמלא ממטבט כצרכה לק"ש כי בק"ש מוחין דיניקה הם שמות אלהים או אלהים כמ"ש צסידור, משא"כ בצרכה מוחין דיניקה הם עסמ"צ קס"א קמ"ג קנ"א, מה נשתנה ? ועוד שמוחין דיניקה לעולם שם אלהים ולא כויות ומה נשתנה בצרכה להיות עסמ"צ ?

תשובה לעולם הכלל הוא שבין מוחין דיניקה דק"ש וכן בצרכה הם אלהים ומ"ש בצרכה עסמ"צ וכו' זה כולו רמז למספר צרוך עם ד' אותיות ועלו עסמ"צ שהם ל"ג, וגם בישראל דק"ש לפעמים שדי לפעמים אלהים כפי הענין מהכ"ג שד"כ יל"ו : **א"ה** לענין מעשה הכוונה בו"ע סודו דיבויין כדרך המסודר בסידור כי אודי יש לחלק ואכמ"ל והיע"א :

כג) שאלה כתב מורינו הרש"ש זיע"א "בטבר שלום" [דט"ז ע"ב] וז"ל ע"י יפנה ויטול וברכותיכם יכוין צפרטות לתקן כלים פנימים ומקופים צין דפנימיות צין דחילוי דחילוי נכ"י דעשיב ולכפריד מהם הקלוי וזה ע"י שיכוין לכמשוך להם מוחין פנימים ומקופים עם נרנסי"י דנפש דעולמות ודנשמות לכלים פנימים ומקופים דפ"ח דנכ"י דעשיב ויפנה לתקן הפנימיות ויטול לתקן החילוי וצברכת נט"י יכוין לתקן אר"מ דחילוניות ובאשר ילך יכוין לתקן אר"מ דפנימיות ע"כ :

צ"ל מה היא בחינת עולמות ונשמות כנז' כאן כיון שנו"ע שחיקון הנשמות הוא ע"י דיבור ולא ע"י מטעם ועוד שצברכת השמ"ש

עמה בסוד כחך שהוא כיסוד עם כגרון שהוא מלסח נקרא
מ"ק דם כי סיד אחס"ה
 כגרון כמדע מארז"ו
 והם בנייה וחס גימטריא
 אנ"פ גיכ"ק כחך והם נחכמה
 אחיות חך מ"ס גיכ"ק גימ'
 נג"ף ואלו הם שמות קדושים :

נתיב ככ"ל . (ח) ג'ם שמעתי
 ממורי לבי ככ"ל וכו'
 שהחכמה פלמה הוא כחך
 והגרון הוא הכינה ולשון הוא
 הכתרים הנתיים והוא הדעה
 שבין חכמה לבנייה שהוא נתיב
 כלשון כנוצר נתי' והוא דונמת
 נתיב המעור שהוא כיסוד המזדוג צווג פתחן וכלשון הוא כיסוד
 המזוג צווג פליון והנה נודע אופיום אחס"ה שסם כגרון
 וגיכ"ק הם בתוך . וכענין שהחכמה הוא כגרון דחסדים
 וכבינה הוא עטרה דגבורה ואופיום גיכ"ק הם הם כח שבו
 שהוא חכמה ואופיום אחס"ה הם כי' שגרון שהוא כבינה .
 ובוה תבין מ"ס באררה האיצו רלי"ס אשא ומיה אמתקן ויאן
 בלוצא פי' שבחך הנה הג"ל ית תוי"ג שסם מיה ויאש או
 כלז' זה לך אחס"ה כגרון א דפריד מלכין ד דפריד ונחית
 ט' כי אלו באופיום הם נתי' ה"ג לך אופיום גיכ"ק שסם
 החסדים פליהם נאמר כנחמדים וגו' ומתוקים וגו' וגם עליהם
 נאמר והיה מעשה הלדקה שלטם כמדע שארקה שטמן לדיק
 ללדק הם החסדים הנקרא שלטם ולדקה ואז לדק שהוא רימן
 ננוצר כנוצר שסם נתי' נבורות מתחמקים ע"י החסדים שסם
 כ' ואז מלדק נעשה לדקה וזה כוגת מטם לדקה ובה כגרון
 הוא נקודת ליון שבנייה ושם הם ה"ג אחס"ה . ושם זה
 שאמרנו לא יתלוך אלו בשמשום ששמיני ממורי לבי"ה כי
 בחו"ג מספספין ליום כל א' מן אראשיתן למעלה בשוון
 וספן מסתיימין כפה ושם כחך כה ססיום דחכמה ונרין כה
 הסיום דבינה שהוא נקודת ליון שבה והלשון הוא יסוד של
 כחך המתמד ה"ח גיכ"ק וה"ג אחס"ה ואז הוא שם כבוד
 מ"ד סיודין מחך אל כגרון וכבוד מ"ג השולק מן כגרון
 אל כחך וכוא סוד כרוק כיולא מחך ונרון כג"ל כגמ' . ח"ס
 וסלן מחכאן דא לרא בלישן פתלל רבדנן ט' כי הוא כלשון
 המזוינס (ט) לכן סלס מחכאן ליה כי הוא הסיקר וממנו
 תולדות חיים . (א) והנה אפי"פ שאחיות גיכ"ק או שישית
 אחס"ה אינם אלא ד' (י) פכ"ז הם כ' ולא קבלתי טעמו . ובה
 ז"ס שאז"ל כל דבור ודבור שיאל מפי הקב"ה נגרא ממט מלאך
 אחד והענין כי המלאכים נבראים ע"י צווג רוחני הפליון היה
 ולכן חיים וקיימים למד לך בני אדם כליים ע"י צווג פתחן
 גופני שהוא מבחי' כיסוד עם המלסח לך הם חיים . ובמ"א
 הספספיה היא יולדת מהעודן ממע דברישא . אמנס צווג פתחן
 לין הספספיה היא נמשכת מהעודן פתחן אלא מבחי' הה"ח
 המתששפין בגוף מהמד עד סוד ושחור כלל זה בידך ובה
 נודע שאין לך ספה יורדת מלמעלה מ"ד שאין עפיים סלקין
 כעברה מ"ג . וכענין שהלא נודע שבריאח הפלסם טיה ע"י שם
 מ"ג כגרון מכרשית עד כ' דנתיב וכו' הספספיה דדסרה אמנס

וצירא . והנה צ' כו' הגדולה שבת"ם דא"ה נחלקה לבי' ונעשה
 ג' ג' חלקים ארשניים שבו שהוא מד סבורה הם לאו"ה
 ונ"פ התאין דמ"ם הם כחר דא"ה ובה אלו ג"פ הכשארין
 לאו"ה נחלקים כצופן זה כי חז' ח"ה הפליון שנתחלקו הם ג'
 מלוקם חז' כו' כהכרת הוא שאפי"פ שיתחלק כהכרת פימלא
 כל נתי' כו' כחז' ו' הפליון כי כן הוא בכל הפולמוס הפליונים
 שאפי"פ שמתחלקים בעל כח בכל בלוצא חלק ככ"ל נמלא כי
 ג' חלקים אלו הראשונים נעשין בטורם ו' ח' וכשתחללה כזה
 וא"ז הם ג' אחיות שהם פתחן בג' חלקים שבחז' פליון של
 ס"ס בלוצפן שהוא וא"ז ואיש אלא ג' חלקים ובה כחלק הפליון
 שהוא ו' ראשונה ממנו נעשה גופא דאבה ומי' אחרונה גופא
 דאמה ומלוח א' שכתלמע הוא"ז נעשי כ' יסודות דאו"ה ולכן
 כושה סיסודות באחלע הוא"ז כי הם המיוחדים אים שיהן
 וע"י מזדווגים . אמנס אח"כ (ח) שמעתי ממורי לבי"ה בלוצפן
 אחר וכו' כי אלו כג' חלקים שיש בחז' הפליון דת"ם דא"ה
 כב' חלקים הראשונים מהם נעשה לאו"ה ב' דעום והחלק כג'
 ממנו נעשים כל כ' גופים דאו"ה . וכדי שפתין פנין זה הסע
 איך מחלק כג' מספיק לב' גופים דאו"ה נקדים לך הקדמה
 (ג) ח' דע כי יש כ' מיני צווגים הם' נקרא נשיקין (ג) ובה'
 הוא צווג פתחן ועוד שיקודם צווג פתחן גופני לך שיקודים
 אלא צווג הפליון רוחני שהם הנשיקין כבוד ויסק יעקב לרחל
 ומבשרינו נחזה אלה שסתלה מקדים כבינה ואח"כ הווג .
 ואמנס גם הנשיקין הם כבוד צווג ולכן מ"גו בגמרא נקרא
 צווג בלשון דבור שהוא כפה כמ"ס בת"ם כתיבום בנמשנה ראיח
 מדברים עם א' אמרו לה מה סיבו של זה יש מ"ד בגמרא
 שפירש מיה מדברים ננעלה ע"ס גם הפסוק קורא הווג בל'
 אכילס כמ"ס קן דרך אשה מנאפס אכלס ומחמה פיה וגו' וכן
 זה . גם כזה סכין מ"ס ה"ד לאלטר צון (ד) שכרוק בתוך
 פיה פי' כשארם מזדוג עם אששו אז כהכרת מתחלה כרוק
 ומסבחה כסוך פייהם וכו' קודם אל הווג והוא פי' לו ואמנס
 לסוס זה הווג פליון רוחני מאד לך כתחלה מקדים צווג
 נשיקין לצווג החתון . וכענין כי סתלה מספורים ג"ד באדם
 להזדוג שסם נתי' ג' תוחין דברישא ושוליאן הספספיה היא
 מזוג כנעשה ע"י ואחר שכנוקבא העלוינה שיהא בינה שבראש
 נעלה הספספיה מסיד צווג אז מורידה למטה כיסוד וחחרת
 ללוח אל הנוקבא . נמלא שבתלה מזדוג האדם מניה וביה
 לאו"ה הספספיה של ממזרחן שלו ואח"כ יורדת עד כיסוד כו
 ואז טענה לאששו כיסוד שלה . וענין צווג זה הפליון דנשיקין
 הוא בלוצפן זה . דע כי כנה נודע שכל ספירס כלולה מ' (ס)
 וכנה חכמה דא"ה הוא סוד מוחא סתימאה דיליה ויש כה
 י"ם ומשפספו כולם כרישא לחודים והיסוד שלה הוא הסך חכמה
 ח"ס חך מ"ס (ו) והמלכות שבה הוא כגרון (ו) ואמנס
 כגון זה נקרא בינה כעך שאר הגוף כמדע שסתלה כגוף
 הוא מחסד ולמטה וא"כ סיוס אראש שהוא כגרון נקרא בינה
 והוא המלסח והנוקבא של חכמה שהוא מ"ס ומזדוג החכמה

[Z159118]

דברות וביאורים (ח) שער ד"ו פ"ו שער כ"ט פ"ז פ"ח : (ב) לפיל פ"ז : (ג) כנס ארזה ילוב דים כחן כיסוד לשון דליך פתחן קוישו כנס כנס
 פנין צווג כבינה וכו' ה'ג"פ דחסד פסירקין ולא נפול כבוד כלל כחך וכן כנס נתיב' אחר כנס כל בקדימח כנסד פסירקין כנס
 פ"כ פ"כ שהוא כיסוד . ט"ם : (ו) ט"ס דפי"פ פ"א : (ח) וו"ל כנס סטן כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס כנס
 עם הפולמוס דפי"פ דא"ה אחר הוא כגרון ונקרא ג"ד כנס כינה פ"ל עם כבינה אחר עם . שפן כנסן : (פ) כנס פירוש דברי רבינו לפרוך כ' ששמות אלו הם כך
 וכוא כי כנסים ח' כנס כי הווג הוא חך יסוד הנמשך פירס דא"ה עם כפולמוס שבו שחוא פלכות דפ"ס כשופתם כגרון שהוא כינה דכלל' אמנס כבינה ככללי
 אחר הוא כגרון לא כנה כי"ה כזה הווג . וכשפות שכי פנה נאופן אחר וכוא כי סתפס ככללוהה הוא כחך וכבינה הוא כגרון וכלשון כפיכריפ מיהם הוא
 כיהן שני מרני וביינו כהזדווגים חרי' ככוללים שהוא פ"ס נכללוהם עם כינה ככללי כננרין ע"י כלשון חס נאוב כחולקס . וכנה שכתנ כסנרין הוא נקודת ליון
 כבינה כי מורי' כפגיבית לים כ"א פי"ס ואביבית למעלה כשופין נפ"ס וס"ס סתייפין נ"פ וס"ס כחך כ"ס כסוס דהכנה ונרון לים כסוס דבינה שחוא נקודת ליון
 שבו וכלשון כוא יסוד של כחך לא יתלוק . והוא ולשולם כחך הוא מנסה אלא שהוא כיסוד של כנסה ושדוגת הבלס עם הפולמוס שבו כננרין כפי"ס כשפות ח'
 יסוד זה פלוח שהוא כסך מודות גם עם אקודם לין דבינה ככללי כגרון . ופיין כנסר כנ"ס דק פ"ס כפלום ובהז' לנעך כ"י"ס כ"ס . שפן כנסן : (י) אחיות :

יפה שעה

כטיקל יע"ט : (א) והנה אכ"פ שאחיות גיכ"ק או אחיות אכס"פ אינם
 אלא ר' אופיות עכ"ל הם כ' ולא קבלתי הספספיה ופי"ד אכס"ר כי נתיב
 כלליים כלוח ח' יען הם תרי' פלגי גופא וכן שרייהם הם חד נוסף שלט
 כעודק הם והנה כהנאר כי צווג המתחין דיסוד ארט נמטן ממטה כנסתו
 אלא מהח"ה אחר שמתפספו כנ"פ כ' כשער זה כנס פכמים כנס

פנימיות ונקודת הכתר הנתקן בתפילין צחי חילוניות קילד מתחברים חילוניות עם פנימיות ל"ל ה'אלה שאל אותה ר' אברהם עדס :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס בזמן שאנו מעלים הכתר דנחי מעשה גם מעלים כתר דנחי דבור מה שחזרי בחינת דבור חוזר ומתחבר עם ט"ם שלו. **חבל** חכמי הישיבה חירלו יש פעמים הדבור מתקן מעשה כמו תפלת יולר ¹²³⁴⁵⁶⁷שע"י חמירת היולר נתקן פנימיות דחילוניות דבריאה וכו' נמלא ע"י עמידה חוזר כתר דנחי תפילין ומתחבר עם ט"ם שלו כך הסכימו כמה חכמים, וא"ש ה"כ :

ננ) ש' כתוב בסדור הרש"ש זכונת תפילין יכוין להעלות נקודת הכתר דח"צ דינה דרחל מהבריאה ולקשרה בזרוע שמאלי דז"א דאלילות נמלא לריך לעלות שני נקודות כתר מן הבריאה, של חכמה דינה ושל דינה דינה, והרצ זשה"כ כתב נקודת הכתר מה שורדת זלילה עתה מעלים אותה זמקשרים אותה בזרוע שמאלי דז"א מוצן מדבריו נקודה אחת ירדה ועלתה ולא שתי נקודות אם כן סדור נגד שה"כ ל"ל :

ת' ביאר שה"כ מה שכתב נקודת הכתר יורדת ועולה בצוקר בסוד תפילין, הוא כונתו על נקודת הכתר דפרי לחש וחזרה וזה ביאר אותה הרש"ש יטן נקודת הכתר שהיתה בזרועו זעמידה חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם זלחש. וגם בחזרה נקודת הכתר חוזרת לחי ומתחברת עם ט"ם של חזרה, מאיפה זא הכתר בחזרה אלה מוכרח לומר שיש צי צחי כתר ח"צ :

נד) ש' כתוב בסדור קודם התפלה בקרבנות וזמירות ויולר יכוין לזווג כחצ"ד דע"י ודא"א ודו"ן דעשיה דאלילות המלוזשים זפרלוף שכנגדס זצ"ע ולהמשיך מהם נרנחי דנחי וכו', להעלותם מהיכל להיכל עד היצירה, ואלו מה שעולים ז"ע דאלילות שירדו לזרר עולים מעולם לעולם עד האלילות, ה'אלה היא זה הצ"ע דאלילות היורדים לזרר ועולים עם הברורים לאלילות, על איזה בחינת צ"ע מדבר ל"ל :

ת' כפי סדרת ר' אברהם עדס הברורים הנתקנים זשני ימים אחי ופנים זלול שלישי יורדים לז"ע לזרר ועולים עם הברורים החדשים לחי הברורים החדשים שוכים זנוקי והברורים של שלשום מזדווגים זנפ"א להוליד זבליל ד' עולים מדרגות א"א ואלו נקראים צ"ע דאלילות. וכפי סדרת ר' שאול דוויך הי"ו היום הברורים שנבררו מחדש ועלו עם צ"ע דאלילות עדיין לא נגמר תקונם לאלו הברורים מציאים להם מקיפים של עלינו לשבח ואחר התפלה חוזרים ויורדים לז"ע התחתונים ואלו נקראים צ"ע דאלילות ויום שני עולים צ"ע דאלילות עם זירורים החדשים לאלילות ואז צ"ע דאלילות נשלח תקונם ונעשו צחי אלילות, והברורים החדשים נקראים צ"ע ויורדים עוד לז"ע התחתונים ומזררים, וכן עז"ה כלם, נמלא מה שירדים צ"ע דאלילות לזרר הם צחי זירורים של יום אחרון שעדיין לא נגמר זרורם ותקונם הם יורדים, רשד"ה, ה' יע"א :

נה) ש' כתוב בסדור זכונת מטביע הברכה זנולת השם יכוין להמשיך ולהוליא ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונח ללם דמוחין דעסמ"צ וללם דמוחין דקס"א קמ"ג קנ"א וכו' לחח"ן זג"ה דת"י דר"ק

דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א. נמלא ממשכיכס לז"א מספר עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א. וכתב הרב צע"ח ד' אותיות פשוט צט"ס דכתר ומלא צט"ס דחכמה, ומלא דמלא צט"ס דצינה והמספר צמלכות דכל אחד כלומר מספר הפשוט צמלכות דכתר ומספר המלא צמלכות דחכמה, וכן מלכות דצינה, נמלא כשאנו ממשכיכס לז"א לריך להמשיך לו אותיות עסמ"צ וכשאנו ממשכיכס למלכות ממשכיכס מספר כולד עתה אנו ממשכיכס מספר עסמ"צ לז"א, ועוד כתוב להמשיך מ"צ דע"צ ומילווין לפניס דט"ס דכח"צ דחצ"ן דחג"ת וכו' דז"א נמלא המשפנו מ"צ דאותיות לפניס דט"ס דז"א, ומספר דמ"צ אימתו המשכנו לנוקבא דז"א, ל"ל, ה' יע"א :

ת' מה שכתב עסמ"צ וקס"א קמ"ג קנ"א וגי' מ"צ ומילווין, הוא כונתו לעשות מספר צרוך, צרוך עם ד' אותיות יעלו רל"ב, גי' מ"צ ומלוין יעלו מספר צרוך, אבל האמת כשהמשכנו עסמ"צ, אותיות ומספר המשכנו, הוא לוקה אותיות והמספר נותן לנוקבא, וגם גי' מ"צ ומלוין נמשכים אותיות ומספר הוא לוקה אותיות והמספר למלכות, מרי' שד"ה :

נו) ש' כתוב צסדור צכונת מטביע הצרכה צמלת השס, יכוין להמשיך ממלכות דזווג הפנימי דחצ"ד דחג"ת דאימא ותצונה ללס דמוחין דעסמ"צ וכו' ע"י חצ"ד דחג"ת דז"א ודח"כ יכוין להמשיך לחח"ן צג"ה דת"י דו"ק דחצ"ד דחג"ת דמ"ה וצ"ן דז"א, נמלא בהמשכה לו"ק דחצ"ד דחג"ת, ה'אלה היא לו"ק דחצ"ד דחג"ת המשכנו מוחין, ולהצ"ד דחצ"ד דחג"ת אימתו המשכנו מוחין ל"ל, ה' יע"א :

ת' פרי חצ"ד דחג"ת הוא ו"ק בזמן שצאים מוחין לפרי חצ"ד נכנסין בכל פרי שהוא ו"ק אחר התחלקות הפרקין נעשה פרי שלים ונכנסין המוחין ונעשים חצ"ד חג"ת נכ"י, נמלא כשצאים המוחין לו"ק צאים ג"כ לחצ"ד ונעשו פרלוק שלים, זה התירון מרי' שאול דוו"ך הי"ו :

נז) ש' כתב הרב צסדור צכונת ק"ש צמלת ה' אלהינו ה', צהשס הראשון יכוין להמשיך מיו"ד דע"צ דחח"ן דמח"ס דא"א ע"צ לחח"ן דא"א וישסו"ת וכו', צאלקינו מהי ראשונה דצג"ה דא"א קס"א לצג"ה דא"א וישסו"ת וכן השס השני לדת"י דא"א וישסו"ת ה'אלה היא אצא הוא צימין אמא צשמאל ישסו"ת צאמלע כולד כשמושכים שס ע"צ לחח"ן דשלשה כלומר א"א וישסו"ת, וכשמושכים קס"א לצג"ה דשלשה וכן דת"י דשלשה, אצא כולו צימין חח"ן צג"ה דת"י כולו צימין וכן אמא חח"ן צג"ה דת"י שלה כולה צשמאל כולד יצוא חח"ן דשלשה וצג"ה דשלשה ודת"י דשלשה ל"ל, ה' יע"א :

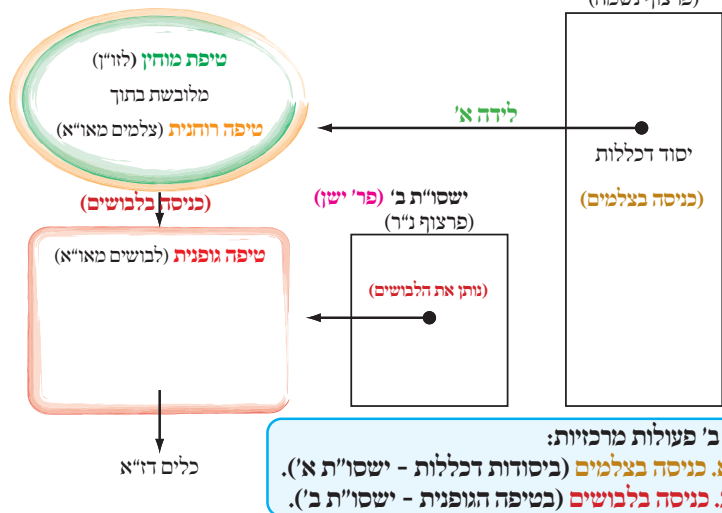
ת' מה שכתב חח"ן דא"א וישסו"ת וצג"ה דא"א וישסו"ת העומדים צשוק, צעוצי אמא מלצשת לאצא וישסו"ת מלצישים לאימא צשוק וכן חח"ן שלהם יחד וצג"ה שלהם יחד ודת"י שלהם יחד, כשנמשכו ע"צ לחח"ן השלשה המלצישים זע"ז צשוק וכן צג"ה וכן דת"י, וזה התירון מרי' אצרכס סליס, וגם תירון שני א"א וישסו"ת כשהס שמנה פרלופיס כך ועלה, ה' יע"א :

נח) ש' כתב הרב צשה"כ דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה והנה וכו', וגם ע"י הצרכה של להניח תפילין ואז נעשיק צה צחי תפילין אז מתקנה

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

ע"י ע"ח ח"א דף צ"ח ע"ב, ק"ז ע"א-ב, פ"ג ע"ג הריפ"ש אות א'. אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ג'.
 ע"ב ס"ג דא"ק / כתר עליון (מפרישים טיפה רוחנית)
 כחב"ד דינה דמ"ה, וח"ב דב"ן - מוחין לאו"א (מפרישים טיפה רוחנית)

(ב) פריצוף הכללות דאו"א וישו"ת (פר' חדש)
 (פריצוף נשמה)

ב' פעולות מרכזיות:
 א. כניסה בצלמים (ביסודות דכללות - ישו"ת א').
 ב. כניסה בלבושים (בטיפה הגופנית - ישו"ת ב').

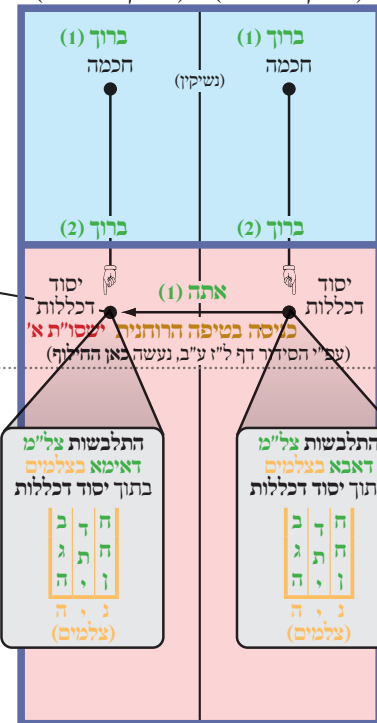
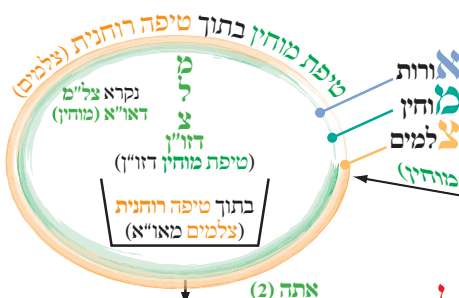
המשכת טיפת מוחין לזו"ן (אורות, מוחין)

טיפה רוחנית ממוחין דאו"א (צלמים לז"א)

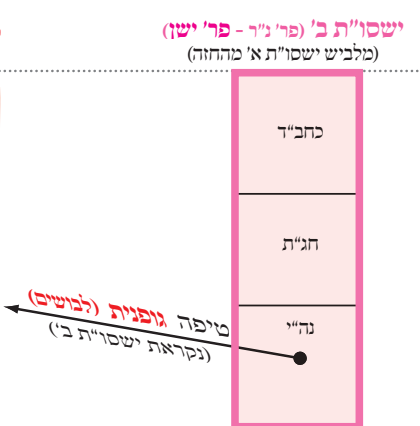
טיפה גופנית מגוף דאו"א (לבושים לז"א)

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"ח ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"ח ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

אבא ויש"ס (פריצוף הכללות)
 אימא ותבונה (פריצוף הכללות)

אבא ואימא (פר' נשמה) (פר' חדש)
 חוזה דכללות
 ישו"ת א' (פר' נשמה) (פר' חדש)
 חוזה דישו"ת א'

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקמנות לא שייך דין של פריצוף דכללות, וצ"ע.

כלים
 חב"ד
 חג"ת
 נה"י

הטיפה הגופנית (לבושים) נקראת ישו"ת ב', על שם שבאה מישו"ת ב' (פר' הנ"ד דישו"ת), ובגובה שלהם. שם נעשה: * זווג תדירי של או"א (נקרא או"א, אך הכל נעשה בטיפה הגופנית). * צינון (עליית מוחין פרטיים של הטיפה הגופנית לת"ת שלה). * נה"י חדשים (החסרים לכחב"ד חג"ת של הטיפה הגופנית).

* השד"ח מקשר את החילוף לטיפה הגופנית, אך לכאורה על פי הסידור (ח"ב דף ל"ז סע"ב) החילוף מתבצע בטיפה הרוחנית (ביסוד דכללות). לפני התלבשותם בטיפה הגופנית, וצ"ע. * הצינון והנה"י החדשים נעשים גם ביש"ס (אוצ"ח דף ל"ד ע"ב אש"ל אות ב'). * שליש תחתון דת"ת דישו"ת (כתר לז"א) נעשה ב' שלישים (אוצ"ח דף ל"ז ע"ב אש"ל אות ב')

אוצ"ח דף ל"ח ע"א, ד"ה ודע, אש"ל אות ד'.

כתרים של כל ה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של חכמות של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של הבינות של הה"פ, ואח"כ הזעירין של כלם, שהוא פרצוף הרביעי של הה"פ, ואח"כ ה"פ הזעירין של המלכויות של כל הה"פ, אלו הכ"ה פרצופי הזעירין הוא הז"א שאנו מתקנים בעמידה באלה"י אברהם, ובברכה בתיבת אתה ה' וכו', והראשונים שלמעלה ממנו הם בחינת עו"ג ואו"ג ואו"א וישסו"ת הנתקנים בתיבת ברוך של הברכה, או בתיבות אלה"ינו ואלה"י אבותינו של העמידה, אע"פ שיש זו"ן בבחינה שלמעלה מזה הז"א ונקרא בשם הוי"ה ואדנ"י, כמ"ש הרב ז"ל בכונת הדלקת הנר של שבת בשער רוח הקודש שצריך לכוין כל הג' יהודים באו"א וכל הג' יחודים בזו"ן, אעפ"כ יש לכוין בעמידה, וכן בברכות כמ"ש, אבל בצדקה ובענינים אחרים יש לכוין בשניהם בפרטים ובכוללים, וכן מוכח ממ"ש מורי הרב ז"ל בתיבת באהבה של העמידה ע"ש, שכתב שם בתחילה הכתרים של כלם, ואח"כ חכמות של כלם והם בחינת או"א עילאין, ואח"כ בינות של כלם והם ישסו"ת הראשונים, ואח"כ ישסו"ת השניים הם בחינת זו"ן שמשם מתחיל שיעור קומתו והם בחינת הזעירין של כלם, ואע"פ שכתב הרב ז"ל בשער כ"ז שער פרטי עי"מ פ"ד בסופו שכל הצלם הז"א מלוכש בתבונה שלישית והיא רביעית בערך הבינה, וזה שאמר הכתוב ומספר את רובע ישראל, וכן בשי"ד שער או"א ספ"ט וכן שער כ"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' ע"ש, וכפי מ"ש מורי הרב ז"ל שם בעמידה בתיבת באהבה נוחא, שהאמת הוא שהוא התבונה השניה שהיא השלישית בערך הבינה זהו בערך החכמות דכללות פרצוף או"א, אבל בערך הכתרים דכללות פרצופי או"א אלו היססו"ת השניים הם שלישים והם בחינת מלכויות דאו"א בערך כללות הפרצו' דאו"א, אבל האמת הוא שהוא בחינת ז"א דאו"א, כמו שיראה המעיין שם בדברי מורי הרב ז"ל:

ונבוא להבין עי"ז כונת הברכה שבתוכה ברוך

שצריך לזווג עו"ג וא"א ונוק', הכונה היא לתקן לזווג המ"ה וב"ן של פרצופי הכתרים והחכמות והבינות שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין של כלם*, ומקבל אבא שהוא המ"ה של הפרצופים הנו' עסמ"ב מא"א, ואימא הג' אהי"ה, ומעלה אימא מ"ן ה"ג ואבא נותן ה"ח, ר"ל שאח"כ שנתקנה אימא על ידי א"א אחרי שנתקנו כל פרצופי הב"ן שלמעלה מן הזעירין על ידי א"א שהוא המאציל, מקבלת אימא ה"ח מאבא שעולה ומלכשת לא"ק ואבי"ע של כל הפרצופים המ"ה והב"ן שלמעלה מכ"ה פרצופי הזעירין, זה סוד קבלת ה"ח מאבא, ר"ל זה סוד הזווג דאו"א, אח"כ כשיורדים ה"ח ביסוד דאימא הוא דבר אחר, ר"ל שאחר שנזדווגו או"א עילאין, וכבר נודע שישסו"ת הראשונים נקראים נה"י בערך או"א עילאין שכל פרצוף תחתון מלביש לעליון מחצי תפארת של עליון ולמטה, נמצא ישסו"ת הראשונים הם נה"י בערך או"א עילאין, וקבלת אימא ה"ח ביסוד דילה אחר הזווג, ר"ל לאו דוקא ביסוד אלא ר"ל עד היסוד דאימא, וכ"ש נ"ה שלה, וכונתו לומר שיורד הצלם בישסו"ת הראשונים והכונה היא שנתקנים הפרצופים של הבינות של כלם דזו"ן דא"ק דעתיק דא"א וכו' דאו"א וישסו"ת זו"ן, ומ"ש ויורדים ה"ח וה"ג למלכותה, ר"ל שמזדווגים כל הפרצופים הנו' כמ"ש מורי הרב ז"ל, וממשיכין המוחין לישסו"ת השניים שנקראים מלכויות בערך כללות פרצופי או"א כמ"ש, ולא דוקא שבכאן מזדווגים כדי להמשיך המוחין לישסו"ת השניים, אלא בכל המשכת מוחין מן הכתר לחכמה ומן החכמה שהיא נקראת לפעמים בדברי הרב ז"ל בשם או"א עילאין לישסו"ת הראשונים שהם בחינת הבינה ג"כ, אי אפשר להמשיך הצלם בלא זווג, והזווג ר"ל כמ"ש, שתחילה נתקנים המ"ה וב"ן ע"י המאציל ועולה הב"ן ומלביש למ"ה ומקבל ממנו ועולה במדריתו, והמ"ה יעלה יותר למעלה וילביש לעליון ממנו שזהו סוד מוחין דזווג. ומ"ש הרב ז"ל ויכוין להמשיך

ג דע דכשירודין המוסין השניים עמי המעשה יורדים גיב אחזה בחי טעלה למין צמילת מלך העו זיהרצ סמך על המעיין והוא מוש על קדר כונת קיש שעולים נסמות זיין למין צמילת אחד והס ארזון המוסין שמוטכו צמילת טמע ישראל ואחיכ חחרים עם המוי דרוק גנדלות יעיש : **קדשנו** יכין להמשיד ומקי לינו דללנו המוי דחכמות דארזיא וישקריה וכו' לחצייד וחגיית דכחצייד דאלילות דזיא דלזי דלזייע דלזי. צמלותיו עקי לינו דציטת דארזיא וישקריה עם הנכחיי דנשמה וכו'. ולנו לינו דרוק דארזיא וישקריה וכו'. וצקיס הסרכה לינו דמלכות דארזיא וישקריה לחצייד וחגיית דפרי כחצייד דעשיה דזיא דאלילות דעשיה דלזייע דלזי עכיל עם צנהר שלום דף פ"ד והחדש דף ע"ז :

דנה כאן לריך שחדע קדר עמדת העולמות והוא דהנה כודע דלזרבע עולמות הס לזייע וכיא כלול מאזייע כינד לזייע דלזייע ועליו לזייע דצרי ועליו לזייע דלי ועליו לזייע דעשיה כולם מלזעים זליז צטוה ודי עמי שהס לזי החיל השוים צקיוותס הס גיב כיא כלול מאזייע עיד הכי מוש וזייע צטסה השוים צקיוותס הס נחלצטו חוך זייע החחוחוים החיל [עיין צספר עולת תמיד דהי עיל ופעיה צהקדומת הספר דיה זיא וכו' ריש דינו עיז והחדש ד"יע עיג] ונמלא דנשאלו מגולים לזי [דלזייע] דלזי צטסה, וזייע צטסה הס שנתלצטו חוך זייע החיל וכל זה צלזי עלמו דכל דצרינו אלה הס צלזי עלמו שפטרנו עיד הכי וסדר ועמדם כוס :

צמינו שער י"ב פ"ח פ"ד פ"י פ"י"ד ופער עכתי"א פ"ח ח"ב יעיש :

אשר ימשכס ליקוד ומלכות דיסקריה מלוצטים צללמי הצוריים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ וליל מה עיין יקוד ומלכות אלו דנקט, הלל חינס מחלצטים חלל צנהיי דיסקריה כחי צכיינו צנהיי וצפרט צשייד פ"ג ושכיס פ"ג, וכללה לעיד שהוא כחייס עם צפ"א דצחחי מחלצטי המוסין חריצ ציקוד, חריג צעטרת היקוד דארזיא, ואחיכ יורדים ומחלצטים חוך ישקריה השלישים ונכנסים חוך זיא וסכל כחי צקדור צענין כונת הק"ש צמילת אחד, ועיין צעיה סכרו ספיצ הגיה השמי"ס ומשס תצין וכאן קילר וסמך על המעיין וצקי צדצרי רציו. שס מייס מלוצטים צללמי הצוריים שלהס שכבר עלו ונחקרו עייכ, נחי צכיינו :

ודע כשנאמר צצרכה התיא מילת אשר קדשנו וכו' אז נמשך ללס המוסין הפנימיים עד גמר כל הצרכה עיי עשית הנוטה או הנאה היא, וכשלין מילת אשר וכו' אז חקף צמילת מלך העולם יכין להמשיד כל הללס שהס המוסין פנייים ומקי לזון חה פשוט ליודעי חן. ודע דהמשכת המוסין פנייים ומקי הוא לזון דלזייע דלזייע דלזייע כמו כל כונת המשכת המוי הנמשך עיי אמירת אשר קדשנו וכו' ועיין לקמן דיה אך צעיקר וכו' ויש. ועיין מייס צקונטר"י ש"ס ח"ב צשער מ"ז פ"ד ד"ה גם וכו' דכל צרכה כמו צרכה חסלין וליכית ושופר ולולב וקדוש וכיולא. י"ט לצכר ולהמשיד צי מיי מוסין דלוחה מלוה וגם לחסלוס המוסין דלוחה חספלה יעיש :

לזייע דלזי דלזי

	לזי	לזי	לזי	לזי	לזי
צ"יע דלזי דלזי חוך צ"יע דלזי	צ"י	צ"י	צ"י	צ"י	צ"י

שלהס יעיש, ועוד נחי ועיין לקמן מייס צכונת קונה הכל אוח טי יעיש. וכעת לא זכיתי להצין מנין לו להרצ ש"ס זלתיס להקדים לבוין להמשיד המקיפיים קודס הפנימיים : **ואפשר** שהוא מו"ס צזוסר פרשת עקב ועיין צצעי הסכונת צחחילה צכונת הצרכה כי צרכת הנכריס והמלות וצרכת עצודה היא להמשיד שפע מלמעלה למטה יעיש, ולזה מחחי מין סמך חחי. [כאן שומעתי ומקשים דלך אחר שכבר נמשך הללס דמוי צמילת אשר ציקוד דמלכות דיסקריה חוך אחיכ מושכיס המקי לינו דללס דארזיא וישקריה והי דללס צקיס הצרכה הלל צמילת אשר ככר היא ציקוד המלכות דיסקריה. בעת לא מלחתי חירז נכון צזה:]

אמנם פשוט דצחיית לי דללס צעשית מנעשה המלוס היא לריך להמשיד המוסין לזון דלזייע דלזי דלזייע עיד המקיפיים שצמילת קדשנו צמלותיו וכו' מושכיס לזון, עתה מושכיס עיי עשית המלוה דוקא יחד כולם, ועיין צכיש דפיה רעיל דף פ"ז עיל והחדש דף ע"ז צמילת ועין יעיש :

אך ליל צכל כונת קדר הצרכות הכי דמליו דמושכיס לזין כל המוסין ולא מליס להס שמוחווים אחר קבלת המוסין עיד שומיטו צקדר חספלה שמוחווים זיין אחר קבלת המוסין צצרכת ש"ס שלום דעמידה וכן צנפילת חפיים כחי צשער הסכות צדרוש ר דעמידה וצדרוש חיל. וי"ל דכל צרכת הנכריס והמלות היא צצחי החילי ונדע צצחי

ועיין צנהיי שיינו פ"צ ומשס תצין חך זיא דלזי י"ט צו צייע דפנימיי וזייע דחיטוכיות דלזי צבו יעיש ועתה צזה תצין קדר הכונה החיל צמילת קדשנו להמשיד לינו דללמי המוסין דחכמות לחצייד וחגיית דפכר"י כחצייד דלזי דזיא [פי' החמלק ללזייע שבו ומקי לינו הוא ללזילות המגולים החיל אשר לא נחלצטו חוך זייע דלזי הכולל צבו] דלזי דלזייע דלזילות עייכ פירושו צל מושכיס ולומר לזייה לזי חמתי לך דנומשך המקי הכי. ללזילות דלזי, ולזי דצריאה. ולזי דלידה, ולזי דעשיה דלזילות, דכל עסקיו הוא צלזילות. חסו מייס צמילת קדשנו צלזילות המגולים דייקא, ולא צצייע גיב ואחיכ צמלותיו הוא לכחצייד דצריאה דזיא דלזי ודצריאה דלזי צריאה יליה עשיה דלזי עייכ, והוא פשוט דצריאה דלזי היא חוך צרי הכולל שבו נמלא דנומשך יחד לצריאה דלזי ולצריאה דלזייע כחיל, וכן צמילת וליוכו ופשוט דוק. וצצרכת הנכסיס פרי העץ הוא צלזייע דצריאה כחי צכיש דפ"ד ורפיה והחדש דפ"ז :

אך צענין קדר הסונה לי"ל דנמלא כפי זה דצחחילה מושכיס צזיין המקי דלינו דללס צלחירת אשר קדשנו צמלותיו ולנו וכו' וצקיס הצרכה מושך עיי עשית המלוס היא או הסכ"ל היא צחינה לי דללס, ואכן קיייל צכל ומקוס חחילה מושך לי דללס ואחיכ המקי דלינו כחי צעיה חך פ"א, ועיין צכונת העמידה צמילת קונה הכל גם צקדור סקידר הרצ ש"ס זלתיס כחצ לבוין כן. אחר גמר המשכת המוסין דלי דללס דארזיא, אז נמשך המקיפיים (ב)

דכוונתו ל"מ דלגס שהם פרתוף הפנימי והאמלעי שהם הכחצ"ד והחג"ת וצמליה עלמא נמשך אר"ף דכוונתו ה"י דלגס שהוא פרתוף החילון שהוא הנכ"י עכ"ל :

ומעתה לפי כל האמיר שבנו בדבר עני צירוף ומכוני דהכח צאמת אמרו רז"ל שגם המלות מצדך עליהם עיבר לעשויותם יצברכה שלהם נמשך אר"מ שהם ל"מ כמ"ס בשער הוי"ט אמנם חלו הלי"מ חונם הפרטים המלוכשים צחצ"ד חג"ת דחבונם שעי"ג הנכ"י רק הם לנמים שלמים שהם מהלכשים צפרלוף הפנימי והאמלעי ובעשיית המלוח עלמא נמשך ללם דל"י שלם יצפרטוחו יש צו ל"י ונ"י וא"כ הכא צברכה הלולב עלמי נמשך אר"מ דכוונתו ללמים שלמים ללם דמי דאר"ח וללם דלי דאר"ח לפרלוף הפנימי והאמלעי שהם הכחצ"ד והחג"ת ואח"כ בעשיית המלוח דנטולת לולב נמשך וצא ללם דל"י אמנם חינו צא כילו כאחד רק צמטעיה הנטולה והנענוטים צא צהינת ל"י ואח"כ צהקפת המזבח או התיצב צחצ"ד צא ל"מ דללם דל"י ומחי דאיתמר הכא שלעולם אר"מ נכנס קודם אר"מ חינו האר"מ דל"י דללם דל"י ודללם דל"י ודללם דמי שצפרטוח עלמא אר"מ שלהם שהוא ל"י נכנס קודם אר"מ שצבם שהם ל"מ יען שפרט החתחון דאורך דאר"ח נכנס צחצ"ד חחלכ ט"כ מבר"ח משעאן זיע"ח :

שאלה (ז) מ"ס ברש"ש ז"ל צנכר שלום צהקדמת הצרכה [ד"כ ט"ג] וז"ל בכל מלוח ועבודה וצרכה לריך להנושיך לזרין צ"י מיני מוחין אי מוחין דיניקה להיות כח לזרין לעלות למ"ן צ"י מוחין דגדלות בעיקרים דאוחת מלוח או צרכה וכו' ע"ד סדר כונת ק"ש כנודע ט"כ ל"ט דנמלא כמה שינויים מכוונת הצרכה לכונת ק"ש אי צכונת הצרכה ממשכין השפע ליניקה דזרין מכתר עליון שהוא תואר למלכות דעקודים, ויורד השפע לפתיק ונוק' וא"ח ונוק' ואו"ח וישכר"ת ואח"כ ממשיכין מוחין דיניקה לזרין משא"כ בק"ש ממשיכין מוחין דיניקה מאר"ח דוקא לזרין ולא נמשך השפע מכתר עליון מה גשחוכ ?

תשובה לזה השיב הרב ר' אצרכס סאלס גר"ו כי בכל יום צתפלק יש לזרין כמה

בברכה ממשיך או"מ כמ"ס בסידור ובמעשה הנטילה או"מ שהוא צ"י והיע"א :
שוב נזכרתי שהר"א משעאן זלה"ה נרגש מזה ויש אצלי תשובה מהרב הגו' גזה בתשובותיו כ"י המטינים אצלי ה"י יוכינו דהיציאם לאור בס"ד וראיתי נכון להעתיק כאן שאלתו השייכה לניד בכרי שיהיו שפתי צדיק דובבות זיע"א יו"י :

שאלה (ח) כחוצ צשכ"ו דרושי סוכות דרוש ג' [דק"ד ט"ג] וז"ל כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס צאחרונה כי הוא עליון מן הפנימי ט"כ וכ"כ צדרוש ה"י וז"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם האר"מ וכו' יעו"ש ומזה נולד נ"י שאלכ עמוקא דא"כ ל"ל מ"ס בע"ח שער פו"ח פ"צ שבצרכה המלוח נמשך האר"מ ובעשיית המלוח נמשך האר"ף, וכבר ארז"ל שכל המלות מצדך עליהם עובר לעשויותם א"כ נמלא שתחלה נמשך האר"מ ודא"כ האר"ף ואיך יכון מ"ס הכא שאר"מ נכנס קודם האר"מ אכן שצחי ואראכ חכמא תחא השמ"ש זלכ"כ וגדולה היא חלי והוא מ"ס צסידור צחיצת קונה ככל דחפילת חול שכתב וז"ל ומחא יכוין להמשיך צ"י ללמים, ל"י שהם חח"ן צג"ה דח"י דפרלוף חג"ת דצינות דיכסו"ח וכו' ולהמשיך חלי כנז' לחח"ן צג"ה דח"י דנה"י דפרלוף הפנימי דחג"ת שצתוך הנכ"י דפרלוף הנכ"י וכו' וכ"כ שם צללם דמי עו"ש :
דרי מצואר שכמשכת חלי"מ חינו לפי המוצן שהם חצ"ד ע"ג חג"ת וחג"ת ע"ג נכ"י חלח שהם ללמים שלמים חצ"ד חג"ת נכ"י דמי דללם לצדק וחצ"ד חג"ת נכ"י דל"י דללם דל"י לצדק וחצ"ד חג"ת נכ"י דל"י לצדק והם ג' ללמים צבוכ ומה שאנחנו אומרים ל"מ מקיפים והלכשחם צחצ"ד חג"ת דחבונם וכו' הפנימיות צנכ"י דחבונם הוא צכל ללם משלשכ ללמים הכוללים דחצ"ד ודחג"ת ודנכ"י הנק' ללם דמי וללם דל"י וללם דל"י וכ"כ צצקדמת חנוכה ופורים וז"ל ולהמשיך ללמי המוחין דמ"ה וצ"ן ללמי ל"מ צצרכה וכללם דל"י צמטעיה ט"כ וכ"כ צהקדמת צרכה העומר וז"ל ומדע כי צצרכה של המלוח נמשך האר"מ

[ס"ב ע"א] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

[ס"ח ע"א] ד"ה להמשיך ל"מ דישסו"ת וכו'. נ"ב, מ"ש בסידור בכוונת קונה הכל להמשיך ל"מ דישסו"ת, הקשיתי להרשד"ך מהו להמשיך, כי בלאו"ה הם עומדים ע"ג הכתר שלו, כי הכתר שלו הוא נעשה מב' שלישים דת"ת דישסו"ת, והל"מ הם הכחב"ד חג"ת (דהיינו הש"ע דת"ת ולא כולו) דישסו"ת, וכן[ש]נמשך לו הכתר אז ממילא הם מחוברים עם הש"ת דת"ת דאימא. ותירץ ע"פ מ"ש בסידור הארוך. ואח"כ ראינו שם ושם כתב להמשיך הצ' דל' בתוך נה"י דחג"ת דז"א, דהיינו בתוך הצ' דל' דז"א ונה"י דמ', דהיינו הצ' דמ' בתוך הצ' דמ' דז"א, דהיינו דחב"ד דז"א. ובסידור הארוך מבין שאלו הל' מ' דישסו"ת ודז"א הם בעובי זה בתוך זה כמ"ש בשער פרקי הצלם, ולכן נופל שפיר מלת להמשיך. אבל הוא פירש שלעולם שהם זה למעלה מזה, ואפ"ה יפול לשון להמשיך, והוא על בחינת המשכת הצ' דל' בתוך הצ' כולו דז"א, דהיינו כל מה שמשכנו לז"א עד הכתר שלו בקונה הכל הוא בחינת הנה"י דישסו"ת בתוך ט"ס דז"א, וזה בערך פרצוף העיבור דגדלות, והל' הוא פרצוף היניקה שלו, וידוע מ"ש בשער עי"מ כי נה"י דפרצוף היניקה נתלבש בכל אורך הפרצוף דעיבור, וכן הנה"י דגדלות מתלבש בכל אורך פרצוף דיניקה. וכן כאן אנחנו ממשיכים הצ' דל' בתוך כל האורך הצלם דצ' דז"א, וכן הצ' דמ' בכל אורך הצלם דל'. ונמצא שהצ' דל' ודמ' הם נכנסים בפנימיות, והל"מ של כל אחד ואחד הם נשארם בסוד מקיפים. והשמ"ש בפ"ה דשער

[ס"ז ע"ב] ד"ה להמשיך דרך מחיצות יסוד דאימא חסד ראשון לחסד דז"א. נ"ב, עיין לקמן בקונה הכל, ועיין באיפה שלימה שער המוחין פרק ב' אות א' מה הם החסדים האלו ומה הם המתפשטים בקונה הכל נא. (מסידור הראמ"ע).

[ס"ג ע"ב] ד"ה לתקן כתר דיעקב וכו' כתר דרחל. נ"ב, ומה הוא שמתקנים אח"כ לכתר דרחל פעם שנית באטב"ח, הענין הוא דבאל עליון מתחיל תיקון כתרה, ובאטב"ח אחר שבאו החסדים וחלקנו שליש החסד דת"ת לד' חלקים ונכנסו כה ארבעת הרבעים אז נשלם הכתר שלה. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ח).

[ס"ז ע"א] ד"ה להמשיך כללות ה"ח וכו' מיסוד דאימא וכו' ולהמשיכם ליסוד דז"א. נ"ב, ומ"ש בתיבות הגדול הגבור והנורא הוא הארת החסדים, וכנזכר בעץ חיים שער כ"ג פרק ו', ובשער ל"ח פרק ז' כתב וז"ל: החסדים אינם מתפשטים בז"א אלא אחר ביאת ג"ר דאבא, וכנזכר בשער הפסוקים פרשת וירא דף ט' עי"ש נב. (עפ"י שערי רחמים ח"א שאלה ק"ז).

[ס"ז ע"ב] ד"ה ועי"כ נבקע היסוד דאימא. נ"ב, עיין בעולת תמיד בענין ר"ה דף נ"ח ע"ב שכתב שלאה אינה נגדלת חצי האחור העליון עד שיעלו הארת החסדים המגולים למעלה ביסוד הבינה ויבקע ויתגלו החסדים ואז נגדלת גם לאה. (מסידור הרב רפאל מערבי).

נא. א"ה ימ"ה יצ"ו: ולפי המבואר שם נראה שאין לגרוס "דרך מחיצות יסוד דאימא", דהכא איירי בהארת הענפים שכבר נתפשטו בגילוי תוך פרקי הצלם דנה"י דאימא. ובסידורי חו"ר בית אל הדווקנים שהוא מ"ב לא גריס לה, וכן עיקר.

נב. א"ה ימ"ה יצ"ו: עיין לעיל על דף ס"ב ע"א, ובהגהה שם.

שלו. ומ"ש בתחילה להמשיך ג' גבורות עליונות לחג"ת, פירוש השייך לחג"ת. והראיה מן הת"ת, שהרי בהת"ת המשיך ג' גבורות ועם החו"ב נעשה ה', ואיך קורא אותם שלשה, אלא פירוש שלשה מה ששייך להם. וכזה אזלא לה קושיית הרב עלי נהר על הגהות סידור הארוך שהקשה למה לא סידר הרש"ש ז"ל כפי שמועה ב' כי כן הסכים בשער ל"ה פ"ה, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ע"ב ע"א] ד"ה להמשיך הבינות וגבורות דישסו"ת וכו' עם המלכיות דכתר די"ס שהם יו"ד ריבועים דהויו"ת פשוטות וכו'. נ"ב, ר"ל על ידי כניסת צלם דתבונה תוך לאה ורחל ננסרים הריבועים שנתלבשו בתוך כלי החיצון דז"א וניתנים אל הנוק'. עיין נהר שלום (דף י"ג רע"ד) [בנד"מ דף י"ז ע"ד ד"ה בעמידה], וכן מבואר בכוננת זוכרינו דראש השנה. (מסידור הראמ"ע).

[ע"ד ע"ב] ד"ה ושארית המוחין להמשיכם לנה"י דפרצוף הנזכר וכו'. נ"ב, לעולם נה"י דישסו"ת הם בחינה אחת, וכל המוחין דאחור ופנים שמקבלים הזו"ן הוא רק מנה"י דישסו"ת הנזכרים. הא כיצד, בנה"י דישסו"ת כל אחד יש בו ג' פרקין, וכל פרק יש לו ג' כלים חיצון אמצעי ופנימי. וכשבאים ו"ק דגדלות דאימא בק"ש מתלבשים בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה הנזכרים, ומתלבשים בחב"ד חג"ת דז"א. וכשבאים ג"ר דתבונה בעמידה, מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דתבונה. וכשבאים ו"ק וג"ר דיש"ס בעמידה מתלבשים הו"ק בשני כלים חיצון ואמצעי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס, והג"ר מתלבשים בכלי הפנימי דשני פרקין התחתון והאמצעי דנה"י דיש"ס כסדר הנזכר בתבונה. וכשבאים מוחין דפנים

המוחין שכתב דצ' דל' תוך הצ' דצ' והצ' דמ' תוך הצ' דל' וכו' הוא מדבר על פרצופים דעובי, והוא כמו שער פרקי הצלם, שד"ה. (מכתבי הרס"א).

[ס"ט ע"א] ד"ה לחזור ולהוריד הכפל וכו' להורידם לנה"י דז"א. נ"ב, עיין שער שבירת הכלים פרק ב' בהגהת השמ"ש וז"ל: הנה הב' חסדים דנצח והוד אחר שעולים וכו' חוזרים להתפשט בנו"ה דז"א וכו' ומגלים אור המוחין [שבתוכם לחוץ] לתוך נצח והוד דז"א. (מסידור הראמ"ע).

[ע' ע"א] ד"ה לכני בניהם מס וכו'. נ"ב, מ"ש בדרוש אטב"ח בסידור בבנין הנצח שהוא מ"ס, והלא הסדר של הסידור לא כסברא א' ולא כשניה דמוהרח"ו ז"ל דסוף פ"ז דשער ל"ד ובפרק ה' דשער ל"ה, דאם כשמועה א' לא היה לו להנצח לקבל הב' גבורות שלו ושל ההוד, והיה לו לההוד לקבל גבורתו מן הת"ת, ואם כשמועה ב' היה לו לחסד לקבל מן הדעת כל הה' גבורות, וכן הגבורה ד', ולמה לא קבלו כל אחד כי אם גבורה אחת לבד בסוד י"ץ. אלא לעולם כב' השמועות. וא"נ אם כבר קבל החסד ה"ג כשמועה ב' היה לו להיות ו"ץ ולא י"ץ, זה כבר תירץ מוהרח"ו ז"ל בפ"ה דשער ל"ה, לפי שבלאו הכי היה לו נקודה שורשית בו, וכן לגבורה לא נשרשו שם הה"ג בחסד כי אין צריך לקחת בסוד שורש, לא כן הת"ת שלא היה לה נקודה, אבל הדעת שאני לפי שורשה ולכן עלו שמה בחשבון, והנצח לקח ב' ואח"כ הוא נתן להוד. ואם כשמועה ראשונה מה שקיבל הנצח ב' גבורות זה כבר נתן טעם מוהרח"ו ז"ל בשער ל"ה פ"ה, לפי שהם אחים שלא יתפרדו, וב' פלגי גופא, וזכר ונקבה וכו'. והסידור יתפרש על כל הב' שמועות, ומה שכתב גבורה א' לחסד, פירוש השייכא אליו להגדילו, וכבר יש לו נקודה א'

תשובת הרא"ם ז"ל

תשובה כל קבל דנה עת לחננה להשיב לשואלי דבר, ומקדמת דנה לא יכולתי להשיב דבר ולא חצי דבר כי קורות הזמן לא נתנוני השב רוחי, ובפרט בדברים העומדים ברומי של עולם דבעי צילותא כיומא דאיסתנא, ומכל מקום אחוי גם אני דעי והבוחר יבחר.

ואען ואומר כי מה שהקשה כת"ר לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות דרוש ת"ע היה צריך להקדים עיבור ליניקה כסדר. י"ל דכוותא מצינו ראינו בליל פסח וברכת העומר, שמאחרים המוקדם ומקדימין המאוחר. מה יש לך לומר כי שם טעמו ונימוקו עמו לפי שבגלות מצרים היתה * אחיזת החיצונים בזו"ן גדולה כל כך עד שגרם לחזור הז"א לבחינת תלת כלילן בתלת והנוק' לבחינת נקודה קטנה, עד שמפני זה הוצרך המאציל להגדילו הגדלה אמיתית שלא כסדר הגדלתו, ואילו היו נכנסין בו המוחין דקטנות תחילה ואח"כ הגדלות כסדר חוששים אנו לחזור הקלי' להתאחוז במוחין דקטנות ההם שהם דינים קשים, לכן נכנסו שלא כסדרן כמ"ש שם באותו הדרוש באורך וברוחב.

ואחשבה לדעת זאת כי הטעם שכתב שם שייך קצת למ"ש בשער הקדיש, כי כבר הודיענו רז"ל בדרושי הקדיש כי הטעם שנתקן הקדיש בלשון תרגום הוא להכניע הקלי' ולבטלם ולברר מהם הי"א סימני הקטורת שהם חיותם וקיומם ולבטל אחזתם עי"ש. והנה אם היו נמשכים בתחילה מוחין דעיבור חוששים אנו פן יתאחוזו הקלי' במוחין ההם שהם דינים קשים עד מאד, מקנאתם לכך לא נמשכו רק אחר המשכת המוחין דו"ק דיניקה. ואם תאמר אם כן היה צריך בתחילה להמשיך הגדלות ואח"כ להמשיך המוחין דעיבור ויניקה כמו בליל הפסח,

ומקיף שלו, ובב' תיבות אמצעיות מנה"י דפנימי ומקיף שלו, ובב' תיבות אחרונות מחג"ת שלו דפנימי ומקיף, וכל זה פשוט. וכן על דרך זה בשאר השמות לפי סדר הערכים.

שאלה להרא"ם

על ענין הקדישין מהאג"ן מדמשק ז"ל

(ה) שאלה הנה מוהרש"ש ז"ל כתב בכוונת יתגדל להמשיך גרנח"י דמוחין דיניקה דאימא, ובתיבת ויתקדש יניקה ראבא, והם שמות אלהים. ובתיבת שמיה רבה כתב להמשיך מוחין דעיבור שהם י"ה דאלהים. והנה בעץ חיים שער כ"ד פרק ב' כתב דמוחין דעיבור שם י"ה דאלהים [הם אל"ם], וביניקה אלהים. וכן כתב במקומות רבים. ועתה קשיא לי בתרתי, חדא כיון שבקדיש עתידין ליכנס כל המוחין, מוחין הגדלות דקטנות דאו"א בב' אמנים, ובמ"ב הא' והב' מוחין הגדלות דאו"א. אם כן למה היניקה קודמת לעיבור לפי מ"ש הרז"ל בשער הכוונות בסוף דרושי תפ"ע וז"ל: והטעם הוא כי שם כיון שעתידין ליכנס, לכך נכנסין כל המוחין דאימא וכו', אבל עתה שאין נכנסין ג"ר דאימא וכו', ע"כ עי"ש. זאת ועוד דמוחין דעיבור אל"ם והיניקה אלהים, הפך מ"ש כאן בקדיש. ועוד דלפי דבריו אין הפרש בין מוחין דעיבור ובין מוחין דיניקה.

ועוד בכוונת סתם ברכה בתיבות קדשנו כמצוותיו וכו' כתב להמשיך הל"מ דצלם, ובעשית המצוה או ההנאה להמשיך הצ', והלא כיון שעתידין ליכנס כל המוחין דצלם היה צריך להמשיך הצ' תחילה ואח"כ הל"מ דמקיף.

ועוד דבלולב כיון דבברכה נכנס המקיף מה צורך להקפת התיבה, להמשיך המקיף. ובענין מוחין דקדיש ודסתם ברכה לא ידעתי אם הם דזו"ן דכללות הכ"ד שעות או אם הם לזו"ן בפרטות דאותו יום.

יש לתרץ כי שם היתה אחיזתם אחיזה גדולה כנוצר בדרושים ההם, מה שאין כן בשאר ימות השנה שאינה כל כך בתוקף, די שימשכו מוחין דעיבור אחר הו"ק דיניקה. ומפני טעם זה אפשר לומר שזהו הטעם גם כן להמשכת הג"ד דקטנות אחר הגדלות האמיתית, לפי שכבר הודיענו הרו"ל בדרוש השרים שר המשקים וכו' שעיקר ניקה ואחיזת החיצונים היא בג' מוחי הניקה, ובקדיש כונתינו לבטלם ולבטל אחיזתם ולכרר מהם חיותם, וחוששים פן בקנאתם בנו יתגברו להתאחו במוחין דקטנות ההם. לכן בתחילה אנו ממשיכין מוחין דגדלות האמיתית המוחין דאימא במ"ב הראשון דאותיות, ואח"כ באמן הראשון גדלות דקטנות דאימא, ובמ"ב השני דתיבות גדלות דאבא האמיתית, ובאמן השני גדלות דקטנות דאבא, כי בזה אין פחד מהקל"י וכנ"ל.

אלא שכזה עדיין לא נמלטנו ממה שקשה לרו"ם עוד. זאת ועוד, דעיבור הם אל"ם ומוחין דיניקה הם י"ה דאלהים, וזה הפך ממ"ש בענין הקדיש ע"כ. הן אמת כי גם בעיני יפלא כי בשער כ"ג ובספר מכוא שערים (שער ה' חלק א' פרק ט"ו וחלק ב' פרק ו') ובכמה מקומות כן נראה שטחיות לשון הזהב דרו"ל, שהעיבור הם אל"ם והיניקה הוא י"ה, הפך מ"ש כאן.

לכן נלע"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרו"ל בשער כ"ד שער פרקי הצלם, והיא הבקיות שהקשה ממנה רו"ם, כי המעיין באותו השער במעט השקפה יבין כי הפרצוף נקרא נה"י ונקרא עיבור דכללות הפרקין תתאין דחב"ד שבו הנקרא נה"י דחב"ד, אלו נקראים נה"י דחב"ד נקראים אל"ם מאלהים ונקראים עיבור. והפרקין האמצעיים דחב"ד שבו הנקראים חג"ת דחב"ד, אלו נקראים י"ה דאלהים ונקראים יניקה. וכן על דרך זה בפרצוף האמצעי התיכון הנקרא חג"ת דכללות, ונקרא יניקה דכללות. הנה הפרקין תתאין

שבו נקראים נה"י דחג"ת שבו נקראים אל"ם ונקראים עיבור, והפרקין האמצעיים נקראים י"ה ונקראים יניקה, עי"ש. אם כן נמצא שגם היניקה דעיבור הוא י"ה מאלהים, וכבר ביאר לנו הרו"ל באורך כאותו שער סדר המשכת המוחין והצלמים באר היטב. והמורם מכללות דבריו שם שבתחילה באין ונמשכין מוחין דעיבור לפרצוף החיצון והם אל"ם, ואח"כ ביניקה נמשך ובא פרצוף החיצון [התיכון] ובו המוחין דעיבור ויניקה שבו שהם אל"ם וי"ה מאלהים, ואז גם פרצוף החיצון דעיבור שלא היה בו כי אם מוחין דאל"ם נתגלה בו היניקה שבו שהוא י"ה מאלהים. וכן על דרך זה בבוא הגדלות האמיתית אזי יבוא בכל בחינותיו דהיינו עיבור יניקה ומוחין, וממילא נגדל גם פרצוף התיכון שהוא היניקה גם הגדלות שבו, וכן על דרך זה פרצוף החיצון עי"ש בדקדוק.

אם כן לפי האמור ענין המשכת המוחין בקדיש אתי שפיר ונכון, והדברים באו כתיקונן וכסדרן, שקודם הקדיש היה בו אל"ם מאלהים, ובב' תיבות יתגדל ויתקדש אנו ממשיכין מוחין דו"ק דיניקה, דהיינו שמות אלהים פשוטים שלמים, והם עיבור ויניקה דיניקה שהם אל"ם וי"ה, ואז פרצוף דעיבור שלא היה בו בתחילה רק אל"ם עתה נתגלה בו גם הי"ה דאלהים שהוא יניקה דעיבור בב' תיבות שמיה רבא. ואם כן בבוא הגדלות האמיתית במ"ב הראשון והשני שבשאר תיבות דקדיש בכל בחינותיו, אזי אח"כ יבואו הגדלות דיניקה בב' אמנים, והכל על סדר שנתבאר שם בשער כ"ד ממש.

ומה ששאל רו"ם בכונת סתם ברכה שכתובות קדשנו במצוותיו וציונו הוא המשכת הל"מ דצלם, ובקיום המצוה ההיא או ההנאה ההיא הוא המשכת הצ'. ולפי דברי שער הכוונות בת"ע הנ"ל היה צריך להיות המשכת הצ' קודם הל"מ ע"כ. * להתיר קושיא זאת צריך אני להעתיק לו

נמשך האור מקיף דהיינו הל"מ דצלם שהם פרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד והחג"ת, ובמצוה עצמה נמשך האור פנימי, דהיינו צ' דצלם שהוא פרצוף החיצון שהוא הנה", ע"כ. ומעתה לפי כל האמור הבנו הדבר על בוריו, ובא הכל מתוקן על מכוננו, דהנה באמת שכל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן, ובברכה שלהם נמשך האור מקיף שהוא הל"מ כמ"ש בשער חיצוניות ופנימיות. אמנם אלו הל"מ אינם הפרטיים המלוכשים ככתב"ד חג"ת דתבונה שעל גבי הנה", רק הם צלמים שלמים שהם מתלכשים בפרצוף הפנימי והאמצעי דתבונה, ובעשית המצוה עצמה נמשך צלם דצ' שלם ובפרטותו יש בו צ' ול' ומ'. ואם כן הכא בברכת הלולב עצמה נמשך האור מקיף, דהיינו צלמים שלמים צלם דמ' דאו"א וצלם דל' דאו"א לפרצוף הפנימי והאמצעי שהם הכתב"ד וחג"ת. ואח"כ בעשית המצוה דנטילת לולב נמשך ובא צלם דצ', אמנם אינו בא כולו כאחד רק בכחינת המעשה דנטילה והגענועים בא בחינת הצ', ואח"כ בהקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה בא הל' [והמ'] דצלם דצ', ומאי דאתמר הכא שלעולם אור פנימי נכנס קודם באו"א, היינו האור פנימי דצ' ודצלם דל' ודצלם דמ' שבפרטות עצמם האור פנימי שלהם, דהיינו בחינת הצ' הוא נכנס קודם האור מקיף שהם הל"מ, יען שהתחתון שבאימא נכנס תחילה בו"א כידוע, עכ"ל ההעתק אות באות.

ומה ששאל עוד בענין המשכת המוחין דקדיש ודסתם ברכה אם הוא לזו"ן דכללות דכ"ד שעות או אם הם לזו"ן דפרטות דאותו יום אחד או דאותה ברכה וכו', ע"כ. למודעי אני צריך כי כוונת המשכת המוחין דקדיש הוא לזו"ן דפרטות דאותה תפלה דאותו יום, דהיינו לפרצוף הג' בינה דזו"ן דבי"ע, דכל התקונים והמשכות המוחין

ממ"ש אצלי זה כמה שנים בעניין זה ופירשתיו כיד ה' הטובה עלי, וממנו אולי תותר שאלה זאת, והוא במ"ש הרז"ל בדרוש חג הסוכות דרוש ג' וז"ל: כי לעולם הפנימי קודם אל המקיף והמקיף נכנס באחרונה, כי הוא עליון מן הפנימי, ע"כ. וכן כתב בדרוש ה' וז"ל: וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן וכו', עי"ש. ומזה נולד לי שאלה עמוקה, והוא דצ"ל מ"ש בשער חיצוניות ופנימיות בפרק ב' שבברכת המצוה נמשך האור מקיף ובעשית המצוה נמשך האור פנימי. והנה כבר אמרו דז"ל כל המצוות מברך עליהן עובר לעשיתן. ואם כן נמצא דבתחילה אור מקיף ואח"כ אור פנימי. ואיך יכון מ"ש כאן שקודם נכנס האור פנימי ואח"כ האור מקיף. אכן שכתתי ואראה חכמה תחת השמ"ש וגדולה היא אלי, והוא מה שסידר בסדור שלו בתיבת קונה הכל וז"ל: ועתה יכוין להמשיך ב' צלמי ל' שהם חח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת דכינות דישסו"ת וכו', ולהמשיך הצ' הנ"ל לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הפנימי דחג"ת שכתוך הנה"י דפרצוף הנה"י וכו', וכ"כ שם בצלם דמלכות עי"ש. מבואר מזה שהמשכת הל"מ אינו לפי המובן שהם חב"ד על גבי חג"ת וחג"ת על גבי הנה"י, אלא שהם צלמים שלמים חב"ד חג"ת נה"י במ' דצלם לבדה [וחב"ד חג"ת נה"י בל' דצלם לבדה] וחב"ד חג"ת נה"י בצ' דצלם לבדה והם ג' צלמים בשוה, ומ"ש אומרים שהל"מ מקיפים והלבשתם בכתב"ד חג"ת דתבונה והצ' בנה"י דתבונה, הוא בכל צלם מג' צלמים הנ"ל הכוללים דחב"ד חג"ת נה"י הנקראים צלם דמ' וצלם דל' וצלם דצ'. וכן מבואר בהקדמת חנוכה ופורים, וז"ל: ולהמשיך צלמי המוחין דמ"ה ודב"ן צלמי ל"מ בברכה, והצלם דצ' במעשה, ע"כ. וכן כתב בהקדמת ברכת העומר וז"ל: ונודע כי בברכה של המצוה

פנימי קודם למקיף

ע'י שע"ר ח"ב שאלה ט"ז (מביא הרא"מ - השפת אמת - צדק ושלוה דף ט' סע"ב ד"ה ומה)
ע'י גם פא"ה ח"ב דף ש' רע"ב (בישן, חידושים וביאורים על הסידור ח"ב, דף ס"ח ע"א - קונה הכל)

צ- (נה"י) פר' היצון (כללי)	ל- (הג"ת) פר' אמצעי (כללי)	מ- (הב"ד) פר' פנימי (כללי)
מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	מ - חב"ד מלוכש בחב"ד דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' היצ' דטיפ"ג הקפות	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	ל - חג"ת מלוכש בחג"ת דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' היצ' דטיפ"ג נטילה/געגועים	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' אמצעי דטיפ"ג ברכה	צ - נה"י מלוכש בנה"י דפר' פנימי דטיפ"ג ברכה
נכנס בז"א בעשיית המצוה	נכנס בז"א בברכה - או"מ	נכנס בז"א בברכה - או"מ

נמצא, מה שהרב כתב שאו"פ נכנס לפני המקיף, היינו בפרטי ולא בכללי, כי הפנימי הפרטי (צ' פרטי) נמצא יותר קרוב לז"א (סיום התשובה של הצדק ושלוה), שהרי התבונה (שהיא הטיפה הגופנית, שבו המ' הפרטי בכחב"ד, הל' הפרטי בחג"ת והצ' הפרטי בנה"י - באורך), עומדת ע"ג רישא דז"א, לכן חייב להיות שהפנימי הפרטי יכנס קודם המקיף הפרטי, שהוא יותר גבוה. ויש לציין שגם בתבונה (טיפ"ג) יש ג' פרצופי צ' ול"מ כללים (פנימי, אמצעי וחיצון).

לסיכום, בברכות שמביאים את הל"מ, יש להקדים את הצ' הפרטי דל"מ לפני הל"מ הפרטי דל"מ (שהם בעצם כבר במקומם). וכן במעשה, נכנסים קודם את הצ' הפרטי דצ', ורק לאחר מכן, עדיין במעשה, נשלים את הל"מ הפרטי דצ'.

וכך גם יהיה בתפילה, עד קונה הכל הכנסנו בכלים דז"א את הצ' הפרטי דצ', עד הכתר של או"א (ת"ת דטיפה הגופנית). ואז בהמשך, נביא את המקיפים, וגם שם נקדים את הצ' הפרטי דל"מ (עפ"י פא"ה הנ"ל, יש להכניס אותו בכלים דז"א), ואז נביא את הל"מ הפרטי דל"מ, וכנראה שגם הל"מ הפרטי דצ', "יכנסו לפעולה" (שהרי הם כבר במקומם). וכך תמיד הצ' הפרטי נכנס לפני הל"מ הפרטי, דהיינו דין הקדימה של הצ' הוא דווקא בפרטי ולא בכללי.

קטן

דמוכרח לומר כן כיון דיש ב' המשכות בברוך אתה וכולם הם בחג"ת דו"א, ליכא למימר דלית ביה אלא חד פרצוף אלא ודאי הם ה"פ. וא"כ לא מצינו שנעשה מב' פרקין דחג"ת כלים דכח"ב הפנימיים, ועיין בברכת אבות במלות אלהי אברהם וכו'. א"כ כוונה דג' מ"ב הם בכח"ב דנה"י וחג"ת דחג"ת, ועסמ"ב וג' אהי"ה הם בכח"ב דחג"ת, וק"ל.

ע"כ
א"כ
ע"כ

הם הנוכרים בפרק ה' משער הנוכר. וכל זה בגבול האצילות. ובי"ע התחתונים יש בהם חו"פ דחיצוניות וחו"פ דפנימיות, וחיצוניות דחו"פ כליהם כדמיון כלים בי"ע העליונים דחו"פ שבגבול האצילות, דהיינו ג' כלי בריאה העליונה דחו"פ דמיון כלי הבריאה התחתונה, וכן ביצירה ועשיה, ופנימיות דחו"פ דבי"ע התחתונים דמיון כלים דאצילות העליונה דחו"פ והם חותם מחותם.

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחכ"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מכחב"ד חג"ת

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחכ"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מכחב"ד חג"ת

ד. ובדרך פ"ד ע"כ ובקיצור [בנד"מ דף כ"א ע"ג] העמיק יותר דאי הדברים כפשטן מעולם לא מצינו שמוחין דאבא נכנסין בז"א קודם מה שנכנסין מוחין דאימא, ולעולם מוחין דאבא מלובשים בנה"י דאימא. אלא הכנת הדברים עפ"י מ"ש בנה"ש דף נ"ג ול"ה [בנד"מ דף י"ב ע"ד] וט"ז ע"ד]. והיוצא מכללות דבריו דלשם שבגבול האצילות יש אבי"ע דפנימיות מלבישים זה את זה בשוה, ועליהם אבי"ע דחיצוניות מלבישים זה את זה בשוה מראש האצילות עד סופה, וכל אחד מח' עולמות אלו יש בו ה"פ א"א ואו"א וזו"ן, וכל עולם מהם יש בו ג' כלים. ונמצא שו"א דאצילות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות, הוא אצילות שבו דחו"פ, וזו"א דבי"ע דחו"פ הוא בי"ע שבו דחו"פ, וג' כלים דה"ס דאצילות שבו דחו"פ הם הנוכרים בפרק ג' דשער השמות, ובי"ע דו"א דחו"פ כליהם

ולפי זה מ"ש בקדשנו מוחין דחכמות דאו"א וכו' הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחכ"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מכחב"ד חג"ת

ו. שד"ה: צ"ל כן ג"כ החב"ד הוא בה"פ דאבי"ע דו"א והוא כי בקדשנו וכו' (מכת"י).

ז. שד"ה: צ"ל לחכב"ד (מדפנ"י).

ח. שד"ה: מדברי הגהמ"ח ז"ל נראה שמה שאנחנו ממשיכים בתיבות במצותיו וצינו וכו' הוא לז"א דבי"ע דאצילות, והכלים הם דבי"ע הנוכרים בשער השמות פרק ה'. אמנם מריש דרוש ב' דשער חו"פ מוכח להדיא שבי"ע דו"א ששמות כליהם כמו שמות הכלים דבי"ע התחתונים הנוכרים בפרק ה' דשער השמות, הוא פרצוף הקטנות דו"א והוא בחינת חיצוניות הז"א כמבואר שם בדרוש א' עי"ש. וזה כבר נמשך להם מתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם. ומה שאנחנו ממשיכים בתיבות קדשנו במצותיו וכו' הוא לבחינת האצילות דאבי"ע דו"א [דאצילות] וכמבואר בנהר שלום [בהקדמת ברכת התורה] שיש בגבול האצילות ט"ז פעמים אבי"ע שהם ס"ד עולמות, נמצא דכל האבי"ע דו"א שאנחנו ממשיכים להם מוחין בתיבות קדשנו במצותיו וכו' כליהם הם דפרק ג' דשער השמות, וכן בי"ע התחתונים שנמשכים להם בתיבות במצותיו וכו' הם אצילות דבי"ע אשר כליהם נעשו מחותם האצילות העליון וכולם אלהות גמור. אבל בי"ע דבי"ע נתקנים בתחילת הברכה עד תיבות מלך העולם כמ"ש בסידור (מכת"י).

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחכ"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מכחב"ד חג"ת

הוא כן, דמתחלת הברכה עד מלך העולם אשר המשכנו מוחין לה' פרצופי חג"ת, והם לה' פרצופי חג"ת דאבי"ע דו"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות כפי בחינת הברכה, אם היא דמעשה דחיצוניות, אם היא ברכת השכח או של התפלה דפנימיות. ויבקדשנו נמשך מקיפי ל"מ מחכמות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מכחב"ד חג"ת דכח"ב דאו"א וישסו"ת דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' חכמות, לחכ"ד חג"ת דכח"ב דאצילות דו"א דחיצוניות או דפנימיות, והם לכה"ב הכוללים שבו שכל אחד כלול מה' פרצופים דמיון חג"ת שכלול מה' פרצופים שכבר נמשכו לו מוחין מתחלת הברכה. ובמצותיו נמשך ל"מ מבינות דאו"א וישסו"ת, ר"ל מאו"א וישסו"ת דבריאה דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' בינות, מכחב"ד חג"ת

פנימי

דכח"ב הכוללים שלהם, לחכ"ד חג"ת דכחכ"ד
 הכוללים דבריאה שהוא ז"א דבריאה דאצילות
 דחיצוניות או דפנימיות, ובתיקונם נתקנים כחכ"ד
 דז"א דבריאה שהם דוגמתם, וכמ"ש הרב
 שבקדשנו וכו' נוטלים זו"ן שפע כדי להשפיע
 למטה ולא כמו שפע הא' שנשפע בתחלת הברכה.
 ובצונו ובסיום הברכה נמשך ל"מ מו"ק ומלכות
 דאו"א וישסו"ת וכנזכר בדברי הרב בכורא פרי
 העין, ור"ל מאו"א וישסו"ת דעשיה ויצירה
 דאצילות דחיצוניות או דפנימיות הנק' ו"ק ומלכות,
 לחכ"ד חג"ת דכחכ"ד הכוללים דיצירה ועשיה
 דז"א דאצילות דחיצוניות או דפנימיות, ובתיקונם

נתקנו כחכ"ד דז"א דיצירה ועשיה שהם דוגמתם.
 ונלע"ד דבקדשנו שנמשך לחככ"ד דאצילות דז"א
 דאצילות, ממילא נחתמו הארות אלו באצילות
 דבי"ע התחתונים דחיצוניות או דפנימיות. ומה
 שלא כתב שר שלום זי"ע מקיפי ל"מ לכדם
 בהמשכת המוחין דה"פ חג"ת דתחלת הברכה,
 הוא משום שאין יכולת לעלות לקבל שפע האמיתי
 במלך העולם עד שיקבלו* שפע מחיצוניות או"א,
 רוצה לומר מחג"ת שלהם בכל בחינתם צ' ול"מ
 שלהם, וכן בשמע ישראל קבלו שפע הא' או"פ
 ואו"מ ואחר כך קבלו שפע האמיתי בק"ש ובעמידה
 או"פ ואו"מ ודו"ק.

18,13,20
 22,23,24

(3) (3) (3)
 22,23,24

ס' יורג יא
 ס' קג
 ס' קד
 ס' קה
 ס' קי

וזה הציור דאבי"ע דחו"פ דאצילות ודבי"ע התחתונים

פנימיות חיצוניות

אצילות

פנימיות		חיצוניות		פנימיות		חיצוניות	
דפנימיות		דפנימיות		דחיצוניות		דחיצוניות	
אצילות	בריאה	יצירה	עשיה	אצילות	בריאה	יצירה	עשיה
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן
ג' כלי אצילות כלי האצילות. דפ"ג דש"ה		ג' כלי יצירה הם כלי בי"ע דפ"ה דשער השמות		ג' כלי אצילות כלי האצילות דפ"ג דש"ה		ג' כלי יצירה הם כלי בי"ע דפ"ה דשער השמות	

בריאה

התחתונה

אצילות	בריאה	יצירה	עשיה	אצילות	בריאה	יצירה	עשיה
א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א	א"א
או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א	או"א
זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן	זו"ן
חותם כלי חיצון דבריאה נשמה להם והג"ר שלמעלה והכל אלהות	חותם כלי פנימי דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד	חותם כלי אמצעי דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד	חותם כלי חיצון דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד	הכל חותם מג' כלי האצילות שלמעלה והכל אלהות	חותם כלי פנימי דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד	חותם כלי אמצעי דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד	חותם כלי חיצון דבריאה נשמה להם והג"ר וכלים עולם הפירוד

בספר הכוונות ב' א"ל מלאים וח' אותיות של א"ל פשוט ומלא או ח' אותיות או"ר פניא"ל, דסוגיא בדוכתא עדיפא, וצ"ת וק"ל.

יה. מ"ש הרב שר שלום ז"ל בהקדמת התורה נ"ל לבארה באר היטב. והוא שיש ד'

עולמות אבי"ע מלבישים זה את זה כשזה, עד שנמצא י"ו עולמות מלבישים זה את זה כשזה, וכל עולם מהם יש בו אבי"ע באורך מתחיל מטיבור דא"ק עד סוף העשיה. וע"י עסק התורה נתקן אצילות דאבי"ע דעובי, דהיינו אצילות דעשיה בחי' ד' דעובי שהיא כלולה מאבי"ע דאורך, וכעד"ז אצילות דיצירה בחי' ח' דעובי, ואצילות דבריאה בחי' י"ב, ואצילות דאצילות בחי' ה"ו. ושאר המצות הם בבי"ע דאבי"ע, י"ב עולמות דעובי, שכל אחד מהם היא כלולה מאבי"ע דאורך, וכל הי"ו בחינות אלה בכללות כולם נקראים אבי"ע דאצילות וכולם נתקנים ע"י עסק התורה וברכות השבח והמעשה. ויש עד"ז כל הפרטים באבי"ע דבריאה, וכולם נתקנים ע"י ברכות הנהנין, ועיין בהקדמת הרב ש"ש ז"ל דמחצב הנשמות. ומ"ש בסידור בברכת התורה בקדשנו ומצותיו וכו' כל ההמשכות דנרנח"י, דחיה בקדשנו, ודנשמה במצותיו וכו', כולם הם לחב"ד דז"א דאצילות דאבי"ע. צ"ל שתפס בקוצר, והאמת הוא שאף באצילות דאבי"ע יש בה אבי"ע באורך, ובאצילות דאורך שבה יש בה אבי"ע, ובקדשנו נמשכין נרנח"י דחיה לכחב"ד דאצילות דז"א דאצילות דאבי"ע, ובמצותיו נרנח"י דנשמה לכחב"ד דבריאה דז"א דאצילות דבריאה התחתונה דאצילות דאבי"ע, וכעד"ז בוצונו על ד"ת לעשיה ויצירה דז"א דאצילות ודיצירה ועשיה התחתונים דאצילות דאבי"ע נרנח"י דרוח ונפש, כסדר ומטבע שאר הברכות וק"ל.

למחצב הנשמות בעת התיקון, ועוד כלולה מנרנח"י שהם סוד המוחין הנתקנים מהאורות שנשארו באצילות בעת השכירה, וכודאי שעל נשמה זו של האדם יש לבוש אחד כלול מתרי"ג אברים טובים ורעים הכלולים מאברים חיצונים ופנימים כלים דמחצב הנשמות, וכמו שהפרצופים העליונים יש נה"י דפרצוף העליון מתלבש בתוך פרצוף שתחתיו ומלביש את המוחין שלו ונרנח"י ההויו"ת המנוקדות שבו, כן נאמר נמי באדם התחתון שמתלבש תוך כלים הנו' נה"י דפרצוף העליון ומלביש את המוחין ונשמה האמתית, והכלים הנזכרים הם יצה"ט ויצה"ר שבו שנפלו בקליפת נוגה שהוא מחצב המלאכים ומחצב החושך ומהם נמשך לאדם בחינת הכלים והצלם כדי ליתתקן, ועליהם מלביש גופו העכור הגשמי הנראה בחוש. וכתוב בפ"א משער הצלם דכלים שעמהם סוד החשמל כתנות אור ועור שבו הוא אינו מתלבש בגוף האדם העכור אלא הוא נשאר בג"ע התחתון, וע"י מעשינו אנחנו מתקנים החשמל והכלים הנזכרים ויהיו* בבחינת טוב גמור. וע"י ברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח ושעשה לי כל צרכי אנו ממשיכים בחינת המלבושים והמנעלים מחוץ לז"א מעור דאימא ומאירים אותם כדי שבכחם תחדש בבקר אור למלבושינו סוד הצלם והכלים מלבושי הנרנח"י שלנו ולתקנם. אבל המלבושים שבאדם האמתיים הם רומזים לאור המקיף הישר שבתוך העיגולים, אלא כיון שגם עור דאימא נקרא מלבוש ומנעל אנחנו ממשיכים אותם בעת שאנחנו לובשים מלבושינו ונועלים מנעלינו, ודוק היטב בכ"ז.

ומ"ש בחי' שע"ח נהורין ב' א"ל מלאים וח' חוורת, אף שהרב כן כתב בפרק י"ד דשער א"א, מ"מ למה לא כתב וסידר ככתוב

1234567

אוצר החכמה

ה' ע"ד

קס"א להשלים החסרון יעו"ש והיע"א :

כ) שאלה זכר שלום [דכ"ז ע"א] זמלך העולם כתב יכוין להעלות כל מוחין דיניקה עם הרפ"ח עד ע"צ ס"ג דל"ק וכו' יעו"ש ל"ל ח"ס עתה מעלים אותם מצי"ע או מכוכל הכזה דבריאה ואת"ל מכוכל הכזה כסדר הידוע ח"כ אינתי עלו עד היכל הכזה כי צק"ש דשחרית שעולים מכוכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר בעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכי :

תשובה ע"י כונת עשיית המלכ וכבר נזכר הרפ"ח מצי"ע ומעלה אותם עד היכל הכזה דק"ק דבריאה וזמלת צרוך אתה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוקיות ח"א וזמלך העולם מעלה מוחין דיניקה והצורקים שזכיל הכזה עד ע"צ ס"ג דל"ק ומזדווגים וכו' ונחקנים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות ח"א לזוין מכרס"ג שד"ה יל"י :

א"ה גם נראה לומר שבאמירת ברוך אתה ה' עולים ממילא כל הבורחים עד היכל ארבה דק"ק דבריאה דאליכ מה נאמר גבי ק"ש דקרבנות וק"ש שעה"ט דשם לא יש סדר עלייה היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו סכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואינתי עלו דשם סוכר לומר שעולים ממילא ובק"ש דערבית לא קשה סודי כי שם נרמו עליותם בהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר בדברו וכן ברכה שבברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בענין ק"ש וקרבנות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת ש"מ יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכו' בנזק אינתי עלו וגם המלכות סחי עלתה שם הלא עדיין מלכות דאצי' שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת ההיכלות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבנות וכן כל ק"ש עולים הבורחים מבי"ע חב"ה ממילא בק"ש באמריך שמע ישראל ובברכות באמריך ברוך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך תחלה מלמעלה

פניג חיצון ראויא שהוא דחיות תדירי שנעשה ממילא יעו"ש"ב והיע"א :

כא) שאלה למכ הידים דוקא חייבים נטילכ כן צניכ כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כיו כח רחוי שגס כרגלים ותחייבו נטילכ שצבם אחיות החילונים יותר מכידים :

תשובה צע"ח שער כ"ז פ"ג כתב וז"ל ולכן שורש הדינין בזרועות שכם סוד מנלפ"ך כפולות צימין וצשמאל והדינים יש לכס כי מקומות כזו צלדלר ולאד מכס כולל הזרוע וזכו כפעם שהקלי נאחזות שם תמיד וז"ס נטילת ידים ע"כ ממ"ש נאחזות ידים תמיד וז"ס נטילת ידים משמע שדוקא ידים נאחזים ולא צע"ח כגוף וצרגלים אך זה ח"א שברי כתב והדינין יש לכס כי מקומות כזו צלדלר [דקמ"ז ע"א] ושם סדרו שעה קול שוק ידים ורגלים ח"כ גם כרגלים נאחזים ולמה ח"א נטילכ וליע כיצ"ח :

א"ה יניקת החיצוין בין מהידים בין סהר"לים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו וע"כ בקוה האדם מסמטתו בבקר בגילה כבר שרתה רוח רעו עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחזיק בתרתי ומסיים בהראו וכמו כן כתב בש"חכ"ו [ר"ף א' ע"ד] יעו"ש אך בש"חכ"ו דרוש חיקון חצות [דנ"ח ע"ב] כתב וז"ל בענין קומו מהמטה בח"ל אחר שיפחד וינקה גופו וירחץ פניו ידיו ורגליו וכו' ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אביגדור על דברי הרב בש"חכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השינו בזה ועיין בכ"ס שם וכתב בש"סן ששון על ש"חכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיין בעלמא ואשמעינן שמתר לעשות כן וכמ"ש סדן בכ"ס לסכנת הראב"ד יעו"ש אבל כאן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הוכר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר הניקה היא ג"כ מכרגלים

תחתיו, וכן כעשיה שבו שהיא תחתיו, שד"ה.
(מכתבי הרס"א).

ד"ה ניצוצות דמלכים דעתיק נפלו לעתיק
דבי"ע וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף א' ע"ב)
[בנד"מ דף ב' ע"ב], ועיין באש"ל על אוצ"ח
שער הנקודים פרק ט' דף י"ג ע"א אות ד'
ד"ה ונחזור, ותבין. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ה ע"א] ד"ה מעשה בראשית ומעשה
מרכבה. נ"ב, מעשה בראשית דהיינו קודם
התיקון, ומעשה מרכבה היינו אחר התיקון לט.
ר"ל שנזדווגו פנימיות ע"ב ס"ג דא"ק והוציאו
מן המצח שם מ"ה החדש ומן העינים הוציאו
עשר ספירות דב"ן עם תשלום חלקיהם, זה
נקרא מעשה בראשית. ומעשה מרכבה הוא
תיקון הפרצופים כולם שנכללו זה בזה
ונתלבשו זה בזה ונעשו כל הפרצופים בבחינת
קיום ונתפשטו עד סוף האצילות וכן בבי"ע
וכו'. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה יום א' חסד ר"ל חסדים דכל המלכים
וכו'. נ"ב, והטעם דכתב רבינו חסדים דכל
המלכים, ולא ניחא ליה לומר חסד הא'
בכללות חג"ת נהי"ם דחסד, לפי שבכל תפלה
ועבודה אנחנו מבררים רפ"ח ניצוצין, וידוע
שמדרגות הרפ"ח הע"ב הוא חסד, והס"ג הוא
גבורה וכו', ואם היה הכירור בכל יום מלך
אחד, אם כן ביום א' לא היה צריך לברר כי
אם ע"ב, וביום ב' ס"ג וכו', אבל עתה שכתב
ביום א' חסדים דכל המלכים וכו' אתי שפיר,
שבכל יום יש כירור רפ"ח, שהע"ב דע"ב
מהחסד, והע"ב דס"ג מגבורה, והע"ב דמ"ה
מת"ת, ובכל יום אנחנו מבררים מכל המלכים,
יום א' חסדים דכולם, יום ב' גבורה דכולם

ד"ה ואלו הזו"ן הכוללים וכו'. נ"ב, תו"ח דף
ע"ה ע"ב וע"ו ע"א וב'. (משעה"כ השד"ה).

[כ"ד ע"ב] ד"ה והנה כח"י ברכות השחר חוץ
מהכוונות שנתבארו במקומם. נ"ב, (דף י"א
ע"ג ודף י"ז ע"ב) [בנד"מ דף ט"ו ע"ב ודף
כ"ב ע"ב]. (מנה"ש השד"ה).

[כ"ד ע"ג] ד"ה ברכת הנותן לשכוי וכו' דעתיק
דכורא הנקרא חכמה וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"א ע"ד) [בנד"מ דף ט"ו סע"ב], שכתב כח"ב
חג"ת נה"י, וכן הוא בסידור. (מנה"ש השד"ה).

ד"ה והנה גודע וכו' ואין חילוק ביניהם אלא
שאלו מוחין דבינות וכו'. נ"ב, עיין לעיל (דף
י"ג ע"א) [בנד"מ דף י"ז ע"א] וכאן הלשון
מתוקן יותר. (מנה"ש הראמ"ע).

[כ"ד ע"ד] ד"ה הרי בזה וכו' דאבי"ע
דחיצוניות דחיצוניות. נ"ב, תיבת דחיצוניות
השני מוקף. (מנה"ש הראמ"ע).

ד"ה והנה ידוע וכו'. נ"ב, על ענין אבי"ע מובן
מהקדמת ברכת התורה שבאצילות יש ס"ד
עולמות. וכן ממ"א נראה שבבי"ע שתחתיהם
כל אחד יש בו ס"ד עולמות, וכל זה אבי"ע
דאצילות. וכן אבי"ע דבריאה הכוללת
המלביש אותה שוה בשוה, וכן יצירה, וכן
עשיה. והיינו ה' עולמות הם, ושא"ק ואבי"ע
דא"ק לפנים מן הכל, וחוץ ממנו מלבישו א"ק
ואבי"ע דאצילות הכוללת, ועליו מלבישים
א"ק ואבי"ע דבי"ע הכוללים. וכל אחד מאלו
הה' הכוללים, באצילות שבו יש בו ס"ד
עולמות מלבישים זה לזה בשוה, וכן בבריאה
שבו שהיא תחתיו, וכן ביצירה שבו שהיא

לט. א"ה ימ"ה יצ"ו: ראה בליקוטי ש"ס חגיגה. וכבר הארכתי בזה בספרי אהבת שלום (דף נ"ט ע"א) והובא
בספר שבחי האר"י בביאורים מלוקטים על פרק ד' אות ח' ע"ש.